

निहकलंक

(निहकलंक हरि शब्द भंडार विच्चों)

ਸੋਹੁੰ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ
ਸੋਹੁੰ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ

ऐ धरनीए, **जोती जोत सरूप हरि**, जोती आत्मा जोत परमात्मा जो सर्व आत्मा दा परमात्मा है और जोत सरूप है। सरीर नहीं तन नहीं वज्रुद नहीं माटी ख़ाक नहीं, और उसे परमात्मा नूँ, जोत सरूप नूँ, निहकलंक किहा गिआ है। किसे इन्सान नूँ निहकलंक नहीं किहा गिआ।

महाराज शेर सिंघ विष्णु भगवान्,

जेहङ्गी परमात्मा जोत सरूप निहकलंक है, उह ही सारयां दा महाराज ते सारयां दा पातशाह है। उह ही सारयां नूं भय विच्च रक्खण वाली समरथ ताकत है। उह ही सारयां दी पालणा करन वाला है विष्णुं रूप हो के और अन्त तक रहण वाला भगवान वी है।

A row of five identical green icons, each resembling a stylized flower or asterisk with seven points and small circles at the ends of the lines.

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰ ਕਹਿ ਕੇ ਗਿਆ ਮਹਾਂਬਲੀ ਉਤਰੇ ਅਵਤਾਰ, ਮਾਤ ਪਿਤ ਨਾ ਕੋਈ ਬਣਾਈਆ। ਮੁਹਮਦ ਕਹ ਕੇ ਗਿਆ ਆਏ ਅਮਾਮ ਧਾਰ, ਧਾਰੀ ਧਾਰਾਂ ਨਾਲ ਨਿਭਾਈਆ। ਇਸਾ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਫੇਰਾ ਮਾਰੇ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਸਚਵਾ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀਆ। ਮੂਸਾ ਕਹੇ ਜਿਸ ਦਾ ਜਲਵਾ ਤਕਕ ਕੇ ਡਿਗਾ ਮੂੰਹ ਦੇ ਭਾਰ, ਅੱਤਮ ਫੜ ਕੇ ਬਾਹੋਂ ਲਏ ਉਠਾਈਆ। ਵੇਦ ਵਾਸਾ ਲਿਖ ਕੇ ਗਿਆ ਅਪਾਰ, ਪ੍ਰਤ ਸਪੂਤਾ ਬ੍ਰਹਮਣ ਗੌੜਾ ਉਚਵਾ ਟਿਲਲਾ ਪਰਥਤ ਦਏ ਸੁਹਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਕਿਸੇ ਨਾ ਪਾਈ ਸਾਰ, ਥੋੜੇ ਥੋੜੇ ਇਸਾਰੇ ਗਿਆ ਜਣਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਅੱਤਮ ਇਕ ਇਕਲਲਾ ਆਵੇ ਆਪਣੀ ਵਾਰ, ਵਾਰਤਾ ਸਭ ਦੀ ਵੇਰਖ ਵਰਖਾਈਆ। ਕਾਗਦ ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਨਾ ਲਿਖਣਹਾਰ, ਕਾਤਬ ਰੋਵਣ ਜਾਰੋ ਜਾਰ, ਤੁਆਕਬ ਕਰੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦ੍ਰਾਪਰ ਕਲਿਜੁਗ ਤੇਰੀ ਆਦਤ ਦੀਨ ਮਜ਼ਬ ਜਾਤ ਪਾਤ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦਿੱਤੀ ਵਗਾੜ, ਮਨਮਤ ਕੂੜਾ ਰਾਹ ਚਲਾਈਆ। ਅਗੇ

इकको इबादत दस्से हरि निरँकार, सखावत आपणी झोली पाईआ। उलफत करे सर्ब संसार, गफलत कोई रहण ना पाईआ। महिफ़ल ला के गुर अवतार, पीर पैगबर नगमा नाम सुणाईआ। इकको शमा होए उजिआर, दीपक दीआ डगमगाईआ। दूसर कोई ना करे निमस्कार, बिन पुरख अकाल सीस ना कोई झुकाईआ। वाअदा कीता गुर अवतार, सतिजुग त्रेता द्वापर कलिजुग वंड वंडाईआ। भरमे भुल्ले ना कोई संसार, भरम भुलेरवे विच्च हरि जू कदे ना आईआ। लिखयां पढ़यां एह करनी विचार, बिन लेखा लिखयां नजर किसे ना आईआ। हरि का लेखा सदा लिखण पढ़न तों बाहर, अलफ़ ये हद ना कोई वंडाईआ। निककी निककी पीर पैगबरां नाल करदा रिहा गुफतार, गुफत आपणा राह जणाईआ। जे कोई अगाँह हो के वेरवे दिसे परवरदिगार, नूर नुराना नजर किसे ना आईआ। इकको सतिगुर नानक पुरख अबिनाशी आपणे चरन दए वरवाल, सचखण्ड दुआरे दिती वडयाईआ। कबीर जुलाहे प्रीती बज्जी नाल, श्री भगवान आप निभाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, कलिजुग तेरी अन्तम वर, निरगुण हरि नरायण, रसना कोई ना सके कहण, कह कह अन्त कोई ना पाईआ।

(१४—१८ १८५)

* * * * *

निहकलंक हरि शब्द है, जुग जुग भेरव वटाए। इकक सुहाए दवार बंक है, बंक दवारी आप अखवाए। आपे राओ आपे रंक है, ऊँचां नीचां विच समाए। जन भगतां लाए जोती तनक है, शब्दी वाजा पवण वजाए। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, आपणी रचन रचाए।

निहकलंक नर निरँकार है, साचा सति सरूप। लक्ख चुरासी आत्म घर वसाए दवार बंक है, हरि हरि वड्हा शाहो भूप। नूर उजाला जोती कणक है, पृथ्मी आकाश अन्ध कूप। जोती जोत सरूप हरि, जुग जुग मात भेरव धर, करे खेल अनूप सरूप।

निहकलंक नर निरँकार है, निरगुण रूप समाए। पंज तत ना कोई आकार है, हड्ड मास नाड़ी चम्म ना कोई दिसाए। एका शब्द साची धार है, लोआं पुरीआं विच्च समाए। त्रैगुण माया सृष्ट अपार है, प्रभ आपणा रथ चलाए। आपे वसे सभ तों बाहर है, हर घर में आप समाए। आपे गुप्त आपे जाहिर है, आपे अंदर मन्दर डेरा लाए। आपे जोत निरञ्जन कर आकार है, शब्द अनादी धुन वजाए। जोती जोत सरूप हरि, जोती जामा भेरव धर, जुग जुग भेरव वटाए।

निहकलंक नर नरायण है, वसे धाम अगम्म। भगत सुहेला वेरवे तीजे नैण है, ना मरे ना पए जम्म। रसना किसे ना सके कहण है, आपे जाणे आपणा नम। जुग जुग जगत वहाए एका वहण है, शब्द बणाए साचा थम्म। जन भगतां चुकाए लहणा देण है, पवण स्वासी शब्द चलाए दम। सन्त सुहेले विरले गुरमुख लैण है, मनमुख रोवण छंम छंम।

धन्न धन्न जो जन रसना कहण है, एका एक पारब्रह्म। जोती जोत सरूप हरि, जोती जामा भेरव धर, आपे जाणे आपणा कम्म।

निहकलंक निहकलंक निहकलंक, जोती हरि अकाल है। शब्द वजाए साचा डंक, जुग जुग अवल्लड़ी चाल है। आप रखाए एका अंक, सन्त सुहेले साचे लोकमात आपे भाल है। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, आपे होए दीन दयाल है।

दीन दयाल किरपाल, जुग जुग भेरव वटाइंदा। जन भगतां भरे शब्द भंडार, साचे घर दर आप सुहाइंदा। आत्म खोले बन्द किवाड़, आपे हत्थीं कुण्डा लाहिंदा। नेड़ ना आए पंचम धाड़, काल महांकाल मुख छुपाइंदा। वज्जे ताल बहत्तर नाड़, धुन अनादी आप उपजाइंदा। करे जणाई बोध अगाध, साचा मन्दर इक्क सुहाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, शब्द सिँघासण डेरा लाइंदा। (२ अस्सू २०९३ बि)

* * * * *

निहकलंक कल प्रभ आए। निहकलंक कल जामा पाए। निहकलंक जोत सरूपी जोत समाए। निहकलंक भरम भुलेवे जगत भुलाए। निहकलंक महाराज शेर सिँघ विष्णु भगवान, होए आप सहाए।

निहकलंक प्रभ नाउँ रखाया। निहकलंक जोत सरूपी जामा पाया। निहकलंक गुरमुख साचे विच्च समाया। निहकलंक आपणा आप कल छुपाया। निहकलंक बेमुख जीवां दिस ना आया। महाराज शेर सिँघ विष्णु भगवान, जोती जोत जोत प्रगटाया।

निहकलंक खेल अपारे। निहकलंक जामा घनकपुरी विच्च धारे। निहकलंक गुरमुख साचे बख्झो चरन प्यारे। महाराज शेर सिँघ विष्णु भगवान, कल जामा मात विच्च धारे।

निहकलंक कल जामा पाया। झूठा तन जगत तजाया। जोत सरूपी प्रगट जोत जोत सरूपी खेल रचाया। महाराज शेर सिँघ विष्णु भगवान, कलिजुग अन्तम अन्त कराया।

निहकलंक कल अन्त कराए। निहकलंक सोहँ साचा शब्द चलाए। निहकलंक महिंमा अगणत गणी ना जाए। निहकलंक जीव जंत विच्च रिहा समाए। निहकलंक गुरमुख विरले सन्त आप आपणी बूझ बुझाए। निहकलंक प्रभ साचा कन्त गुरमुख भेव खोलूँ खुलाए। महाराज शेर सिँघ विष्णु भगवान, एका दूजा भउ चुकाए।

निहकलंक खेल आप निरँकार। निहकलंक राम अवतार। निहकलंक कृष्ण मुरार। निहकलंक महाराज शेर सिँघ विष्णु भगवान, कलिजुग आया जामा धार।

निहकलंक कल जामा पाया । भगत भगवन्त मेल मिलाया । अचरज खेल प्रभ आप कराया । महाराज शेर सिंघ विष्नुं भगवान, गुरमुख साचे चरन सेव लगाया ।

निहकलंक अगम्म अथाह । निहकलंक बेपरवाह । निहकलंक दिसे हर थां । निहकलंक महाराज शेर सिंघ विष्नुं भगवान, दूसर कोई ना ।

निहकलंक निराधार । निहकलंक जोत अधार । निहकलंक भगत उधार । निहकलंक महाराज शेर सिंघ विष्नुं भगवान, जोत सरूपी आप गिरधार ।

निहकलंक निरवैर समाए । निहकलंक ऊँच नीच भेव चुकाए । निहकलंक वड वड नरेश आपणी सेव लगाए । महाराज शेर सिंघ विष्नुं भगवान, अन्तम अन्त जोत प्रगटाए ।

निहकलंक सति कर्म कमावणा । निहकलंक पार बिआसों चरन लगावणा । निहकलंक मसतूआणा सच धाम उपजावणा । निहकलंक राणा संगरूर चरन लगावणा । निहकलंक गुण भरपूर जोत सरूप दरस दिखावणा । महाराज शेर सिंघ विष्नुं भगवान, भरम भुलेखा मिटावणा ।
(६ विसाख २००६)

* * * * *

मन मत बुद्धि दा जो बिआना, रसना नाल गाईआ । इस तों परे खेल श्री भगवाना, बिन अनभव दृष्टी समझ किसे ना आईआ । जो लेरवा जाणे दो जहाना, दरगह साची सोभा पाईआ । जिस दा रूप रंग रेख सके ना कोई पहचाना, नादां विच्च ना कोई शनवाईआ । उह मालक खालक प्रितपालक धुर दा काहना, नर नरायण नूर अलाहीआ । जिस दा चार जुग दे शास्त्र गाणा, अवतार पैगंबर गए कर के सिफत सालाहीआ । पुरख अकाला दीन दयाला नौजवाना मर्द मरदाना निहकलंक बली बलवाना, रूप अनूप शाहो भूप आपणे विच्च छुपाईआ । जिस ने सतिजुग त्रेता द्वापर कलिजुग बदलणा हुक्म दे नाल जमाना, जिर्मीं जमां धुर दा खेल वेख वर्खाईआ । उह व्यक्ती रूप हो के कदी ना बणे प्रधाना, आपणी सिफत विच्च ना कोई सालाहीआ । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल धुर दा हरि, हरि करता अगम्म अथाहीआ ।

निहकलंक हरि निरँकारा, दूजा नजर कोई ना आईआ । जो जोती जोत उजिआरा, रूप रंग रेख कहण कोई ना पाईआ । जो वसे सचरवण्ड सच्चे दवारा, दर साचे डेरा लाईआ । जिस नूं कहन्दे सो हरि पुरख निरञ्जन मीत मुरारा, आदि निरञ्जन अगम्म अथाहीआ । अबिनाशी करता श्री भगवान पारब्रह्म पतिपरमेश्वर करे कराए करनेहारा, करता पुरख वड वडयाईआ । उस दा बुद्धि विच्च करे किआ कोई विस्थारा, विचर के सके ना कोई सुणाईआ । उह मंजल चढ़ के निरअकर्खर पढ़ के पाओ ओस प्रभ दी सारा, जो परा

ਪਸਨਤੀ ਮਦਮ ਬੈਰਵਰੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਮਾਲਕ ਇਕ ਅਰਖਵਾਈਆ।

ਜੋਤ ਨਿਰੱਕਾਰ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਨਿਹਕਲਿੰਕ, ਨਰ ਨਰਾਧਣ ਵਡੀ ਵਡਧਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਸ਼ਬਦ ਅਗਮੀ ਵਜ੍ਜੇ ਡਕ, ਲੋਅਾਂ ਪੁਰੀਆਂ ਬ੍ਰਹਮਣਡਾਂ ਖਵਣਡਾਂ ਰਿਹਾ ਸੁਣਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਲਕਰਵ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜਾਂਤ, ਸਾਧ ਸਨਤ ਵਿਚਵ ਸਮਾਈਆ। ਜੋ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਧੁਰ ਦਾ ਕਨਤ, ਕਨਤੂਲ ਇਕ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਉਸ ਦੀ ਪੰਜ ਤਤ ਬਣਾਏ ਕੋਈ ਨਾ ਬਣਤ, ਰਜੋ ਤਮਾਂ ਸਤੋ ਨਾ ਕੋਈ ਚਤੁਰਾਈਆ। ਉਸ ਦਾ ਗੜ੍ਹ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਹਤਮੇ ਹੁਂਗਤ, ਮਾਯਾ ਮਮਤਾ ਨਾ ਕੋਈ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਉਹ ਜਗਤ ਵਾਸਨਾ ਮਨਸ਼ਾ ਦੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਨਹੀਂ ਕਦੇ ਸੰਗਤ, ਜਗਤ ਚਤੁਰਾਈਆ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ। ਉਹ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਆਦਿ ਅਨੱਤ, ਜੁਗਾ ਜੁਗਨਤ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਅਗਮਾ ਬਿਨ ਅਕਰਖਰਾਂ ਵਾਲਾ ਮਾਂਤ, ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਨਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਧੁਰ ਦਾ ਹਰਿ, ਹਰਿ ਵਡੀ ਵਡ ਵਡਧਾਈਆ।

ਨਿਹਕਲਿੰਕ ਹਰਿ ਏਕ ਹੈ, ਏਕਾ ਏਕੱਕਾਰ। ਨਾ ਕੋਈ ਦੂਸਰ ਟੇਕ ਹੈ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰ। ਨਾ ਕੋਈ ਜਗਤ ਨੇਤ੍ਰ ਸਕੇ ਵੇਰਵ ਹੈ, ਨਾ ਕੋਈ ਪਾਵੇ ਸਾਰ। ਉਸ ਦਾ ਜੋਤ ਸਰ੍ਵਪੀ ਭੇਖਵ ਹੈ, ਜੋਤੀ ਜਾਮਾ ਅਗਮ ਅਪਾਰ। ਜੋ ਵਸੇ ਸਚਰਖਣਡ ਦੇਸ ਹੈ, ਲੋਅਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣਡਾਂ ਖਵਣਡਾਂ ਹੋਵੇ ਉਜਿਆਰ। ਉਹ ਸਮੱਭਲ ਬਹ ਕੇ ਦਾਏ ਸਾਂਦੇਸ਼ ਹੈ, ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਧਾਰ। ਜਿਸ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੁਕਮ ਦਾ ਲੇਖਵ ਹੈ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਕਾਤਬ ਬਣੇ ਲਿਖਾਰ। ਉਸ ਦਾ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਭੇਤ ਹੈ, ਬੇਅਨੱਤ ਸਚਚੀ ਸਰਕਾਰ। ਉਹ ਸਭ ਨੂੰ ਵੇਰਖੇ ਨੇਤਨ ਨੇਤ ਹੈ, ਨਵ ਸਤ ਪਾਏ ਸਾਰ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਵਸਣਹਾਰ ਸਚਰਖਣਡ ਸਚੇ ਦਵਾਰ।

ਨਿਹਕਲਿੰਕ ਹਰਿ ਆਪ ਹੈ, ਦੂਸਰ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਈ। ਜਿਸ ਦਾ ਨਾ ਕੋਈ ਮਾਈ ਬਾਪ ਹੈ, ਮਨਦਰ ਮਕਾਨ ਨਾ ਕਿਸੇ ਸੋਹੇ। ਨਾ ਕੋਈ ਅਕਰਖਰਾਂ ਵਾਲਾ ਪਢੇ ਜਾਪ ਹੈ, ਨਾ ਕੋਈ ਸਿਫਤੀ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੇ। ਨਾ ਕਦੇ ਪਵਿਤ ਨਾ ਪਾਕ ਹੈ, ਦੁਰਮਤ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਈ ਵਟੋਏ। ਨਾ ਕੋਈ ਸਜ਼ਜਣ ਸਾਕ ਹੈ, ਮੀਤ ਮੁਰਾਰ ਨਾ ਅਰਖਵਾਏ ਕੋਈ। ਨਾ ਕੋਈ ਖੋਲ੍ਹੇ ਤਾਕ ਹੈ, ਨਾ ਕਰਤਾ ਪਾਏ ਸੋਏ। ਜਿਸ ਦਾ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਗੁਰੂਆਂ ਗਾਯਾ ਭਵਿਖਤ ਵਾਕ ਹੈ, ਸੋ ਇਕਕੋ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ ਆਦਿ ਅਨੱਤ ਹੋਏ। ਜਿਸ ਦਾ ਅਕਰਖਰਾਂ ਵਾਲਾ ਦਾਏ ਕੋਈ ਨਾ ਸਾਤ ਹੈ, ਪਢਨ ਵਾਲਾ ਨਾ ਉਸ ਨੂੰ ਟੋਹੇ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚਰਖਣਡ ਨਿਵਾਸੀ ਏਕਾ ਏਕ ਜੋਤ ਬਲੋਏ।

ਨਿਹਕਲਿੰਕ ਹਰਿ ਨਿਰੱਕਾਰਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਸਮਾਈਆ। ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਤੋਂ ਬਾਹਰਾ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਡਗਮਗਾਈਆ। ਸ਼ਬਦੀ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਬਦ ਨਗਾਰਾ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਕਰੇ ਸ਼ਨਵਾਈਆ। ਚੌਦਾਂ ਤਬਕਾਂ ਵਸੇ ਬਾਹਰਾ, ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਸਾਰ ਨਾ ਆਈਆ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਝੁਕਦੇ ਚਨਦ ਸ੍ਰੂਧਾ ਜਿਮੀਂ ਅਸਮਾਨ ਸਿਤਾਰਾ, ਦਰ ਦਰ ਬੈਠੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਇਸ ਦਾ ਸਮੱਭਲ ਧਾਮ ਨਿਧਾਰਾ, ਸਾਛੇ ਤਿੰਨ ਹਤਥ ਵਜ੍ਜੇ ਵਧਾਈਆ। ਜਿਸ ਵਿਚਵ ਬਹ ਕੇ ਵੇਰਖੇ ਵਿਗਸੇ ਪਾਵੇ ਸਾਰਾ, ਵੇਰਖਣਹਾਰ ਆਪਣੇ ਹਤਥ ਰਕਖੇ ਵਡਧਾਈਆ। ਉਹਨੂੰ ਤਨ ਵਜ੍ਹੂਦ ਦਾ ਲਾਲਚ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਵਿਚਵ ਸੰਸਾਰਾ, ਪੰਜਾਂ ਤਤਿਆਂ ਨਾ ਕੋਈ ਚਤੁਰਾਈਆ। ਉਸ ਦਾ ਆਦਿ

ਅੰਤ ਦਾ ਸਿਪਤੀ ਇਕ ਭੰਡਾਰਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਗਾ ਗਾ ਆਪਣਾ ਸ਼ੁਕਰ ਮਨਾਈਆ। ਸੋ ਸ਼ਵਾਮੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਘਟ ਨਿਵਾਸੀ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸੀ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰਾ ਸਾਂਝਾ ਧਾਰਾ, ਨੂਰੇ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ। ਜਿਥੇ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਉਤੇ ਕਰੋ ਵਿਚਾਰਾ, ਵਿਚਰਨ ਦੀ ਲੋਡ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੋ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿ ਦਾਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ।

ਜਗਤ ਵੇਰਵਣਾ ਨਾ ਕੋਈ ਵਕਤ, ਤਨ ਵਜ੍ਹੂਦ ਨਾ ਕੋਈ ਵਡਧਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਵਿਚ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸ਼ਕਤ, ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸਂਦੇਸ਼ਾ ਧਾਰ ਅਗਮੀ ਵਸਤ, ਅਮੋਲਕ ਆਪ ਟਿਕਾਈਆ। ਓਸ ਦੇ ਨਾਲ ਕਾਹਦੀ ਹਸਦ, ਵੈਰ ਭਾਵ ਵਿਚਚ ਹਤਥ ਕਿਛ ਨਾ ਆਈਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਚਚ ਜੋਤ ਨਿਰੱਕਾਰਾ ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਜਾਏ ਮਰਤ, ਮੇਹਰਵਾਨ ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ। ਉਹ ਖੇਲ ਵਰਖਾਏ ਉਤੇ ਅਰਥ ਫਰਥ, ਫਰਥ ਦੇ ਉਪਰ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਭ ਦੇ ਉਤੇ ਤਰਸ, ਰਹਮਤ ਸਚ ਕਮਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਤਨ ਨੂੰ ਤਕਕੇ ਆਪਣੀ ਨਜ਼ਰ ਪਰਤ, ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਢਾਈਆ। ਜਿਸ ਗ੍ਰਹ ਵਿਚਚ ਘਰ ਵਿਚਚ ਸੁਕਾਮ ਵਿਚਚ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਨੇ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਘਰ ਗੁੜਾਂ ਖਾਲੀ ਆਪਣੀ ਲਾਈ ਸ਼ਰਤ, ਸ਼ਰਅ ਸ਼ਰਅ ਵਿਚਚ ਸਮਝਾਈਆ। ਉਸ ਦਾ ਖੇਲ ਸਦਾ ਅਸਚਰਜ, ਵਿਦਾ ਵਿਚਚ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਉਹ ਧੁਰ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਮਰਦਾਨਾ ਮਰਦ, ਧੋਧਾ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੋਹ ਸਕੇ ਨਾ ਜਗਤ ਸ਼ਰਅ ਵਾਲੀ ਕਰਦ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੋ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਮਾਲਕ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ।

ਵਿਕਤੀ ਨੂੰ ਲੋਡ ਨਹੀਂ ਮੇਰੀ ਹੋਵੇ ਵਡਿਆਈ, ਵਡਾ ਤਨ ਨਾ ਕੋਈ ਅਖਵਾਈਆ। ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਨੇ ਆਪਣੀ ਬਣਤ ਬਣਾਈ, ਸੋ ਰਚਨਾ ਵੇਰਵੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਸੋ ਸਮੱਲ ਬੈਠਾ ਨੂਰ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਡਗਮਗਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰਦੇਵ ਦੇਵੇ ਦੁਹਾਈ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਕਰੇ ਸ਼ਨਵਾਈਆ। ਉਸ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਨਾਲ ਕਾਹਦੀ ਲੜਾਈ, ਜੋ ਸਭ ਦਾ ਮਾਲਕ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ। ਉਹ ਅੰਤ ਸ਼੍ਰੀ ਮਹਾਵਿਨਾ ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਜੋਤ ਨਿਰੱਕਾਰ ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਬਣਕੇ ਅਗਮਾ ਰਾਹੀਂ, ਰਹਬਰ ਹੋ ਕੇ ਵੇਰਵੇ ਵਰਖਾਈਆ। ਸੋ ਸ਼ਵਾਮੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਘਟ ਨਿਵਾਸੀ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸੀ ਨਿਹਕਲਂਕ ਅਵਤਾਰ ਜਿਸ ਦੀ ਮਹਿਸੂਸ ਜਗਤ ਜਬਾਨ ਲਖੀ ਨਾ ਜਾਈ, ਕਾਤਬ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਚਤੁਰਾਈਆ। ਸੋ ਮਾਲਕ ਖਾਲਕ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲਕ ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੋ ਖੇਲ ਧੁਰ ਦਾ ਹਰਿ, ਧੁਰ ਮਾਲਕ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ। (੨੫ ਅੱਖੂ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮਤ ੬)

* * * * *

ਲੇਖਾ ਹਤਥ ਰਕਖੇ ਨਿਰੱਕਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਵਡਾ ਵਡ ਵਡਧਾਈਆ। ਸਾਚੇ ਸਨ੍ਤੋ ਕਰੋ ਵਿਚਾਰ, ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਚ ਕੇਹੜੇ ਥਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਮਿਲੇ ਸਚ ਦੀਦਾਰ, ਬਿਨ ਅਕਖਾਂ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਰਾਤੀਂ ਸੁਤਖਾਂ ਕਰੇ ਪਾਰ, ਦਿਨੇ ਜਾਗਦਿਆਂ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ। ਪੰਜਾਂ ਚੌਰਾਂ ਕਰੋ ਰਖਬਰਦਾਰ, ਅੰਦਰ ਲੱਘਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਨਾਮ ਖਣਡਾ ਮਾਰੇ ਮਾਰ, ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਰ ਗਿਆ ਜਣਾਈਆ। ਗੁਰਸਿਰਖ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਏ ਹਾਰ, ਜਿਤ ਸਭ ਦੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਫਤਹ ਡੰਕਾ ਵਜਜੇ ਵਿਚਚ ਸੰਸਾਰ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਆਪ

ਵਜਾਈਆ। ਨਿਹਕਲਂਕ ਨਿਰਗੁਣ ਅਵਤਾਰ, ਕਿਸੇ ਜਾਮ੍ਯਾ ਨਾ ਪਿਤਾ ਮਾਈਆ। ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਧਾਰ, ਘਟ ਘਟ ਰਿਹਾ ਸਮਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੇ ਕਰਨਾ ਓਸ ਦਾ ਸਚ ਦੀਦਾਰ, ਦੋਏ ਜੋੜ ਮਂਗੇ ਪ੍ਰਭ ਝੋਲੀ ਦੇਵੇ ਪਾਈਆ। ਫੱਡ ਬਾਹੋਂ ਲਾਏ ਉਠਾਲ, ਆਪਣੇ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ। ਜਲਵਾ ਦੱਸੇ ਇਕ ਜਮਾਲ, ਜਹੂਰ ਇਕਕੋ ਇਕ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਚੁਕਾਏ ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲ, ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣੇ ਕੋਈ ਨਾ ਵੱਡ ਵੱਡਾਈਆ। ਜੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੋਈ ਦੁੱਖ ਕਰੇ ਸਵਾਲ, ਸਭ ਦਾ ਦੁਰਖਡਾ ਦਾ ਮਿਟਾਈਆ। ਕਾਧਾ ਮਨਦਰ ਅੰਦਰ ਵਰਖਾਏ ਸਚਵੀ ਧਰਮਸਾਲ, ਜਿਸ ਘਰ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਰੌਲਾ ਪਾਓ ਨਾ ਮਿਲੇ ਕੋਈ ਮਿਸਾਲ, ਮਿਸਲ ਸਭ ਦੀ ਰਿਹਾ ਲਿਖਾਈਆ। ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਸਾਰੇ ਹੋਣ ਬੇਹਾਲ, ਅਗੇ ਮਿਲੇ ਨਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਨਾਤਾ ਜੁੜੇ ਨਾਲ ਕਾਲ, ਰਾਏ ਧਰਮ ਬਨ੍ਹੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ। ਚਿਤ੍ਰਗੁਪਤ ਲੇਖਾ ਦਾ ਵਰਖਾਲ, ਬਚਾ ਕੋਈ ਰਹਣ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਲਾਡੀ ਮੌਤ ਮਾਰੇ ਸ਼ਾਹ ਕੰਗਾਲ, ਦਰ ਦਰ ਘਰ ਘਰ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਚਾਰ ਕੁਣਟ ਜੇ ਮਿਥ ਮਿਥ ਲਭ੍ਹੋ ਹਤਥ ਨਾ ਆਵੇ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਪਾਂਧੀਆਂ ਪਨਥ ਨਾ ਕੋਈ ਸੁਕਾਈਆ। ਹੋ ਨਿਮਾਣੇ ਕਰ ਬੇਨਨਤੀ ਮਂਗੇ ਨਾਮ ਸਚਵਾ ਧਨ ਮਾਲ, ਅਤੁਟ ਰਖਿਆ ਜ਼ੋਲੀ ਦੇਵੇ ਪਾਈਆ। ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਲ ਮੇਲੇ ਹੋ ਕਿਰਪਾਲ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚੁਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਰਗੁਣ ਦਾਤਾ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਰਕਵੇ ਉਤਮ ਜਾਤਾ, ਆਪਣੀ ਜਾਤ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਖਾਈਆ।

ਭਗਤ ਜਨੋ ਸੁਣੋ ਸਚਵ, ਹਰਿ ਸਾਚਾ ਸਚ ਜਣਾਇੰਦਾ। ਕਾਧਾ ਮਾਟੀ ਭਾਣਡਾ ਕਚਵ, ਥਿਰ ਰਹਣ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ। ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਸਾਰੇ ਰਹੇ ਨਚਵ, ਗੁਰਮਤ ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲਾ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚੁਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ। (੧੪—੧੭੫ ੧੭੬)

* * * * *

ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਨਿਹਕਲਂਕ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਦਾ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਸ਼ਬਦ ਵਜਾਵੇ ਇਕਕੋ ਡੱਕ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਸ਼ਨਵਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਲੇਖਾ ਮੁਕਾਏ ਆਦਿ ਅਨ੍ਤ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਸਭ ਦਾ ਕਛੂ ਸੰਸਾ ਸ਼ੰਕ, ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਖੁਲਾਈਆ। ਜਿਸ ਬਣਾਈ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੀਰ ਪੈਗਗਬਰਾਂ ਬਣਤ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਨੂਰ ਖੁਦਾਈਆ। ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੱਤ ਸਾਚਾ ਕਨਤ, ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਵਡ ਵਡਾਈਆ। ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਰਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਜਿਸ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਏ ਅਗਣਤ, ਲਿਖ ਲਿਖ ਲੇਖ ਨਾ ਕੋਈ ਸੁਕਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਕਿਹਾ ਕਲ ਕਲਕੀ ਆਵੇ ਅਨ੍ਤ, ਸਮੱਲ ਨਗਰੀ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਸੂਣਟ ਸਬਾਈ ਪਢਾਏ ਇਕਕੋ ਮੰਤ, ਮੰਤ੍ਰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚੁਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਵੇਰਖਣਹਾਰਾ ਧਰ ਧਰ, ਨਿਹਕਲਂਕ ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਚਵਾ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀਆ।

ਨਿਹਕਲਂਕ ਸਤਿਗੁਰ ਬਲਵਾਨ, ਨਾਮ ਰਖਣਡਾ ਹਤਥ ਉਠਾਇੰਦਾ। ਗੋਬਿੰਦ ਮਂਗਯਾ ਅਨ੍ਤਮ ਦਾਨ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਅਗੇ ਝੋਲੀ ਡਾਹਿੰਦਾ। ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਮਿਲੇ ਆਣ, ਲੋਕਮਾਤ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ। ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਹੇ ਨੌਜਵਾਨ, ਕਲਿਜੁਗ ਅਨ੍ਤਮ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਇੰਦਾ। ਸਦੀ ਬੀਸਵੀਂ ਵੇਰਵੇ ਮਾਰ ਧਿਆਨ, ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਰਾਹ ਤਕਾਇੰਦਾ। ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਸਤਿਗੁਰ ਸਚਵਾ ਸਦਾ ਮੇਹਰਬਾਨ, ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਇੰਦਾ।

ਜਿਸ ਜਨ ਅੰਤਰ ਆਤਮਾ ਦੇਵੇ ਆਪਣਾ ਜ਼ਾਨ, ਤਿਸ ਨਿਹਕਲਂਕ ਨਿਰਗੁਣ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਵਰਖਾਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਘਰ, ਸਤਿਗੁਰ ਆਪਣਾ ਪਰਦਾ ਲਾਹਿੰਦਾ।

ਧਨਨ ਧਨਨ ਧਨਨ ਧਨਨ ਰਸਨਾ ਕਹੇ, ਜਿਛਾ ਮਿਲੇ ਵਡਯਾਈਆ। ਜਿਸ ਧਾਮ ਸਤਿਗੁਰ ਸਚਿਆ ਬਹੇ, ਸੋ ਥਾਨ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਗੁਰਸਿਰਖ ਗੁਰਮੁਖ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਣ ਦੀ ਰਕਖੇ ਲੈ, ਇਕਕੋ ਓਟ ਤਕਾਈਆ। ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਦ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ, ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਕਰੇ ਲੋਕਾਈਆ। ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕਲਿਜੁਗ ਅੰਤਮ ਮਰੇ ਖੈਹ, ਘਰ ਘਰ ਪਏ ਲੜਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲਂਕ ਨਰਾਯਣ ਨਰ, ਲੋਕਮਾਤ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। (੨ ਫਗਣ ੨੦੧੬ ਬਿ)

* * * * *

ਨਿਹਕਲਂਕ ਹਰਿ ਨਾਉਂ ਹੈ, ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਸਮਾਏ। ਵਸੇ ਹਰ ਘਟ ਥਾਉਂ ਹੈ, ਦਿਸ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਏ। ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਬੇਪਰਵਾਹੋ ਹੈ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਅਰਖਵਾਏ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲਂਕਾ ਨਾਉਂ ਧਰਾਏ।

ਨਿਹਕਲਂਕਾ ਹਰਿ ਨਿਰੱਕਾਰ, ਏਕਾ ਏਕ ਅਰਖਵਾਇੰਦਾ। ਏਕਾ ਭੰਕ ਸ਼ਬਦ ਅਪਾਰ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਆਪ ਵਜਾਇੰਦਾ। ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਕਰੇ ਖ਼ਬਰਦਾਰ, ਪੁਰੀਆਂ ਲੋਆਂ ਆਪ ਉਠਾਇੰਦਾ। ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਕਰ ਵਿਚਾਰ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਕਰਮ ਕਮਾਇੰਦਾ। ਜਗ ਜੁਗਤ ਬਨ੍ਹੇ ਧਾਰ, ਜੋਗ ਜੁਗਤ ਇਕਕ ਵਰਖਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਆਪਣਾ ਨਾਉਂ ਧਰਾਇੰਦਾ।

ਨਿਹਕਲਂਕਾ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ, ਨਰ ਹਰਿ ਆਪ ਅਰਖਵਾਯਾ। ਏਕਾ ਸ਼ਬਦ ਇਕਕ ਜ਼ਾਨ, ਇਕ ਧਿਆਨ ਲਗਾਯਾ। ਏਕਾ ਚਰਨ ਧੂੜ ਸਚਿਆ ਝਿਥਨਾਨ, ਸਰ ਸਰੋਵਰ ਇਕਕ ਵਰਖਾਯਾ। ਏਕਾ ਜੋਤੀ ਆਤਮ ਬ੍ਰਹਮ ਜ਼ਾਨ, ਅੜਾਨ ਅਨਧੇਰ ਮਿਟਾਯਾ। ਅਮ੃ਤ ਆਤਮ ਪੀਣ ਖਾਣ, ਤੁਸ਼ਨਾ ਭੁਕਖ ਗਵਾਯਾ। ਮੂਰਖ ਮੂੜ ਬਣਾਏ ਚਤੁਰ ਸੁਘੜ ਸਿਆਣ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਦਿਆ ਕਮਾਯਾ। ਹਰਿ ਕਾ ਸ਼ਬਦ ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਆਪ ਚਲਾਯਾ। ਜੋਧਾ ਸੂਰ ਬਲੀ ਬਲਵਾਨ, ਨਿਹਕਲਂਕਾ ਆਪ ਅਰਖਵਾਯਾ। ਰਾਓ ਰੰਕਾਂ ਵੇਰਖੇ ਮਾਰ ਧਿਆਨ ਵਿਚਚ ਜਹਾਨ, ਦਵਾਰ ਬੰਕਾ ਫੇਰਾ ਪਾਯਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਯਾ।

ਨਿਹਕਲਂਕਾ ਨਰ ਨਿਰਭਣ, ਨਰ ਨਰਾਯਣ ਅਰਖਵਾਯਾ। ਨਾ ਕੋਈ ਘੜੇ ਨਾ ਮਾਤ ਭਜ਼ਣ, ਨਾ ਕੋਈ ਬਣਤ ਬਣਾਯਾ। ਨਾ ਕੋਈ ਤਾਲ ਤਲਵਾੜਾ ਦਰ ਦਵਾਰੇ ਵਜ਼ਣ, ਵਜਾਵਣਹਾਰ ਦਿਸ ਨਾ ਆਯਾ। ਆਪ ਆਪਣਾ ਬਣਧਾ ਸਜ਼ਿਣ, ਸ਼ਬਦ ਮੀਤ ਇਕਕ ਰਖਾਯਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਏਕ ਰਿਹਾ ਵਰਖਾਯਾ।

ਏਕਾ ਅੰਕ ਏਕੱਕਾਰ, ਏਕਾ ਕਲ ਵਰਤਾਈਆ। ਏਕ ਤਨ ਕਰ ਸ਼ਿੰਗਾਰ, ਤਨ ਬਸਤਰ ਇਕਕ ਸਜਾਈਆ। ਏਕਾ ਖਵਣਡਾ ਇਕਕ ਕਟਾਰ, ਇਕਕ ਗਾਤਰੇ ਰਿਹਾ ਪਾਈਆ। ਏਕਾ ਸ਼ਬਦ ਏਕਾ ਧਾਰ,

एक एक रिहा चलाईआ । एका गुर एका अवतार, एका खेल रिवलाईआ । एका साजण
मीत मुरार, सरवा सुहेला इक्क अखवाईआ । एका गुर एका चेला इक्क दवार, एका मंग
मंगाईआ । एका दाता दानी भरे भंडार, एका खाली रिहा कराईआ । एका गुणवन्ता गुण
रिहा विचार, गुण अवगुण वेरव वरवाईआ । एका रंग बसन्ता रिहा चाढ़, एका चोली
रिहा रंगाईआ । एका हउमे हंगता देवे साड़, हरिजन साचे मेल मिलाईआ । एका नानक
एका अञ्जण मिल्या मेल कन्त भतार, एका सेज हंडाईआ । एका मंगता बणे भिरवार, एका
झोली अग्गे डाहीआ । एका पैज देवे सवार, एका गुर वड़ी वडयाईआ । एका शब्द एका
धुन धुनकार, एका नाद वजाईआ । एका सुन इक्क समाध, इक्क ध्यान वरवाईआ । एका
बाणी बोध अगाध, अगाध बोध जणाईआ । एका एक रसना रहे अराध, एका एक लिव
लाईआ । एका एक माधव माध, मोहण मोहणी रूप वटाईआ । एका एक सन्त साध, एका
एक धूणीआं ताईआ । एका एक हरि शब्द हर रकरवणा याद, निहकलंका नाँ रखाईआ ।
जुग जुग सुणे लकर चुरासी तेरी फरयाद, धरत मात रही कुरलाईआ । जन भगतां देवे
साची दाद, देवणहार आप अखवाईआ । हरिजन साचे लए लाध, गुर गोबिन्दा मेल मिलाईआ ।
शब्द डोरी लए बांध, एका तन्दन तन्द बंधाईआ । खेले खेल आदि जुगादि, आदि जुगादी
आप अखवाईआ । कलिजुग अन्तम देवे दाद, नानक गोबिन्द गिआ लिखाईआ । खेले खेल
हरि ब्रह्माद, ब्रह्मण्ड खोज खुजाईआ । मेट मिटाए जगत विवाद, विकार हँकार रहण ना
पाईआ । पकड़ उठाए नौं नौं नाथ, सिध चुरासी रिहा हिलाईआ । ईसा मूसा छडुणा साथ,
चार यारी संग तुडाईआ । सीआं वंड वंडाए साढ़े तिन्न तिन्न हाथ, रविदास चुमारा गिआ
लिखाईआ । आप चलाए आपणी गाथ, सतिजुग साचा मार्ग लाईआ । सोहँ सो एका राथ,
रथ रथवाही आप अखवाईआ । जन भगतां मस्तक टिक्का लाए माथ, जोत निरञ्जन लिलाट
करे रुशनाईआ । अमृत आत्म मारे ठाठ, ताल सुहावा इक्क वरवाईआ । लेरव चुकाए तीर्थ
अढू साठ, घर मन्दर इक्क सुहाईआ । शब्द घोड़ा देवे साचा राठ, सोलां कलीआं आसण
लाईआ । ना कोई पूजा ना कोई पाठ, निहकलंक तेरे दरस वड़ी वडयाईआ । लेरवे लाए
हड़ी तिन्न सौ साठ, बहत्तर नाड़ करे रुशनाईआ । आपे गेड़े काया उलटी लाठ, बजर
कपाटी कुण्डा लाहीआ । चरन दवारे इक्क इक्ठ, इक्क इकल्ला रिहा कराईआ । अन्तम
मेला नबू नबू, साधां सन्तां राह खैहड़ा दिस ना आईआ । त्रैगुण माया प्रभ तपाए मबू, पंच
विकारा अगनी डाहीआ । सम्मत चौदां करे चबू, गुरमुख साचे संग रलाईआ । आप तपाया
जगत वरवाया एका मबू, जोती लंबू एका अगनी लाईआ । जोती जोत सरूप हरि, आप
आपणी जोत धर, निहकलंक नरायण नर आप अखवाईआ ।

निहकलंक शब्द सितार, एका एक वजाइंदा । नानक गाए निरँकार निरँकार,
निरगुण वेरव वरवाइंदा । गोबिन्द पाया पुररव अपार, परम पुररव समाइंदा । दोए जोड़ ढह
पए दवार, नेत्र नीर वहाइंदा । सिखी सिख्या कर विचार, सतिगुर साचा सीस झुकाइंदा ।
लिखया लेरव धुर करतार, ना कोई मेट मिटाइंदा । पुरी अनन्द ना कोई घर बार,
अनन्द अनन्द गुर चरनां इक्क वरवाइंदा । शब्द छन्द ना कोई संसार, बन्द बन्द ना कोई
कटाइंदा । मदिरा मास ना रसना बत्ती दन्द, गुर गोबिन्दा तीर चलाइंदा । तेग बहादर वर

पाया परमानंद, निज स्त्रूप आप समाइंदा। हरिकृष्ण चढ़या जगत चन्द, बाल बाला सेव कमाइंदा। हरि हरि राए प्रभ आप बख्शांद, बख्शणहार दया कमाइंदा। हरिगोबिन्द जोधा सूर मरगिंद, आसण सिँधासण इक्क विछाइंदा। अरजन गुर सागर सिंध, बाणी बोध ज्ञान ध्यान इक्क दृढ़ाइंदा। राम दास साचा सर, पुरख अबिनाशी वस्सया घर, एका तरनी गिआ तर, सर सरोवर इक्क सुहाइंदा। अमरदास पाया वर, नार सुहागण सोहे दर, कन्त कन्तूहल सेज हंडाइंदा। अञ्जण अंग गिआ लग्ग, मिल्या मेल सूरे सर्वग्ग, कलिजुग माया अगनी ना गिआ दग, एका रंगण रंग चढ़ाइंदा। निरगुण नानक गिआ गा, आपणा आप मेट मिटा, पुरख अबिनाशी दर्शन पा, चार वरनां इक्क जणा, निहकलंक तेरी ओट रखा, एका डंक वजाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, कलिजुग तेरी अन्तम वर, एका नाउँ धराइंदा। (०६ ७०७)

* * * * *

जोती जामा हरि निरँकार, गोबिन्द सेवा लाईआ। शब्द खण्डा तेज कटार, एका हत्थ फड़ाईआ। लोआं पुरीआं मारे मार, ना सके कोई बचाईआ। ब्रह्मा विष्णुं शिव देवत सुर करोड़ तेतीसा रोवण जारो जार, ना दिसे कोई सहाईआ। नौं खण्ड हाहाकार, सत्त दीप रहे कुरलाईआ। त्रैगुण माया कर शंगार, बैठी कजला पाईआ। पंज तत करे प्यार, जूठ झूठ कुड़माईआ। माया ममता कर प्यार, हउमे रोग गोद उठाईआ। कलिजुग कूड़े मारे मार, चारों कुण्ट डंक वजाईआ। साध सन्त होए विभचार, हरि हरि दरस कोई ना पाईआ। तीर्थ तट्टां कर विचार, साचा हट्ट ना कोई जणाईआ। हरि का शब्द ना करे कोई विचार, घर घर बैठे करन पढ़ाईआ। ग्रन्थी पन्थी गए हार, नानक गोबिन्द दरस ना पाईआ। इक्क इकल्ला एकँकार, अठुे पहर जोती जोत डगमगाईआ। मरे ना जम्मे विच्च संसार, मङ्गी गोर ना कोई दबाईआ। शब्द अनाद सच्ची धुनकार, धुर दरबारे रिहा वजाईआ। सुणे सुणाए सुनणेहार, समरथ हत्थ वडयाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, निहकलंक नरायण नर, कथनी कथ कथा आपणी आप करे जणाईआ। (७-३६५)

* * * * *

हरिजन हरि हरि पाया, पाया हरि गोबिन्द। सहिंसा रोग मिटाया, उतरी सगली चिन्द। हउमे रोग जलाया, हरि पाया सद बख़शिंद। तामस र्तिसन गवाया, मिल्या मेल गुणी गहिंद। एका रंग रंगाया, गुरमुख उपजाए आप आपणी साची बिन्द। जोती जामा भेरव वटाया, भाग लगाया भारत हिंद। सम्बल नगरी धाम सुहाया, मनमुख लगाए आपणी निंद। गुरमुख निर्मल जोत करे रुशनाया, अमृत धार वहाए सागर सिंध। हउमे हंगता देवे गढ़ तुङ्गाया, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, कलिजुग अन्तम वेस वटाया।

कलिजुग अन्तम नैण उघाड़ा, नेत्र नीर वहाइंदा। चारों कुण्ट जूठी झूठी धाड़ा, ना

कोई संग निभाइंदा। फिरे दरोही जंगल जूह उजाड़ पहाड़ा, एका नाअरा लाइंदा। खुदी खुदाई वेरव विचारा, भेरवाधारी भेरव वटाइंदा। मुल्लां शेरख मुसाइक पीर दस्तगीर गए हारा, ना कोई धीर धराइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, गुरमुख साजण लए वर, दर साचा इक्क सुहाइंदा।

धर पाया पुरख अगम्म, सगली चिन्त मिटाईआ। ना मरे ना पए जम्म, मात गरभ ना फेरी पाईआ। पवण स्वासी लए ना दम, ना नेत्र नीर वहाईआ। जुग जुग आपे जाणे आपणा कम्म, करता करनहार आप अखवाईआ। जन भगतां देवे शब्द सरूपी साचा तम, तिसना भुक्ख मिटाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, कलिजुग तेरी अन्तम वर, निहकलंक नरायण नर, हरि गोबिन्द रूप समाईआ। (७ २०५)

* * * * *

हरि मन्दर हरि वस्सया, हरि रूप अगम्म अपार। हरि मन्दर हरि वस्सया, निरगुण जोत अकार। हरि मन्दर हरि हस्सया, हरि बैठ सच्ची सरकार। हरि मन्दर हरि आवे नस्सया, आदि जुगादी साची कार। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, कलिजुग तेरी अन्तम वार, निहकलंक लए अवतार।

निहकलंक हरि अवतारा, निरगुण जोत जगाईआ। प्रगट हो विच्च संसारा, पारब्रह्म वड्डी वड्याईआ। लेरवा लिरवे अपर अपारा, भेर अभेदा भेर जणाईआ। ना कोई जाणे जीव गवारा, लेरवा लिखत विच्च ना आईआ। करे खेल हरि निरँकारा, खेलणहार सृष्ट सबाईआ। इक्क इकल्ला एकँकारा, अकल कल वरताईआ। आदि पुरख अन्त आदि गुर अवतारा, जुग जुग वेस वटाईआ। कलिजुग अन्तम पावे सारा, निरगुण निर्मल जोती नूर करे रुशनाईआ। निर्मल जोती जोत अकाला, अकल कल अखवाइंदा। प्रगट होए दीन दयाला, दीनां बंधप दया कमाइंदा। हरि मन्दर वेरवे धर्म सच्ची धर्मसाला, धरनी धरत सुहाइंदा। अमृत वेरवे सर सरोवर इक्क उछाला, सर सरोवर वेरव वरवाइंदा। गुरमुख वेरवे साचे लाला, जोती जोत कवण जगाइंदा। कवण दवार फल लग्गे डाला, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, निहकलंक नरायण नर, निरगुण निरवैर आप अखवाइंदा।

हरि मन्दर हरि आदि निरञ्जन, आदि पुरख अखवाया। सर्ब जीआं दर्द दुःख भय भंजन, भव सागर पार कराया। चरन धूढ़ी बख्खो साचा मज्जन, चरन चरनोदक मुख चवाया। सदा सुहेला इक्क अकेला आपे होया पड़दे कज्जण, गुर चेला रूप वटाया। वेरवण आए ठग्ग सज्जण, ठग्ग ठगौरी कलिजुग कलिजुग पाया। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, निहकलंक नरायण नर, जोती जामा भेरव धर, हरि की पौड़ी चरन छुहाया। (पहली जेठ २०१५ बि)

* * * * *

लकरव चुरासी वेरवण आया, निरगुण जोती जामा धार। गुरमुख साचे परखण आया, गुर गोबिन्द कर प्यार। लकरव चुरासी विचों रक्खण आया, निहकलंकी जामा धार। सतिजुग साचा मार्ग दस्सण आया, सोहँ शब्द सच्चा जैकार। लस्सी विचों मक्खण वरोलण आया, नाम मधाणा एका डार। घर घर अंदर डूँघी कंदर फोलण आया, काया कण्ठ खोलू बन्द किवाड। गुरमुखां अंदर आपे बह बह बोलण आया, नाद सुणाए सच्ची धुंनकार। धुर दी प्रीत गुरमुखां उतों घोल घोली घोलण आया, निरगुण सरगुण कर प्यार। काया चोली आप बदलावण आया, रंग रंगीला देवे चाढ। गुरमुख जुग जुग विछड़े मेल मिलावण आया, कल कलकी लै अवतार। सम्मत सतारां एका ढोला गावण आया, उच्ची कूक करे पुकार। चार वरनां लोकमात वरोलण आया, खाकी खाक पावे सार। शत्री ब्रह्मण शूद्र वैश आपणे कंडे तोलण आया, ऊँच नीच करे विचार। राज राजान शाह सुल्तान जगत खजीना फोलण आया, माया राणी आए हार। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, निहकलंक नरायण नर, कलिजुग अन्तम करे खुआर।

(०६—८९८ ८९६)

* * * * *

की निहकलंक प्रभ तेरा नाम, सच दे समझाईआ। पुरख अबिनाशी करे खेल तमाम, हुक्मे अंदर हुक्म वरताईआ। जन भगतां देवां नाम जाम, प्याला अमृत इक्क वरवाईआ। सांतक सति कर के नगर गराम, काया खेड़ा वज्जे वधाईआ। झगढ़ा चुक्के अंदर तमाम, तमा रोग ना कोई सताईआ। चरन कँवल दवार वरवावां सच हमाम, अशनान इक्को इक्क कराईआ। लकरव चुरासी दा रहे ना कोई गुलाम, बन्दीखाना दिआं तुडाईआ। धुर दा ढोला दस्स कलाम, कायनात विच्चों बाहर कछुईआ। महिबूब बण के सच अमाम, आमद आपणी दिआं समझाईआ। कलिजुग मेट अन्धेरी शाम, शमां भगतां दिआं जगाईआ। सच दवारे दे के माण, ममता मोह दिआं मिटाईआ। बिन सद्दिआ पुच्छयां पिच्छों अग्गे मिलां आण, अगला आपणा रंग वरवाईआ। बिन किरपा करे ना कोई पछाण, पश्चाताप सर्ब लोकाईआ। निहकलंक जोत धार नाम रक्ख भगवान शेर सिंघ विष्णुं भगवान, शैतान सारे दिआं मिटाईआ। (९६—४०५)

* * * * *

कलिजुग अन्तम रूप अगम्म, सो पुरख निरञ्जण आप धराईआ। ना मरे ना पए जम्म, हरख सोग ना कोई रखाईआ। ना खुशी ना कोई गम, चिन्ता रूप ना कोई वटाईआ। बुध मत ना कोई मन, पंज तत ना कोई रखाईआ। हथ मूँह ना नक्क कन्न, पैरीं चल ना पन्ध मुकाईआ। मात पित ना जननी जन, साक सज्जण सैण ना कोई जमाईआ। माल खजाना ना कोई धन, दौलत हथ ना कोई रखाईआ। ना कोई छप्परी ना कोई छन्न, मन्दर मठ ना कोई बणाईआ। ना कोई घडे ना देवे भन्न, ना कोई सके डन लगाईआ। ना कोई करे खंन खंन, ना कोई वंडन वंड वंडाईआ। पारब्रह्म पतिपरमेश्वर कलिजुग

ਅੰਤਮ ਨਿਰਗੁਣ ਚਢੇ ਸਾਚਾ ਚੜ੍ਹਨ, ਜਗਤ ਅਨਧੇਰਾ ਦਏ ਮਿਟਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਪਰਦਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ।

ਕਲਿਜੁਗ ਪਰਦਾ ਚੁਕਕਣਾ, ਕਲ ਕਲਕੀ ਲੈ ਅਵਤਾਰ। ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਸਿੱਘ ਸ਼ੇਰ ਹੋ ਹੋ ਬੁਕਕਣਾ, ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਰਵੇਲ ਅਪਾਰ। ਸ਼ਬਦ ਅਗਮੀ ਹੋ ਹੋ ਉਠਣਾ, ਨਵ ਨੌਂ ਕਰੇ ਜੈਕਾਰ। ਜੂਠਾ ਝੂਠਾ ਧਨ ਸਭ ਦਾ ਲੁਛਣਾ, ਰਹਣ ਨਾ ਪਾਏ ਵਿਚਿੰ ਸੰਸਾਰ। ਮਾਧਾ ਮਮਤਾ ਬੂਟਾ ਸੁਕਕਣਾ, ਜਲ ਸਿੰਚ ਨਾ ਕਰੇ ਕੋਈ ਪਾਰ। ਕਾਮ ਕ੍ਰਾਧ ਫੜ ਫੜ ਕੁਛਣਾ, ਸ਼ਬਦ ਖਣਡਾ ਏਕਾ ਮਾਰ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਤੁਘਰ ਆਪੇ ਤੁਛਣਾ, ਦੇਵੇ ਦਰਸ ਦਰਸ ਦੀਦਾਰ। ਅਮ੃ਤ ਜਾਮ ਪਾਏ ਬੁਛੁਨਾ, ਕਾਧਾ ਕਰੇ ਠੰਡੀ ਠਾਰ। ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਫੜ ਫੜ ਕੁਸਣਾ, ਏਕਾ ਮਾਰੇ ਮਾਰਨਹਾਰਾ ਮਾਰ। ਰਾਏ ਧਰਮ ਸਭ ਨੂੰ ਪੁਛਣਾ, ਕਿਧੋਂ ਮੁਲਧਾ ਹਰਿ ਨਿਰੱਕਾਰ। ਹਰਿ ਕਾ ਤੀਰ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਕਦੇ ਨਾ ਉਕਣਾ, ਗੋਬਿੰਦ ਚਿਲ੍ਹੇ ਰਿਹਾ ਚਾਢ੍ਹ। ਬੀਸ ਅਠਾਰਾਂ ਏਕਾ ਚੁਕਕਣਾ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਮਾਰੇ ਮਾਰ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਲਿਜੁਗ ਤੇਰੀ ਅੰਤਮ ਵਰ, ਆਪਣਾ ਨਾਉਂ ਰਕਖੇ ਨਿਹਕਲਂਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ ਅਵਤਾਰ।

ਰਕਖਧਾ ਨਾਉਂ ਨਿਹਕਲਂਕ, ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਗਏ ਜਸ ਗਾਈਆ। ਵੇਦ ਵਾਸਾ ਵੇਰਖੇ ਅੰਤ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦਏ ਵਰਖਾਈਆ। ਈਸਾ ਮੇਲੇ ਸਾਚਾ ਕਨਤ, ਬੈਠਾ ਓਟ ਤਕਾਈਆ। ਸੁਹਮ੍ਮਦ ਚੌਦਾਂ ਸਦੀਆਂ ਗਣੇ ਗਣਤ, ਲਿਖ ਲਿਖ ਲੇਖਾ ਦਏ ਸਮਝਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਨਾਉਂ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ।

ਨਿਹਕਲਂਕ ਨਾਉਂ ਸੁਲਤਾਨਾ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰਝਣ ਆਪ ਰਖਾਇੰਦਾ। ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਬਲੀ ਬਲਵਾਨਾ, ਬਾਵਨ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਧਰਾਇੰਦਾ। ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਮਰਦਾਨਾ, ਰਾਵਣ ਗਢ ਹੁੱਕਾਰ ਤੁੜਾਇੰਦਾ। ਕਾਹਨਾ ਕ੃਷ਣ ਪ੍ਰਧਾਨਾ, ਰਥ ਰਥਵਾਹੀ ਰਥ ਚਲਾਇੰਦਾ। ਈਸਾ ਸੂਸਾ ਬਧਾ ਗਾਨਾ, ਸਾਚਾ ਸਾਗਨ ਮਨਾਇੰਦਾ। ਹਤਥੀਂ ਫੜੇ ਸੁਹਮ੍ਮਦ ਗੁਲਾਮਾ, ਏਕਾ ਬੰਧਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪਾਇੰਦਾ। ਅਲਲਾ ਰਾਣੀ ਤੋਡੇ ਮਾਣਾ, ਸ਼ਬਦ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਇਕ ਚਲਾਇੰਦਾ। ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਵੇਰਖੇ ਮਾਰ ਧਿਆਨਾ, ਦਹ ਦਿਸ਼ਾ ਫੋਲ ਫੋਲਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਿਹਕਲਂਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਨਰ ਹਰਿ ਆਪਣਾ ਰਖੇਲ ਰਖਲਾਇੰਦਾ।

ਨਿਹਕਲਂਕ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ਾ, ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਚਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਾ, ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਰੂਪ ਧਰਾਈਆ। ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਨਾ ਕਦੇ ਵਿਨਾਸਾ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਆਪਣੀ ਚਾਲ ਚਲਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਵੇਰਖੇ ਰਖੇਲ ਤਮਾਸਾ, ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਨਾਚ ਨਚਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲਾ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਣ ਦੀ ਰਕਖੇ ਆਸਾ, ਨਿਜ ਆਤਮ ਬੈਠਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਦੇਵੇ ਸਚ ਭਰਵਾਸਾ, ਭਾਣਡਾ ਭਰਮ ਭਤ ਭਨਾਈਆ। ਅਮ੃ਤ ਭਰੇ ਕਾਧਾ ਕਾਸਾ, ਸਚ ਪਾਲਾ ਹਤਥ ਫੜਾਈਆ। ਨਿਜ ਮਨਦਰ ਕਰ ਕਰ ਵਾਸਾ, ਨਿਜ ਗ੍ਰਹ ਦਏ ਸੁਹਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਹਰਿਜਨ ਲਏ ਉਠਾਈਆ।

ਜੁਗ ਜੁਗ ਹਰਿਜਨ ਮਿਲਨਾ, ਹਰਿ ਮੇਲੇ ਬੇਪਰਵਾਹ। ਸ਼ੌਹ ਦਰਧਾਏ ਬੇੜਾ ਬਨਾ, ਬੇੜਾ ਬਨ੍ਹੇ

बण मलाह । एका राग सुणाया कन्ना, राग अनादी धुन वजा । एका जोत चढ़ाया चन्ना, जोत निरञ्जन कर रुशना । एका पुरख अविनाशी मन्ना, गुरमुख सच्चे लए मना । मनमुख जीव आत्म अन्ना, हरि का भेव ना सके पा । राए धर्म दए डंना, देवे डंन अन्त सजा । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल बेपरवाह । (१० ५६०)

* * * * *

साची विद्या हरि जू ढोला, एका आख सुणाइंदा । जिस वरवाया गोबिन्द होला, सो आपणा सुत नाल रलाइंदा । निरगुण तोला नानक नाम सच दुआरा इकको खोला, हरि शब्दी सुत वसाइंदा । आपे बण्या भाला भोला, दिस किसे ना आइंदा । पंज तत अंदर करया उहला, पूरन कहि कहि नाम सुणाइंदा । वेरवो हरि जी खेल खेला, गोबिन्द भउ चुकाइंदा । चारों कुण्ट पैंदा रौला, हरि हरि नजर किसे ना आइंदा । सिरव कहन्दे साडे नाल कर के गिआ कौला, अन्तम कल मेल मिलाइंदा । पंडत कहन्दे ब्रह्मण गौड़ उच्चे टिल्ले परबत वस्सया उहला, आपणा पड़दा पाइंदा । मुल्ला शेरव कहन्दे साङ्गा मौला, इकक अमाम वेस वटाइंदा । पुरख अविनाशी कहे मैं सभ तों वसां उहला, बिन भगतां हत्थ किसे ना आइंदा । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सुत सज्जण तेरा करे विहार, लोकमात हरि साची कार, सच दुआरा अगम्म अपार, पुरख अविनाशी आप बणाइंदा । (११—८५१)

* * * * *

गोदावरी प्रभ गोद सुलाए । अन्तम अन्त गुर गोबिन्द चरन टिकाए । वेले अन्त दसम गुर एह शब्द अलाए । आपणी जोत आपे आप, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान विच्च माझे देस धराए । गुर गोबिन्द एह शब्द लिखाया । आपणा अन्तम अन्त दिसाया । निहकलंक दी ओट रखाया । अन्तकाल कलिजुग प्रगट जोत, फतह डंक प्रभ आए वजाया । महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, साध संगत तेरा होए सहाया । (२—३१)

* * * * *

हरि कलकी अवतार, जोत जगाइंदा । हरि कलकी अवतार, भेरव वटाइंदा । हरि कलकी अवतार, लेरव लिखाइंदा । हरि कलकी अवतार, वेरव वरवाइंदा । हरि कलकी अवतार, गोबिन्द रूप समाइंदा । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, कलगी तोङ्गा इकक वरवाइंदा ।

हरि कलकी अवतार, एका एक अरववाया । खेले खेल अपार, अकल कला वरताया । गुर चेले पावे सार, सारंग धर आप हो आया । मेले मेल नाम दरबार, दर दरबारी इकक अरववाया । सज्जण सुहेले लए तार, तारनहारा सृष्ट सबाया । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, आप आपणा रूप वटाया ।

कलगी धर हरि अवतार, जागरत जोत जगाईआ । जोत सरूपी कर उजिआर,
कलिजुग रैण अन्धेरी रिहा मिटाईआ । शब्द सरूपी इक कैकार, चारों कुण्ट रिहा कराईआ ।
सतिजुग साचा वणज वपार, आप आपणा नाउँ रखाईआ । सम्मत चौदां बन्हे धार, सति पुरख
निरञ्जन हत्थ वडयाईआ । गुरमुख साचे कर प्यार, साची सिख्या रिहा सिखाईआ । एका
इकी एका वार, इकक इकेला रिहा पाईआ । गुर गोबिन्दा बण भिखार, दर दवारा मंग मंगाईआ ।
कलिजुग तेरी अन्तम वार, पूरब लहणा झोली पाईआ । शब्द गैहणा तन शिंगार, अस्त्र शस्त्र
वेरव रखाईआ । चिड्ठा असव कर त्यार, आसण सिंघासण इकक विछाईआ । प्रगट होए शाह
असवार, वाग आपणे हत्थ रखाईआ । सचरवण्डी रखोलु आप दवार, लोकमाती राह तकाईआ ।
आपे जाणे आर पार किनार, मङ्गधार वेरव विखाईआ । सवेर संज सूरज चन्न सितार, बैठे
मुख छुपाईआ । आप वजाए काल नगार, एका डौरू रिहा वाहीआ । धर्म राए दर बण
भिखार, बैठा सीस झुकाईआ । लाडी मौत कर त्यार, हत्थीं मैहन्दी रिहा लाल रंगाईआ ।
नैण कज्जल पाया भार, सीस मैढी रिहा गुंदाईआ । नार कन्नया होई मुटिआर, वर ढूँडे
सृष्ट सबाईआ । लकरव चुरासी वेरवे कन्त भतार, कवण हाणीआं हाण मिलाईआ । उच्चे
टिल्ले पर्बत सुहाए जंगल जूह उजाड़ पहाड़, ढूँधी कंदर फेरा पाईआ । धरत मात तेरा
वेरव अखाड़, सूरबीरां राह तकाईआ । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, कलगी
धर आप अखवाईआ ।

कलगी धर हरि जगदीसा, जगत जोग वरवाइंदा । खेले खेल बीस इकीसा, राग छतीसा
मेट मिटाइंदा । ना कोई कुरान अंजील हदीसा, ना कोई सबक पढ़ाइंदा । राज राजान ना
कोई छत्र रक्खे सीसा, तख्त ताज ना कोई हंढाइंदा । लिखया लेरव चुक्के विच उनीसा,
अहिनल हक्क प्रभ झोली पाइंदा । (१७ हाड़ २०१५)

* * * * *

महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, निहकलंक विच्च मात जोत सरूपी जामा पाया ।
अन्तम अन्त आप करावणा । आप आपणा भेरव मिटावणा । निहकलंक प्रभ नाम रखावणा ।
जोत सरूपी विच्च मात कर्म कमावणा । मेट मिटाए आप खपाए अंजील कुरान अन्तम जुग
रहण ना पाए, माण गवाए वेद पुराना । सतिजुग साचा मार्ग लाए, बेमुख खपाए गुरसिख
उपजाए, सोहँ साचा शब्द वरतावणा । महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, साचा कर्म विच्च
मात आप करावणा ।

आपणा कर्म आप कराए । जुगो जुग प्रभ जोत प्रगटाए । मात पताल अकाश सद
रहाए । जोत सरूपी सर्ब समाए । वड वड भूपी प्रभ आप अखवाए । महाराज शेर सिंघ
विष्णुं भगवान, निहकलंक कल जामा पाए ।

निहकलंक जोत निरँकार । निहकलंक इकक करतार । निहकलंक आप अधार । निहकलंक

जोत सरूप जुगो जुग विच्च मात लए अवतार । निहकलंक जोत निरँकारा । निहकलंक रूप अपारा । निहकलंक राम अवतारा । निहकलंक जोत गिरधारा । निहकलंक सर्ब अधारा । निहकलंक जुगो जुग प्रगट जोत विच्च मात लए अवतारा ।

निहकलंक जोत अकारे । निहकलंक सद निराहारे । निहकलंक आप मुरारे । निहकलंक कृष्ण मुरारे । महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, जुगो जुग अन्तम जुग जामा विच्च मात दे धारे ।

निहकलंक एका अंक । निहकलंक एका डंक । निहकलंक जोत अटंक । निहकलंक महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, प्रगट जोत दरस दिखाए हरस मिटाए आप कढाए आत्म शंक । (१५ सावण २००६)

* * * * *

महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, इकक जपाए इकक कराए इकक धराए इकक वरताए एका एक एक हो जाए । दूसर कोई रहण ना पाए । राओं रंक इकक थां बहाए । महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, कलंक निह कल नाउँ रखाए ।

निहकलंक निहकलंक निहकलंक अगन मेंह । सृष्ट सृष्ट सृष्ट सर्ब थेह । कलिजुग जीव होए खेह । इस हत्थ दे इस हत्थ ले । महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, पूरन काम आप करे । (१५ सावण २००६ बि)

* * * * *

निहकलंक तेरा दर । निहकलंक साचा घर । निहकलंक जोत हरि । निहकलंक गुरमुख मंगण तेरा दर । महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, मसतूआणा उपजावे साचा सर । (१५ सावण २००६ बि)

* * * * *

ईशर जोत जगत में आए, जुगो जुग एह खेल रचाइओ । ईशर जोत जगत में आए, जुग जुग वेस वटाइओ । ईशर जोत जगत में आए, सरगुण निरगुण माहि उपाइओ । ईशर जोत जगत में आए, पाताल आकाश मात बणाइओ । ईशर जोत जगत में आए, आकार दातार ब्रह्मा प्रगटइओ । ईशर जोत जगत में आए, शिव शंकर देह पलटाइओ । ईशर जोत जगत में आए, मोहणी रूप हो शिव भुलाइओ । ईशर जोत जगत में आए, जुग प्रमाण पाए माइओ । ईशर जोत जगत में आए, त्रेते राम रघुबंस अखवाइओ । ईशर जोत जगत में आए, दे सखी दान दवापर जोत प्रगटाइओ । ईशर जोत जगत में आए, दवापर कृष्ण मुरार अखवाइओ । ईशर जोत जगत में आए, पा माया सभ जगत भुलाइओ । ईशर जोत

जगत में आए, कलिजुग कार करन प्रभ बिगसाइओ। ईशर जोत जगत में आए, घनकपुरी नूं भाग लगाइओ। ईशर जोत जगत में आए, प्रगट हो निरँकार निहकलंक अखवाइओ। ईशर जोत जगत में आए, महाराज शेर सिंघ नाम धराइओ।

ईशर जोत जगत में आए, छड़ु देह प्रभ जोत प्रगटाइओ। ईशर जोत जगत में आए, जुगो जुग एह र्वेल रचाइओ। ईशर जोत जगत में आए, लजिआ रक्खण भगत दी नाउँ अनेक रखाइओ। ईशर जोत जगत में आए, बाल अवसथा धरू तराइओ। ईशर जोत जगत में आए, लज्जया रक्खे प्रहिलाद, नर सिंघ नरायण अखवाइओ। ईशर जोत जगत में आए, होए बावन रूप घर जाए बल तराइओ। ईशर जोत जगत में आए, लज्जया रक्खे अमरीक चक्कर सुदर्शन बाण चलाइओ। ईशर जोत जगत में आए, दे के नाम ज्ञान जनक भगत तराइओ। ईशर जोत जगत में आए, जोड़ी जोड़ रवड़ाउँ हरी चन्द समझाइओ। ईशर जोत जगत में आए, भगत बिदर घर भोग लगाइओ। ईशर जोत जगत में आए, सुदामा दलिद्री गले लगाइओ। ईशर जोत जगत में आए, नाम दिउ दे छप्पर छाइओ। ईशर जोत जगत में आए, जै दिउ दे लेख लिखाइओ। ईशर जोत जगत में आए, गुरमुख बैणी भगत तराइओ। ईशर जोत जगत में आए, रविदास चुमार आ दरस दिखाइओ। ईशर जोत जगत में आए, सदना तार कसाई सैण रूप दरसाइओ। ईशर जोत जगत में आए, दे के आपणा नाम भगत कबीर तराइओ। ईशर जोत जगत में आए, दरोपती लज्जया आण रखाइओ। ईशर जोत जगत में आए, बिन भगतां किसे दरस ना पाइओ। ईशर जोत जगत में आए, हो प्रतक्रव धन्ने का भोग लगाइओ। ईशर जोत जगत में आए, सो जाणे जिस आप बुझाइओ। ईशर जोत जगत में आए, भगत तरलोचन दरस दिखाइओ। ईशर जोत जगत में आए, गनका पापण नाम दिवाइओ। ईशर जोत जगत में आए, पापण पूतना देह छुड़ाइओ। ईशर जोत जगत में आए, बधक मारे बाण कृष्ण गले लगाइओ। ईशर जोत जगत में आए, कलिजुग आ के र्वेल रचाइओ। ईशर जोत जगत में आए, ईसा मूसा मुहम्मद उपजाइओ। ईशर जोत जगत में आए, दस अवतार इक्क जोत जगाइओ। ईशर जोत जगत में आए, आपणा बल प्रभ आप रखाइओ। ईशर जोत जगत में आए, जामा धार शेर सिंघ कहाइओ।

ईशर जोत जगत में आए, भगत जनां नूं आण तराइओ। ईशर जोत जगत में आए, तारे बहौल सिंघ जिन सीस उठाइओ। ईशर जोत जगत में आए, तारे सिरव गुजर सिंघ सेव कमाइओ। ईशर जोत जगत में आए, हो चतरभुज आपणा नाम कहाइओ। ईशर जोत जगत में आए, सोहँ शब्द नाम दवाइओ। ईशर जोत जगत में आए, ज्ञान जोत माहणा सिंघ विच्च जगाइओ। ईशर जोत जगत में आए, होए कृष्ण मुरार पाल सिंघ दरस दिखाइओ। ईशर जोत जगत में आए, तारया बुद्ध सिंघ आण बाले चक्क धाम बणाइओ। ईशर जोत जगत में आए, करे र्वेल अपार किसे भेव ना पाइओ। ईशर जोत जगत में आए, दित्ता आप माण अमर अमरापद पाइओ। ईशर जोत जगत में आए, सत्त जेठ सवरन सिंघ सचरवण्ड सिधाइओ।

ईशर जोत जगत में आए, तज्जिआ धरू दित्ता उतार सिरव दर अगे बहाइओ। ईशर जोत जगत में आए, कोई ना जाणे सार, महाराज शेर सिंघ शब्द लिखाइओ।

ईशर जोत जगत में आए, जोत सरूप विच्च देह समाइओ। ईशर जोत जगत में आए, जोत निरञ्जन विच्च जगाइओ। ईशर जोत जगत में आए, माणस देह दे विच्च समाइओ। ईशर जोत जगत में आए, बिन देह तों निहकलंक अखवाइओ।

ईशर जोत जगत में आए, तारे सिरव अपार वछड़े चरन लगाइओ। ईशर जोत जगत में आए, लज्जया रकव प्रभ आप भगतन दी लाज रखाइओ। ईशर जोत जगत में आए, महाराज शेर सिंघ विष्णु भगवान अखवाइओ।

ईशर जोत जगत में आए, देरव देह अपार जोत अगम्म जगाइओ। ईशर जोत जगत में आए, ऐसा दरस अपार देह डगमगाइओ। ईशर जोत जगत में आए, विच्च हो के सिरव अडोल, सारा जगत भुलाइओ। ईशर जोत जगत में आए, आप बैठ सोहे विच्च संगत, चार कुण्ठ प्रभ अगन लगाइओ। ईशर जोत जगत में आए, बह के आप अतोल झूठा जगत तुलाइओ। ईशर जोत जगत में आए, अन्त काल कल आण तराइओ। ईशर जोत जगत में आए, बाहों पकड़ जन भगत तराइओ। ईशर जोत जगत में आए, सुते सिरव अनभोल महाराज शेर सिंघ घर माहि आइओ।

ईशर जोत जगत में आए, देवे शब्द अनमोल सोहँ जाप जपाइओ। ईशर जोत जगत में आए, गुण निधान आ घर सिरवां दे लेख लिखाइओ। ईशर जोत जगत में आए, टुट्टी गंदुणहार प्रभ टुट्टी गंदु आप भजन सिंघ फेर जिवाइओ। ईशर जोत जगत में आए, अमृत बरखवा ला भजन दे मुख चवाइओ। ईशर जोत जगत में आए, कट्टे हउमे रोग, जान विच्च जोत जगाइओ। ईशर जोत जगत में आए, आप ब्रह्म सरूप सिरव ब्रह्म सरूप बणाइओ। ईशर जोत जगत में आए, दे के शब्द ज्ञान सोहँ जहाज बणाइओ। ईशर जोत जगत में आए, कल कीती किरपा अपार, गुरसिरवां चरन लगाइओ। ईशर जोत जगत में आए, अंधिआर कल में भारी गुरसिरवां मन गुर ज्ञान दवाइओ। ईशर जोत जगत में आए, कलू जीव होए खुआर गुरमुखां गुर आण तराइओ। ईशर जोत जगत में आए, भगत जनां नूं चरनीं लाया, बेमुखां तों मुख छुपाइओ। ईशर जोत जगत में आए, देवे दरस अपार दुःख कलेश गवाइओ। ईशर जोत जगत में आए, दिते सिरव उधार महाराज शेर सिंघ नाम रखाइओ।

ईशर जोत जगत में आए, गुर संगत गुर माण दिवाइओ। ईशर जोत जगत में आए, दरगाह होए परवान जिनां मेरा हरि जस गाइओ। ईशर जोत जगत में आए, तिनां विटूह कुरबान जिनां गुर चरनीं सीस झुकाइओ। ईशर जोत जगत में आए, दे दरस अपार दर आए तराइओ। ईशर जोत जगत में आए, करे खेल अचरज दीपक जोत जगाइओ। ईशर जोत जगत में आए, तिनां ना मिले ठाउँ जिनां सौं के वक्त विहाइओ। ईशर जोत जगत में आए, महाराज शेर सिंघ सद मेहरवान तज देह जोत प्रगटाइओ।

ईशर जोत जगत में आए, सतिजुग सति सति सति वरताइओ । ईशर जोत जगत में आए, आप अखण्ड सच राह बताइओ । ईशर जोत जगत में आए, जगाए जोत अपार शेर सिंघ नाम धराइओ । ईशर जोत जगत में आए, दे के ब्रह्म ज्ञान गुरसिरव तराइओ । ईशर जोत जगत में आए, ब्रह्मा विष्ण महेश सभ कोल बहाइओ । ईशर जोत जगत में आए, तेतीस करोड़ रखडे दर सीस झुकाइओ । ईशर जोत जगत में आए, गुरसिरवां गुर पकड़ चरन लगाइओ । ईशर जोत जगत में आए, देवे दरगाह माण गुरसिरव बैकुण्ठ सिधाइओ । ईशर जोत जगत में आए, कर के सेवा अपार जन्म मरन दा फंद मुकाइओ । ईशर जोत जगत में आए, देवे सिरव आ तार चुरासी गेड़ कटाइओ । ईशर जोत जगत में आए, घर आ के देव माण सिरवां दी लाज रखाइओ । ईशर जोत जगत में आए, कल विच्च भगत लए पछाण महाराज शेर सिंघ नाम धराइओ ।

ईशर जोत जगत में आए, कल विच्च लए अवतार सतिजुग आण लगाइओ । ईशर जोत जगत में आए, देवे जीव उधार सोहँ शब्द सुणाएओ । ईशर जोत जगत में आए, निमाणयां देवे माण गरीबां नूं गले लगाइओ । ईशर जोत जगत में आए, हँकारी दिते निवार राणयां नूं फड़ तखतों लाहिओ । ईशर जोत जगत में आए, चार वरन कर इक्क बहाइओ । ईशर जोत जगत में आए, आप है ब्रह्म सरूप, जीव ब्रह्म सरूप उपाइओ । ईशर जोत जगत में आए, जोत सर्ब जीव इक्क रंग समाइओ । ईशर जोत जगत में आए, आप एका नाउँ इक्क शब्द सुणाएओ । ईशर जोत जगत में आए, दे के सोहँ ज्ञान सतिजुग राह बताइओ । ईशर जोत जगत में आए, घर देवे दरस सुजान बाहों पकड़ गुरसिरव आण तराइओ । ईशर जोत जगत में आए, प्रगट होए मुरार, महाराज शेर सिंघ नाम रखाइओ । (२४ विसारव २००७)

* * * * *

निहकलंक हो जोत सरूपा । निहकलंक आप वड भूपा । निहकलंक प्रगटे अन्ध कूपा । निहकलंक किसे नजर ना आवे, जोत सरूप प्रभ जोत सरूपा । निहकलंक जग ला के सृष्ट जले जिउँ पंज जेठ की धूपा । निहकलंक नरायण नर आया, ईशर जोत सरूप प्रभ जोत सरूपा । निहकलंक रूप है अगम्म, अगम्म अगोचर प्रभ अनेक सरूपा । निहकलंक सृष्ट करे भंग, महाराज शेर प्रगटिओ कल सति सरूपा । (१ कत्तक २००७)

* * * * *

निहकलंक तेरी वड्डिआई । निरञ्जन जोत विच्च मात टिकाई । प्रभ अबिनाशी जगत रघुराई । सर्ब घट वासी अचरज खेल रचाई । कलिजुग कल धार, दुनियां सुंज मसाण सुआई । महाराज शेर सिंघ कल लै अवतार, गुरसिरवां घर जै जै जैकार कराई । (५ जेठ २००८ बिक्रमी)

* * * * *

जामा लिआ धार, निहकलंक घनकपुरी प्रभ भाग लगाई। मनी सिंघ पाई सार, दर आए दरस पाए पल्ला फेर जगत पए दुहाई। अमृतसर लिआए मंजी साहिब उपर बहाई। बेमुखां तों धक्के खाए, अमृतसर सराफ दवाई।

कलिजुग ऐसी कल वरतावे, प्रभ अबिनाशी ऐसी खेल रचावे, सर अमृत थेह हो जाई। साची लिखत प्रभ आप लिखाई। महाराज शेर सिंघ तेरी जगत वड्डिआई।

मनी सिंघ ने शब्द कमाया। निहकलंक नरायण नर अवतार, उपर सीस उठाया। अनन्दपुर जाए, हाहाकार कर आरव सुणाया। नीला चोगा सति रंग रंगाया। प्रभ साचे दे गल विच्च पाया। अमाम मैहन्दी रसना नाम अलाया। मुस्लमानां दे दुहाई, साचे सन्तां आरव सुणाया। कलिजुग प्रभ जोत प्रगटाई। भरम भुलेरवे सभ सिशट भुलाई। विछड़यां गुरसिखां निहकलंक कलिजुग साचे मेल मिलाई। गुरसिख गुर दर आया, कर दरस अमरा पद पाया, साचा प्रभ भए सहाई। महाराज शेर सिंघ गुर सतिगुर पूरा, सरन पड़े दी लाज रखाई। (५ जेठ २००८)

आपणी देह आप तजाई। गुरसिख साचे तेरी काया जोत जगाई। सृष्ट सबाई दए दुहाई, निहकलंक प्रगट होया केहडे थाई। केहडा देस केहडा वेस, ना कोई जाणे ना पछाणे, पुच्छदे फिरन जादिआं राही। साध सन्त ना मिले कन्त, ना फडदा कोई बाही। कलिजुग माया पाई बेअन्त, महाराज शेर सिंघ विष्नुं भगवान, दिसे किसे नाही।

आपणी काया दिती तज। सिंघ पूरन विच वडिआ भज्ज। गुरमुखां पड़दे रिहा कज्ज। अमृत प्याए रज्ज रज्ज। महाराज शेर सिंघ विष्नुं भगवान, पंचम जेठ प्रगट होए विच मैदाना पए गज्ज।

काया छड़या झूठा चोला। गुरसिख तेरी आत्म हरि जी मवला। सृष्ट सबाई उतों कीता परदा उहला। एह काया झूठी जीवां जंतां दिसे, एह पाया रोल घचोला। सृष्ट सबाई खिड खिड हस्से, राह आपणा ना किसे दस्से, गुरसिख साचे चरन बहा के आप बणाए भोले भाले। महाराज शेर सिंघ विष्नुं भगवान, पूरे तोल आपे तोले। (१३ चेत २०११ बि)

* * * * *

निहकलंक भारत प्रभ साचा भूप। चार वरन परोए इक्क सूत। धरती मात वरन चार वर दे कराए दे इक्क पूत। महाराज शेर सिंघ जामा धार जोत निहकलंक बिन रूप।

रूप ना दीसे निहकलंक, वरते विच्च संसार। रूप ना दीसे निहकलंक, सोहँ शब्द कराए जै जै जैकार। रूप ना दीसे निहकलंक, शब्द लिखावे अगम्म अपार। रूप ना दीसे

निहकलंक, गुरमुख देवे दरस अपार। रूप ना दीसे निहकलंक, कल आया धर जोत अपार। रूप ना दीसे निहकलंक, झूठी माया पाई संसार। रूप ना दीसे निहकलंक, रसना लगा मदि मास अहार। रूप ना दीसे निहकलंक, कर्म धर्म जीव दोवें दित्ते हार। रूप ना दीसे निहकलंक, ना दीसे तेरा सच दरबार। सतिजुग छत्तर झुल्ले तेरे सीसे, गुरसिखां देवे चरन प्यार।

जगाई जोत निहकलंक, जगत जलाया। जगाई जोत निहकलंक, शब्द डंक लगाया। जगाई जोत निहकलंक, चार कुण्ट टुंब उठाया। जगाई जोत निहकलंक, दुःख भुक्ख जगत जीव दुःखदाया। जोत जगाई निहकलंक, सुख कल जीव सर्ब मिटाया। जोत जगाई निहकलंक, चार कुण्ट वहीर चलाया। जोत जगाई निहकलंक, राओं रंक इक्क कराया। जोत जगाई निहकलंक, ऊँच नीच कोई दिस ना आया। जोत जगाई निहकलंक, वरन चार इक्क धाम बहाया। जोत जगाई निहकलंक, सोहँ साचा शब्द चलाया। जोत जगाई निहकलंक, उनंजा पवण सिर छत्तर झुलाया। जोत जगाई निहकलंक, करोड़ तेतीस चरन बहाया। जोत जगाई निहकलंक, खण्ड ब्रह्मण्ड प्रभ शरन तकाया। जोत जगाई निहकलंक, बीर बैताल कोई दिस ना आया। जोत जगाई निहकलंक, हाकन डाकन सिर मुँडवाया। जोत जगाई निहकलंक, चार कुण्ट मरदंग वजाया। जोत जगाई निहकलंक, बीर मुहम्मद वस कराया। जोत जगाई निहकलंक, कुरान अंजील दे मिटाया। जोत जगाई निहकलंक, स्वर्थ तीरथां जोत रिचाया। जोत जगाई निहकलंक, कोई दूसर रहण ना पाया। जोत जगाई निहकलंक, पूजा पाठ कलिजुग सभ मिटाया। जोत जगाई निहकलंक, अन्तकाल कलिजुग कोई दूसर दिस ना आया। जोत जगाई निहकलंक, सच आपणा आप वरताया। जोत जगाई निहकलंक, साचा नाम सतिजुग राह दिसाया। जोत जगाई निहकलंक, सतिगुर मनी सिंघ सतिजुग उपजाया। जोत जगाई निहकलंक, सिर साचा छत्तर झुलाया। जोत जगाई निहकलंक, राजा राणा सभ शरनी लाया। जोत जगाई निहकलंक, महाराज शेर सिंघ नाउँ धराया।

कर जोत अकार निहकलंक प्रकाशया। करे जोत प्रकाश, कल सृष्ट करे सभ नासया। करे जोत प्रकाश, करे सभ राओं दासन दासया। करे जोत प्रकाश निहकलंक, साचा शब्द चलावे प्रभ अबिनासया। करे जोत प्रकाश निहकलंक, साध संगत करे प्रभ निवासया। करे जोत प्रकाश निहकलंक, महाराज शेर सिंघ आए जग कर दरस सर्ब दुःख नासया।

धरी जोत प्रभ जगत गम्भीर। धरी जोत निहकलंक, गुरसिख पूरन सति सति सरीर। धरी जोत निहकलंक, सोहँ शब्द रसन चलाए तीर। धरी जोत निहकलंक, बेमुख ना बन्धूण धीर। धरी जोत निहकलंक, विच्च हउमे लाई पीड। धरी जोत निहकलंक, बेमुख दित्ते रुला लथ्थे चीर। धरी जोत निहकलंक, करे कलिजुग अखीर। धरी जोत निहकलंक, गुरमुखां करे शांत सरीर। धरी जोत निहकलंक, होए सहाई वेले भीड। धरी जोत निहकलंक, वड पीरां पीर। धरी जोत निहकलंक, महाराज शेर सिंघ गुणी गहीर।

साचा जामा निहकलंक, झूठी दुनियां जाए मच्च। साचा जामा निहकलंक, बेमुख कल कंचन कच्च। साचा जामा निहकलंक, झूठे राज घर दिसण कच्च। साचा जामा निहकलंक, जोत सरूप प्रगट गुरसिखां गिआ रच। महाराज शेर सिंघ साचा शब्द तेरा, तेरे बचन लिखाए सच्च।

सच बचन तेरा निहकलंक, आप सदा अडोल। साचा बचन तेरा निहकलंक, सद आप अतोल। सति बचन तेरा निहकलंक, दुनियां सोई रही अनभोल। साचा बचन तेरा निहकलंक, कलिजुग तोले पूरे तोल। साचा बचन तेरा निहकलंक, बेमुख जीव सौं रहे कोल। साचा बचन तेरा निहकलंक, अन्तकाल कलिजुग देवे भुलेखा खोल। साचा जाप तेरा निहकलंक, सच शब्द वजावे ढोल। साचा जामा तेरा निहकलंक, सर्व सृष्टि रिहा कल मौल। साचा जामा महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान निहकलंक उपर धौल।

धर जोत निहकलंक, जगत डुलाया। धर जोत निहकलंक, राओ रंक भुलाया। धर जोत निहकलंक, बेमुखां मन हँकार वसाया। धर जोत निहकलंक, क्रोध चंडाल विच्छ धराया। धर जोत निहकलंक, अगन जोत बेमुखां हिरदा जलाया। धर जोत निहकलंक, उलटे गेड़ कलिजुग भवाया। धर जोत निहकलंक, रणभूमी इक्क खेल रचाया। प्रगट जोत निहकलंक, वेरवे खेल आप रघुराया। धर जोत निहकलंक, चंड परचंड प्रभ तेज वधाया। धर जोत निहकलंक, झूठा ठूठा कलिजुग भन्न वर्खाया। धर जोत निहकलंक, सतिजुग साचा लाया। धर जोत निहकलंक, गुरमुखां आत्म ब्रह्म ज्ञान दवाया। धर जोत निहकलंक, निरहारी निरवैर समाया। धर जोत निहकलंक, गुरसिखां साचा राह दिखाया। धर जोत निहकलंक, जन भगत जामे बहत्तर लिखत कराया। धर जोत निहकलंक, राजा राणा सभ तख्तों लाहिआ। धर जोत निहकलंक, एका शब्द एका सुरत चलाया। धर जोत निहकलंक, पतिपरमेश्वर विच्छ कलिजुग आया। धर जोत निहकलंक, भगत वछल नाथ त्रैलोकी नाऊँ नरायण प्रभ नाम रखाया।

प्रगटे जोत निहकलंक, शब्द रसन अन्तकाल कलिजुग आप प्रभ चलाया। प्रगट जोत निहकलंक, बेमुखां हिरदा नष्ट कराया। प्रगट जोत निहकलंक, चार कुण्ट अन्धेर कराया। प्रगटे जोत निहकलंक, आपणा भाणा आप वरताया। प्रगटे जोत निहकलंक, त्रैभवन धनी जगत हिलाया। प्रगटे जोत निहकलंक, कलिजुग जामा धार महाराज शेर सिंघ नाम धराया। (६ सावण २००८)

* * * * *

जिस नूं कहण गुरू महाराज, आदि जुगादि जुग चौकड़ी सोभा पाइंदा। जिस दा दो जहानां सच्चा राज, शाह पातशाह भूपत भूप इक्क अखवाइंदा। जिस दा अगम्म अथाह डूंघा राज, भेव अभेद ना कोई खुलायंदा। जिस दे घर गुर अवतार पीर पैगम्बर सर्व

ਮੁਹਤਾਜ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਇਕਕ ਵਰਤਾਇੰਦਾ। ਜਿਸ ਦੇ ਸੀਸ ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਸਚਚਾ ਤਾਜ, ਤਰੜਾ ਨਿਵਾਸੀ ਨਾਮ ਰਖਾਇੰਦਾ। ਜਿਸ ਦਾ ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਘਟ ਘਟ ਅੰਦਰ ਵਾਸ, ਬ੍ਰਹਮਣਡ ਰਖਣਡ ਪੁਰੀ ਲੋ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ। ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਹਿਬ ਸਚ ਦਵਾਰ ਕਰੇ ਨਿਵਾਸ, ਜਿਸ ਦਾ ਛਪਰ ਛਨ੍ਹ ਨਾ ਕੋਈ ਛੁਹਾਇੰਦਾ। ਸੂਰਜ ਚਨਦ ਨਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਮਣਡਲ ਮੱਡਪ ਨਜਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਇੰਦਾ। ਲੇਖਾ ਦਿਸੇ ਨਾ ਪ੃ਥਮੀ ਆਕਾਸ਼, ਗਗਨ ਗਗਨਨਤਰ ਨਾ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭੈਵ ਅਮੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲਾਇੰਦਾ।

ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਹਣ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ, ਸਚਰਖਣਡ ਨਿਵਾਸੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਸਚ ਸਤਿ ਅਮੋਲਕ ਦਾਤ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਰਿਹਾ ਵਰਤਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਬੋਧ ਅਗਧ ਗਾਥ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਰਹੇ ਜਸ ਗਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਖੇਲ ਅਲਕਰਖਨਾ ਲਾਖ, ਅਲਕਰਖ ਅਗੋਚਰ ਵਡੀ ਵਡਧਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਸਚ ਦਵਾਰੇ ਸਚ ਨਿਵਾਸ, ਮਹਲਲ ਅਫ਼ਲ ਚਾਰ ਦੀਵਾਰ ਨਾ ਕੋਈ ਬਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਧਾਈਆ।

ਸਚ ਮਹਾਰਾਜ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ, ਅਕਲ ਕਲਧਾਰੀ ਇਕਕ ਅਰਖਵਾਇੰਦਾ। ਸਚਰਖਣਡ ਨਿਵਾਸੀ ਦੀਨ ਦਿਨ ਦਿਨ, ਦਿਨ ਨਿਧ ਠਾਕੁਰ ਆਪਣੀ ਦਿਨ ਕਮਾਇੰਦਾ। ਸੁਤ ਦੁਲਾਰਾ ਜਨਣੀ ਜਨ ਬਣਕੇ ਜਣੇ ਲਾਲ, ਪੂਤ ਸਪੂਤਾ ਆਪ ਪ੍ਰਗਟਾਇੰਦਾ। ਸਾਚਾ ਬਖ਼ਾ ਇਕਕ ਸਥਾਨ, ਭੂਮਿਕਾ ਧੁਰ ਦੀ ਆਪ ਸਮਯਾਇੰਦਾ। ਥਿਰ ਘਰ ਰਖੋਲ੍ਹ ਦਰ ਮਕਾਨ, ਮੇਹਰਵਾਨ ਮਿਹਿਬਾਨ ਆਪਣਾ ਪਡਦਾ ਲਾਹਿੰਦਾ। ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਕਰ ਬਲਵਾਨ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹਤਥ ਟਿਕਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ।

ਸੁਤ ਦੁਲਾਰਾ ਸ਼ਬਦੀ ਗੁਰ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਆਪ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਜੋਤੀ ਜੁੜ, ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ। ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਲੋੜ, ਜੋੜਾ ਧੁਰ ਦਾ ਦਏ ਜਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਏਕਾ ਦਏ ਜਣਾਈਆ।

ਸਚ ਮਹਾਰਾਜ ਸਚਚਾ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ, ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਇਕਕ ਅਰਖਵਾਇੰਦਾ। ਤਰੜਤ ਨਿਵਾਸੀ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਬੇਅੜਤ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇੰਦਾ। ਸ਼ਬਦ ਅਗਮੀ ਏਕਾ ਜਗ਼ਾ, ਸਚ ਦਵਾਰਾ ਇਕਕ ਵਸਾਇੰਦਾ। ਚਰਨ ਕੱਵਲ ਦਏ ਟਿਕਾ, ਥਿਰ ਘਰ ਰਕਖ ਨਾਉੱ ਆਪ ਸਮਯਾਇੰਦਾ। ਸਦ ਵਸੇਰਾ ਆਪ ਕਰਾ, ਨੇਰਨ ਨੇਰਾ ਦਰ ਸੁਹਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਮਹਲਲ ਇਕਕ ਵਡਿਆਇੰਦਾ।

ਸ਼ਬਦੀ ਗੁਰ ਪ੍ਰਭ ਚਰਨ ਨਿਵਾਸ, ਥਿਰ ਘਰ ਮਾਣ ਵਡਧਾਈਆ। ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰਗੁਣ ਖੇਲ ਤਮਾਸ, ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰਝਣ ਵੇਖ ਵਰਵਾਈਆ। ਏਕੱਕਾਰ ਦੇਵੇ ਦਾਤ, ਆਦਿ ਨਿਰਝਣ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ। ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਕਰਕੇ ਵਾਸ, ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਪਰਦਾ ਦਏ ਉਠਾਈਆ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਸੰਬੰਧ ਗੁਣਤਾਸ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਨੂਰ ਖੁਦਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਦਵਾਰਾ ਇਕਕ ਦਰਸਾਈਆ।

शब्द गुर सच दवार, थिर घर मन्दर इक्क बणाईआ। दीआ बाती कमलापाती कर उजिआर, जोती जोत करे रुशनाईआ। दिवस राती ना कोई विहार, घड़ी पल ना वंड वंडाईआ। रुती रुत ना कोई थित वार, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सच घर इक्क वसाईआ।

शब्दी गुर घर अगम्म, जग नेत्र नजर किसे ना आईआ। ना मरे ना पए जम्म, जीवण जुगत ना कोई वडयाईआ। आदि जुगादि जुग नित नवित सति सतिवादी ब्रह्म ब्रह्मादी शब्द अनादी करे आपणा कम्म, हरि करता साची कार लगाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सच निवास इक्क वरवाईआ।

सच निवास पुरख अकाल सरन, पुरखोतम देवणहार वडयाईआ। नेत्र खोल आपणा हरन फरन, निज नैण करे रुशनाईआ। मंजल पौडे इक्को चढ़न, पान्धी पन्ध ना कोई वडयाईआ। धुर दा ढोला सोहला इक्को पढन, बिन अकरवरां राग अलाईआ। सुत दुलारे साचे वडन, महल्ल अट्टल उच्च मनार वज्जे वधाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, वर्खावणहारा सच घर, गुर मन्दर इक्क समझाईआ।

गुर शब्द कहे मेरा सच टिकाणा, सति पुरख निरञ्जन आप बणाईआ। जिस नूं समझ ना सके कोई चतर सुधड़ सिआणा, मन मत बुध भेव ना राईआ। पुज्ज ना सके बिबाणा, पौण उनंजा सीस झुकाईआ। माण ना रहे कोई राणा, राज राजान शाह सुल्तान देण दुहाईआ। किरपा कर बरिष्ठाश करे श्री भगवाना, भगवन आपणी दया कमाईआ। महल्ल अट्टल इक्क सुहाना, सच दवार करी रुशनाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच गृह घर सति निवास, आप कराए पुरख अबिनाश, अबिनाशी करता वड वडयाईआ।

निहकलंक हरि निरँकार, निरगुण वड्डा वड वडयाईआ। जोती जाता जोत उजिआर, रूप रंग रेख समझ कोई ना पाईआ। शब्दी डंक विच्च संसार, वड संसारी आप वजाईआ। नानक गोबिन्द बण लिखार, वाक भविख्त गए समझाईआ। वेद व्यासा कर पुकार, उच्ची कूक कूक अलाईआ। ईसा वाजां गिआ मार, मेरा पिता भज्जा आवे वाहो दाहीआ। मुहम्मद नैण रिहा उठाल, चौदां तबकां ध्यान परे लगाईआ। परवरदिगार सांझा यार, जलवा नूर करे रुशनाईआ। शास्त्र सिमरत वेद पुरान रहे पुकार, खाणी बाणी रही समझाईआ। कागज कलम शाही गए हार, कातब बण बण आपणी कलम चलाईआ। सतिगुर शब्द निहकलंक निरवैर कलकी अवतार, जिस नूं जन्मे कोई ना माईआ। पूत सपूता ब्राह्मण गौड़ा पंडत पांधा मुलां शेरख मसाइक समझ ना पाए जीव विच्च संसार, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, साची करनी कार कमाईआ।

निहकलंक हरि का रूप, हरि जू आप अखवाइंदा। जिस दा डंका चार कूट, दह

ਦਿਸਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਇੰਦਾ। ਲੇਰਵ ਚੁਕਾਏ ਜੂਠ ਝੂਠ, ਮਾਧਾ ਸਮਤਾ ਮੋਹ ਮਿਟਾਇੰਦਾ। ਦਾਏ ਵਡਿਆਈ ਕਾਧਾ ਪੰਜ ਤਤ ਭੂਤ, ਭਵਿਖ਼ਤ ਆਪਣਾ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਇੰਦਾ। ਵਸਣਹਾਰਾ ਮਹਲਲ ਅਛੂਲ ਇਕਕ ਅੱਖ਼ਜ, ਅਰਥ ਫਰ਼ ਚਰਨਾਂ ਹੇਠ ਦਬਾਇੰਦਾ। ਮੇਵ ਖੁਲਾਏ ਆਪਣਾ ਢੂਜ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪੜਦਾ ਲਾਹਿੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਘ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਲ ਕਲਕੀ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ।

ਕਲ ਕਲਕੀ ਜੋਤ ਉਜਾਲਾ, ਨਿਰਵੈਰ ਵਡੀ ਵਡਧਾਈਆ। ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਬਣ ਰਖਵਾਲਾ, ਜਿਮ੍ਹੀ ਅੱਸਮਾਨਾਂ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਬ੍ਰਹਮਣਡ ਰਖਣਡ ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਵੇਰਵੇ ਹਾਲਾ, ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਰਖੋਜੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਕੂੜੀ ਕਿਧਾ ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਵੇਰਵੇ ਜਗਤ ਜੰਜਾਲਾ, ਪੰਜ ਤਤ ਅਪ ਤੇਜ਼ ਵਾਏ ਪ੃ਥਮੀ ਆਕਾਸ਼ ਪੜਦਾ ਰਿਹਾ ਉਠਾਈਆ। ਸਤਿ ਧਰਮ ਦੀ ਸਚ ਸਚੀ ਧਰਮਸਾਲਾ, ਸਚਰਖਣਡ ਨਿਵਾਸੀ ਪੁਰਖ ਅਭਿਨਾਸੀ ਇਕਕੋ ਇਕਕ ਜਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਘ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਲ ਕਲਕੀ ਦਾਏ ਵਡਧਾਈਆ।

ਕਲ ਕਲਕੀ ਨਿਹਕਲਂਕ ਏਕ, ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗਗਬਰ ਜਿਸ ਦੀ ਰਕਖਦੇ ਟੇਕ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਓਟ ਰਖਾਈਆ। ਹਰ ਘਟ ਅੱਨਤਰ ਜੋ ਰਿਹਾ ਵੇਰਵ, ਅਨਭਵ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਰਚਾਈਆ। ਸਮੱਲ ਵਸਣਹਾਰਾ ਸਾਚੇ ਦੇਸ, ਸਾਛੇ ਤਿੰਨ ਹਤਥ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਲਭਦੇ ਵਿ਷ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਗਣੇਸ਼, ਕਰੋਡ ਤੇਤੀਸਾ ਹਤਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸ਼ਵਾਮੀ ਅੱਨਤਰਯਾਮੀ ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਕਰ ਕੇ ਭੇਸ, ਵੇਸ ਅਵਲੜਾ ਇਕਕ ਵਟਾਈਆ। ਧੁਰ ਸਾਂਦੇਸ਼ਾ ਨਰ ਨਰੇਸ਼ਾ ਸਤਿਜੁਗ ਸਤਿ ਸਤਿ ਦੇਵੇ ਸਾਂਦੇਸ਼, ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਕਰੇ ਪਢਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਗੁਰਸਿਰਖਾਂ ਸਾਚੇ ਸਨਤਾਂ ਕਾਧਾ ਮਨਦਰ ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਸਾਚੇ ਪੌੜੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਦੁਸੱਥੇ ਭੇਦ, ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਪੜਦਾ ਪੜ੍ਹੇ ਹਟਾਈਆ। ਸੋ ਅੱਨਤਰ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਲੈਣ ਪੇਖ, ਨਿਜ ਨੇਤਰ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਘ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਵਸਣਹਾਰਾ ਨਿਹਕਲਂਕ ਇਕਕੋ ਏਕ, ਏਕਕਾਰ ਅੱਖਵਾਈਆ।

ਪੰਜ ਤਤ ਨਰ ਨਿਹਕਲਂਕ, ਤਤਤਵ ਤਤ ਨਾ ਕੋਈ ਵਡਧਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਜਿਸ ਦਾ ਦੋ ਜਹਾਨ ਸਾਚਾ ਡੱਕ, ਸ਼ਬਦੀ ਸ਼ਬਦ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ। ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਦਿਆਲ ਹੋ ਕੇ ਸਾਛੇ ਤਿੰਨ ਹਤਥ ਸੁਹਾਏ ਬੰਕ, ਬੰਕ ਦਵਾਰੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਂਕਡਿਆਂ ਵਿਚਚ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਅੰਕ, ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਹਰਿ ਜਗਦੀਸ਼ਾ ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਇਕਕ ਅੱਖਵਾਈਆ। ਚਾਰ ਵਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਸ਼ਤਰੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸ਼ੂਦ੍ਰ ਵੈਂਸ਼ ਦੁਸੱਥੇ ਸਚ ਹਦੀਸਾ ਨਾਮ ਮੰਤ, ਕਲਮਾ ਸਤਿ ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕਕ ਸਮਝਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਘ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲਂਕ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ।

ਨਿਹਕਲਂਕ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦਿਆ ਕਮਾਇੰਦਾ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦੇਵੇ ਦਾਨ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦ੍ਰਾਪਰ ਕਲਿਜੁਗ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਇੰਦਾ। ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜਾਂਤ ਸਾਧ ਸਨਤ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਬਣ ਕੇ ਸਾਚਾ ਕਾਹਨ, ਨਾਮ ਬੰਸਰੀ ਇਕਕ ਸੁਣਾਇੰਦਾ। ਲੋਅਾਂ ਪੁਰੀਆਂ ਬ੍ਰਹਮਣਡਾਂ ਰਖਣਡਾਂ ਮਾਰ ਧਿਆਨ, ਜੇਰਜ ਅੰਡਾ ਰਖੋਜ ਖੁਜਾਇੰਦਾ। ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਬਣ ਬਲਵਾਨ, ਨੌਜਵਾਨ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ। ਰਖੜਗ ਰਖਣਡਾ ਤੀਰ ਕਮਾਨ, ਸ਼ਸਤਰ ਬਸਤਰ ਇਕਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ ਧਾਰ ਧਾਰ ਵਿਚਚੋਂ ਪ੍ਰਗਟਾਇੰਦਾ।

जिस दा गुर अवतार पीर पैगंबर रसना जेहवा बत्ती दन्द दे के गए बिआन, कागज कलम शाही वड वंडाइंदा। सो साहिब स्वामी पुरख निरञ्जण धुर दा दाता श्री भगवान, निहकलंक कल कलकी इक्क अखवाइंदा। (१७—२५० २५२)

* * * * *

निहकलंक नाउँ धराए। निहकलंक जोत जगाए। निहकलंक जगत भुलाए। निहकलंक आपणा भेव आप छुपाए। निहकलंक महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, सोहँ रिहा डंक वजाए।

निहकलंक नाम निरबान। निहकलंक मुशकलां करे सभ आसान। निहकलंक गुणी गुण निधान। निहकलंक वड बलवान। निहकलंक मेल मिलाए भगत भगवान। निहकलंक जोत जगाए विच्च देह महान। निहकलंक एका शब्द उपजाए सुणाए कान। निहकलंक गुरमुख साचे जोत सरूपी साचा जाण। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, इक्क कराए रंक राजान।

निहकलंक नेत्र पेरव। निहकलंक प्रभ साचा वेरव। निहकलंक जोत सरूपी कीआ भेरव। निहकलंक जगत लिखाए साचे लेरव। निहकलंक महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, सृष्ट सबाई रिहा वेरव। (१८ जेठ २००६)

* * * * *

आपणा आप आप उपाया। जोत सरूपी जोत जगाया। माया रूपी परदा पाया। वड वड भूपी प्रभ भुलाया। कल अन्ध कूपी अन्ध अन्धेर रखाया। सति सरूपी प्रभ दिस ना आया। बिन रंग रूपी गुरसिरव समाया। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, जोत सरूप निहकलंक कल जामा पाया।

निहकलंक साचा डंक। निहकलंक एका अंक। निहकलंक सुहाए थान बंक। निहकलंक इक्क कराए राओ रंक। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, जोत सरूपी जोत प्रगटाए बैठा रहे सदा अटंक।

निहकलंक धीरज धर। निहकलंक साचा दर। निहकलंक अवतार नर। निहकलंक जन सरनी पर। निहकलंक पुचाए साचे घर। निहकलंक जोत जगाए आत्म अपर। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, गुरमुख साचे देवे साचा वर।

निहकलंक जन साचे वरया। निहकलंक आप प्रभ हरया। निहकलंक जोत सरूपी जामा विच्च मात दे धरया। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, जोत सरूप ना जम्मे ना मरया।

निहकलंक जोत निरँकार। निहकलंक आप करतार। निहकलंक चिष्टे असव असवार।
निहकलंक भगत अधार। निहकलंक वड सिकदार। निहकलंक तेरा साचा सच दरबार।
महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, कोटन कोट मंगण रखडे दवार।

निहकलंक ऊँचा दरबारा। निहकलंक ऊँचा घर बाहरा। निहकलंक ऊँच संसारा।
महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, जोत सरूप जोत निरँकारा।

निहकलंक महिंमा अनूप। निहकलंक सति सरूप। निहकलंक बिन रंग रूप। निहकलंक
जोत सरूप। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, निहकलंक प्रगट जोत सर्ब माण गवाए, एका
छत्तर झुलाए आप वड भूपन भूप।

निहकलंक सच तेरी गाथा। निहकलंक त्रैलोकी नाथा। निहकलंक सगला साथा।
निहकलंक मिटाए शंक चरन धूड जन लाए माथा। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, गुरसिरव
साचे आप टिकाए, चरन लगाए माण दवाए, विच्च लोकमात वड्डिआए, सतिजुग साचे
तेरी पत्त रखाए, रकर्वे दे कर हाथा।

निहकलंक सिर हृथ टिकाया। निहकलंक गुरसिरव तराया। निहकलंक उजल मुख
विच्च मात रखाया। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, निहकलंक कल जामा पाया।

निहकलंक कीआ भेरवा। सृष्ट सबाई रही भरम भुलेखा। गुरमुख साचे आए दर,
साचा प्रभ विच्च मात नेत्र पेरवा। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, आप कढाए हउमे
गवाए, रिदे धिआए भउ चुकाए, सहिंसा मिटाए अंस बणाए, आप लिखाए साचा लेखा।

निहकलंक लेरव लिरवंता। निहकलंक पूरन भगवन्ता। निहकलंक साचे उपजाए विच्च
मात गुरमुख साचे सन्ता। निहकलंक साचे सिरव तेरी आप बणाए बणता। महाराज शेर
सिंघ विष्णुं भगवान, आपे आप वड चेतन्न चनता।

आपे चेतन्न आपे मन। आपे धीर धरावे जन। आपे शब्द सुणाए कन्न। गुरमुख
रसना गाए धन्न धन्न। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, कर दरस तेरी आत्म जाए मन्न।

मिटाए जन सीतल तन प्रभ बेड़ा बन्न, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, गुरमुख
साचा साचे धाम बहाया।

निहकलंक नर अवतार जोत अकार। निहकलंक वरते वरतावे विच्च संसार। निहकलंक
जोत सरूप कलिजुग जीव ना पाइण सार। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, जोत सरूप
जगत वरतार।

निहकलंक निहकलंक निहकलंक एका अंक। निहकलंक निहकलंक निहकलंक इक्क कराए राओे रंक। निहकलंक निहकलंक निहकलंक सुहाए थान बंक। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, इक्क चलाए इक्क वरताए इक्क सरनाए इक्क रखाए एका अंक। (९ सावण २००६)

साचे सन्त शब्द जणाया। निहकलंक दरस दिखाया। साची अंस गुरसिख उपजाया। विच्च सहँस मुख रखाया। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, बाल अवसथा अचरज रवेल आप कराया।

सन्त मनी सिंघ शब्द जणाए। प्रभ अविनाशी हुकम सुणाए। गुरमुख सिंघ संग रलाए। निहकलंक सीस उठाए। सर अमृत पहुंचे जाए। दर दरबार बूझ बुझाए। आपणा घर बाहर आप सुहाए। हरि हरि हरि प्रभ हरिमन्दर आए। सन्त मनी सिंघ साचा सन्त साचा कर्म कमाए। बांहों पकड साचा सन्त निहकलंक मंजी साहिब उपर बिठाए। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, आप आपणा धाम सुहाए। (९ सावण २००६)

हरि जोत इक्क अकार है। हरि जोत सृष्ट सबाई पसर पसार है। हरि जोत तिन्नां लोकां पावे सार है। हरि जोत, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, लोकमात आई जामा धार है।

हरि जोत हरि गुण जाण। हरि जोत हरि रंग पछाण। हरि जोत विच्च मात सच निशान। हरि जोत, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, अन्तम कल मात प्रगटाए वड बली बलवान।

हरि जोत हरि निरँकार। हरि जोत विच्च मात जोत सरूपी लिआ अवतार। हरि जोत घर साचे वसे, करे सच अकार। हरि जोत, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, गुरमुख विरला कलिजुग पावे सार।

हरि जोत हरि निराली। हरि जोत चारों कुण्ट दिसे, कोई दर घर सर ना खाली। हरि जोत नर नरायण, सृष्ट सबाई साचा माली। हरि जोत, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, विच्च मात प्रगटाई कलिजुग तेरी अन्त कराए चाली।

हरि जोत हरि का वास। हरि जोत सरूपी विच्च मात पावे रास। हरि जोत

अन्तम अन्त कल बेमुखां करे नास। हरि जोत गुरमुख सन्त जनां होई रहे दासन दास। हरि जोत, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, कलिजुग वेला अन्तम आया, सृष्ट सबाई आप कराए नास।

हरि जोत हरि की धार। हरि जोत गुरमुख साचे कर विचार। हरि जोत बेमुखां रोड़े वैहन्दी धार। हरि जोत महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, विच्च मात जगाए करे रुशनाए, कलिजुग भुल्ले जीव गवार।

हरि जोत रवेल अव्वलड़ा। हरि जोत हरि एका एक वसे धाम इकल्लड़ा। हरि जोत गुरमुख साचे सन्त जनां, आप फङ्गाए साचा पलड़ा। हरि जोत, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, गुरमुख साचे तेरे आत्म दर दवार अग्गे रखलड़ा।

हरि जोत हरि निराधार। हरि जोत करे कराए साची कार। हरि जोत मात आए जाए वारो वार। हरि जोत जोत सरूपी, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, निहकलंक कल जामा पाए नाम रखाए कलगीधर अवतार। (६ चेत २०११ बिक्रमी)

* * * * *

निहकलंक हो जोत सरूपा। निहकलंक आप वड भूपा। निहकलंक प्रगटे अन्ध कूपा। निहकलंक किसे नजर ना आवे, जोत सरूप प्रभ जोत सरूपा। निहकलंक जग ला के सृष्ट जले जिउँ पंज जेठ की धूपा। निहकलंक नरायण नर आया, ईशर जोत सरूप प्रभ जोत सरूपा।

निहकलंक रूप है अगम्म, अगम्म अगोचर प्रभ अनेक सरूपा। निहकलंक सृष्ट करे भंग, महाराज शेर प्रगटिओ कल सति सरूपा।

निहकलंक प्रभ आप अरवाए। जामा लिआ धार, घनकपुरी प्रभ भाग लगाए। कलिजुग होए खुआर, सतिजुग सति सति वरताए। होए शब्द गुंजार, सोहँ शब्द जो रसना गाए। मिले भगत भंडार, दे दरस गुरसिख तरावे। अन्त ना होए खवार, महाराज शेर सिंघ विच्च जोत मिलावे। (पहली कत्तक २००७ बिक्रमी)

* * * * *

निहकलंक आप प्रभ निरवैरा। वक्त लै आवे देर ना लावे, सृष्ट झङ्गे बेर जिउँ बेरां। सिख तरावे दरस दिखावे, गुरसिख मिटे मन तेरा मेरा। बेमुख जलावे कल खपावे, बिन गुर होया जगत अन्धेरा। महाराज शेर सिंघ नजर ना आया, नर अवतार लै पाया फेरा। (पहली कत्तक २००७ बिक्रमी)

* * * * *

जग जोत जोत जगत जलावे। जगे जोत सर्ब सृष्ट रुवाले। प्रगटे जोत किसे नजर ना आवे। महाराज शेर सिंघ गुर सतिगुर पूरा, निहकलंक जगत अखवावे। निहकलंक जोत जगाई। निहकलंक प्रभ देह तजाई। निहकलंक हो सभ सृष्ट हिलाई। निहकलंक सर्ब भेख मिटाई। निहकलंक कुण्ट चार, जै जैकार कराई। निहकलंक लै अवतार, रंग रूप ना किसे वर्खाई। तजी देह होए जोत सरूप, महाराज शेर सिंघ निहकलंक नाउँ रखाई।

निहकलंक आप गुण निधाना। निहकलंक आए जगत जिउँ बाना। निहकलंक विरले गुरमुख पछाना। निहकलंक तीन लोक इकक समाना। निहकलंक अखवाए महाराज शेर सिंघ जोत विष्णुं भगवाना।
(पहली कत्तक २००७ बिक्रमी)

सर्व सूख गुर चरन दवारा। कर दरस प्रगटे जोत अपर अपारा। जुगो जुग जगत प्रभ लै अवतारा। कलिजुग जामा धारे प्रभ निरँकारा। जगत भुल्ला होए खुआर गुरसिखां प्रभ पार उतारा। बेमुखां मन सदा हँकारा। रसना चले सदा विकारा। गुरसिखां हरि मन प्यारा। उपजे ज्ञान प्रभ देवे नाम भगत भंडारा। कलिजुग जामा धार प्रगटिओ निहकलंक अवतारा। महाराज शेर सिंघ गुर सतिगुर पूरा, कलिजुग कीओ पार उतारा।

कलिजुग आण गुर कलिजुग कर्म विचारया। कलिजुग आण गुर जोत जगाई अपर अपारया। कलिजुग आण गुर धारे खेल रंग करतारया। कलिजुग आण गुर जोत सरूप जगत संघारया। कलिजुग आण गुर रंग इकक हो सर्व समाणयां। कलिजुग आण गुर सोहँ शब्द मारे बाणयां। कलिजुग आण गुर भुंने पापी भठिआले दाणयां। कलिजुग आण प्रभ होए निहकलंक एह रंग दिखाणयां। कलिजुग जामा धार महाराज शेर सिंघ जगत भुलाणयां। (१६ हाढ २००७ बिक्रमी)

* * * * *

कलिजुग लै अवतार, कलिजुग पार उतारया। कलिजुग लै अवतार, गुरसिखां गुर पार उतारया। कलिजुग लै अवतार, जीव जंत प्रभ कर्म विचारया। कलिजुग लै अवतार, बेमुखां गुर नरक निवारया। कलिजुग लै अवतार, गुरसिखां गुर चरन लगा लिआ। कलिजुग लै अवतार, कलू काल कलू गुर उलटा लिआ। सतिजुग लाए अपार, सतिगुर सच सुच्च वरता लिआ। मध मास जो करे अहार, तिन्हां नरक निवास दवा लिआ। गुरसिखां गुर चरन प्यार, अमृत बूंद मुख चवा लिआ। सभ दा गवाए माण, प्रभ सोहँ शब्द चला लिआ। प्रभ सरूप एक, जगत रूप अनेक वटा लिआ। जुगो जुग लै अवतार, भगत जनां प्रभ आण तरा लिआ। कलिजुग जामा धार, निहकलंक प्रभ आप अखवा लिआ। तजी देह जोत सरूप, महाराज शेर सिंघ कलिजुग उलटा लिआ। (१६ हाढ २००७ बिक्रमी)

* * * * *

निहकलंक जिस जन जाणयां। प्रभ पूरन देवे ब्रह्म गिआनिआं। निहकलंक जिस जन पछाणयां। प्रभ देवे माण बिरधां बाल अंजाणयां। निहकलंक जो जन चले भाणयां। जोत सरूपी प्रगट जोत गुरमुख साचे सद खड़ा तेरे सरहाणयां। निहकलंक जिस जन वरवाणयां। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, बेड़ा बन्ने सोहँ देवे वंज मुहाणयां। (१८ जेठ २००६)

* * * * *

पारब्रह्म प्रभ निहकलंक, लोकमात वज्जी वधाईआ। शब्द वजाए साचा डंक, राज राजाना रिहा उठाईआ। प्रगट होया वासी पुर घनक, भुल्ल रहे ना राईआ। रवेले रवेल बार अनक, कलिजुग वड्ही वडयाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, निर्मल जोत करे रुशनाईआ।

वाली हिंद उठ निधान, हरि साचे जोत जगाईआ। मेट मिटाए जीव शैतान, लोकमात रहण ना पाईआ। संग रलाए मंत्री प्रधान, एका राग सुणाईआ। पन्थ रवालसा होए हैरान, पंचम जेठा दए दुहाईआ। मुस्लम सुन्नी वेरव अञ्जील कुरान, नेत्र रो रो नीर वहाईआ। पंडत पांधे करन ध्यान, कूड़ कुड़िआरा संग रखाईआ। मुल्ला शेरव सर्ब कुरलाण, नेत्र नैन रहे उठाईआ। ग्रंथी पन्थी जीव जहान, पारब्रह्म भेव ना राईआ। लिरवे लेरव हरि शाह सुल्तान, भारत रवण्ड रवुशी मनाईआ। धर्म झुलाए इकक निशान, ऊँचां नीचां इकक सरनाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, निरगुण जोत करे रुशनाईआ।

निरगुण जोत हरि प्रकाश, आपणी कल वरताइंदा। प्रगट होया शाहो शाबाश, पन्थ रवालसा आप उठाइंदा। ज्ञानी ध्यानी वड विदवानी होण निरास, हरि गोबिन्द दिस ना आइंदा। नाम वरत ना किसे पास, ढोलक छैणे जगत वजाइंदा। लेरवे लग्गे ना कोई स्वास, नेत्र नैनां दरस कोई ना पाइंदा। हरि वेरव वरवाए पृथमी आकाश, वेरवणहार दिस ना आइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, आप आपण डंक वजाइंदा।

डंक वजाए हरि निरँकारा, आपणी कल वरताईआ। सृष्ट सबाई करे रखुआरा, कलिजुग वेला अन्तम आईआ। राज राजानां शाह सुल्तानां दए हुलारा, नौं रवण्ड पृथमी आप हिलाईआ। सत्तां दीपां पार किनारा, उच्चे टिल्ले वेरव वरवाईआ। अगम्म अगम्डी करे कारा, अगम्डी धार चलाईआ। हड्ह मास चमड़ा ना कोई पसारा, पंज तत ना कोई दिसाईआ। इकक इकल्ला एकँकारा, जोती जामा भेरव वटाईआ। शब्द रवण्डा तेज कटारा, निरगुण हत्थ उठाईआ। सरगुण पावे साची सारा, सगला संग निभाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, निरगुण जोत करे रुशनाईआ।

निरगुण जोत हरि निरँकारा, हरि हरि रूप समाया। प्रगट होए विच्च संसारा, आप आपण भेरव वटाया। नानक गोबिन्द कर प्यारा, एका धार वहाया। जीव जंत ना पाए

सारा, साध सन्त होए हलकाया। भरमे भुल्ले भरम गवारा, माया पङ्डदा कोई ना लाहया। अगनी तत इक्क पसारा, पंज तत चलाया। त्रैगुण माया वेरवे भेरव नयारा, भेरवाधारी भेरव ना राया। आदिन अन्ता जुगा जुगन्ता हरि भगवन्ता आपे जाणे आपणी कारा, जुग जुग करदा आया। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, कलिजुग अन्तम प्रगट होए निहकलंक नरायण नर अवतारा, निरगुण नूर करे रुशनाया।

निरगुण रूप हरि निरँकारा, आपणा आप उपाइंदा। आप आपणा कर पसार, वेरवणहार आप हो जाइंदा। प्रगट हो चवीआं अवतार, चौदां लोकां वेरव वरवाइंदा। चौदां हट्टां जगत पसार, चौदां चौदां धार चलाइंदा। लोआं पुरीआं करे खबरदार, रव सस आप उठाइंदा। जीवां जंतां मारे मार, साधां सन्तां वेरव वरवाइंदा। गुरमुख नारी कन्ता इक्क भतार, सच सुहञ्जणी सेज हंडाइंदा। मेल मिलाए अगम्म अपार, भेव अभेदा भेव छुपाइंदा। जोत निरञ्जण कर प्यार, आदि निरञ्जण दया कमाइंदा। पारब्रह्म प्रभ पावे सार, परम पुररव अरववाइंदा। अलरव अलरवणा अलरव अलरव रिहा उच्चार, दिस किसे ना आइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, निहकलंक नरायण नर, निरगुण वेस वटाइंदा।

निरगुण वेस हरि अब्बला, आपणा आप कराया। आप वसाया सच महल्ला, सच सिंघासण आसण लाया। आपे वस्सया जला थला, पुररव अबिनाशी दया कमाया। आपे होया वला छला, अछल अछल कराया। आपे जाणे निहचल धाम अट्टला, लोकमाती वेरव वरवाया। आपे जोती शब्दी रला, शब्द अनादी डंक वजाया। आपे करे कराए हल्ला, नाम जैकारा आप बुलाया। आपे वस्सया छूंधी डल्ला, उच्च महल्ला आपे डेरा लाया। आपे मेटे दूर्ई द्वैती सल्ला, आपे वंडन वंड वंडाया। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, निरगुण नूर करे रुशनाया।

निरगुण नूर आदि अबिनाशा, भेव कोई ना राया। वेरवण आया जगत तमाशा, जुग जुग वेस वटाया। जोती सरूपी पावे रासा, शब्द सरूपी डंक वजाया। मात गरभ ना करया वासा, पिता पूत ना कोई रखाया। नाम ना जपिआ स्वास स्वासा, रसना जिहा ना कोई हिलाया। ना कोई रखाया सगला साथा, सगला संग ना कोई निभाया। ना कोई पूजा ना कोई पाठा, ना कोई हवन कराया। ना कोई तीर्थ अठु साठा, गुर दर मन्दर अंदर मस्जिद ना डेरा लाया। धाम अगम्मडे पारब्रह्म प्रभ आया नाठा, आप आपणा रूप वटाया। आपे गेझनहारा उलटी लाठा, गेझा आपणे हत्थ रखाया। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, निरगुण आपणा वेस वटाया।

निरगुण रूप अकल कलधारा, निरगुण वेरव वरवाइंदा। जोत सरूपी कर अकारा, जोती जोत समाइंदा। जोत सरूपी कर पसारा, जोती जोत वेरव वरवाइंदा। जोती नूर कर उजिआरा, जोत प्रकाश समाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, निहकलंका नाउँ धराइंदा।

निहकलंका हरि बलवाना, पारब्रह्म अखवाया। प्रगट वाली दो जहानां, आपणा नाँ धराया। खेले खेल सृष्ट महाना, आदि जुगादि भेव ना राया। जोधा सूर बली बलवाना, तीर निशाना इक्क करवाया। एका चिला इक्क कमाना, एका रिहा उठाया। लोआं पुरीआं वेरवे मार ध्याना, एका नैण खुलाया। नौं खण्ड पृथमी कर कुरबाना, सत्तां दीपां भेट मंगाया। लकरव चुरासी बध्दा गाना, साचा सगन मनाया। पंचम जेठी कर अशनाना, आप आपणा रूप वटाया। शब्द घोड़ा कर परवाना, सोलां कलीआं आसण लाया। भेव ना पाइन वेद पुराना, खाणी बाणी दिस ना आया। खेले खेल गुण निधाना, अञ्जील कुराना वेरव वरवाया। बसतर शस्त्र इक्क सजाना, तन शंगार कराया। एका खण्डा पहन किरपाना, भगवत रूप वटाया। चंडी चमके नाम मैदाना, चंड परचंड वरवाया। मेट मिटाए झूठ निशाना, भेरव परवण्डा रहण ना पाया। जेरज अंडा वंड वंडाना, उत्भुज सेतज वेरव वरवाया। काया वेरवे सच मकाना, पंज तत बणत बणाया। मन मत बुध होए हैराना, त्रैगुण वेस वटाया। त्रैगुण अन्तम होए हैराना, ब्रह्मा वेता संग रलाया। ब्रह्मा रो रो करे ध्याना, वेला अन्तम आया। वेद कतेब ना करे पछाना, पारब्रह्म वड्डी वडयाईआ। शिव शंकर मारे इक्क तराना, त्रिसूला हत्थ उठाईआ। बाशक तशका गल लटकाना, माला कंठ सुहाईआ। ना कोई दीसे संग नौजवाना, सगला संग ना कोई वरवाईआ। बिन हरि कोई ना दीसे दो जहाना, बेड़ा पार कराईआ। नेत्र रो रो नीर वहाना, नैण नैण रही बिगसाईआ। पुरख अबिनाशी एका देवे ब्रह्मा ज्ञाना, पारब्रह्म वड्डी वडयाईआ। आपे मेटणहार निशाना, आपे लए उपाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, कलिजुग अन्तम प्रगट होया निहकलंक बली बलवाना, लोआं पुरीआं खण्ड ब्रह्मण्ड जेरज अंड उत्भुज सेतज दए मिटाईआ।

पारब्रह्म हरि जोत निराला, जोती जोत अखवाइंदा। प्रगट होया अकाल अकाला, अकल कला अखवाइंदा। सर्ब जीआं हरि दीन दयाला, दया निध अखवाइंदा। चरन भिखार रखाए काल महांकाला, आप आपणा वेरव वरवाइंदा। आपे फल लगाए सृष्ट सबाई डाला, आपे तोड़ तुड़ाइंदा। आपे त्रैगुण माया पाए जंजाला, ब्रह्मा विष्ण शिव सेवा लाइंदा। आपे गुर पीर साध सन्त उपजाए साचा लाला, आप आपणे विच्च समाइंदा। आप बणाए मन्दर मसीत गुर दवारे अगनी जोत ज्वाला, आपे मेट मिटाइंदा। आपे सृष्ट सबाई होए रखवाला, आपे खाक मिलाइंदा। आप वजाए जुग जुग आपणा ताला, ताल तलवाडा इक्क रखाइंदा। आपे वेरव वरवाए लकरव चुरासी काया घाला, आत्म अन्तर डेरा लाइंदा। आपे दीपक जोती निरगुण हरिजन बाला, आपे अज्ञान अन्धेर वरवाइंदा। आपे तोड़े बजर कपाटी लग्गा ताला, आपे मुख भवाइंदा। आपे अमृत आत्म मारे इक्क उछाला, सर सरोवर आप हो जाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, कलिजुग तेरी अन्तम वर, निहकलंक नरायण नर, निरगुण वेस नर नरेश आपणा आप वटाइंदा।

नर नरेश हरि भगवाना, हरि हरि आप अखवाया। जोत सरूपी पहिरया बाना, विष्णुं रूप वटाया। विष्णुं होया जाणी जाणा, सेवक सेवा रिहा कमाया। आपे वरते आपे भाणा, दूसर भेव कोई ना राया। धुरदरगाही साचा राणा, अकाल पुरख आप हो आया। जन

भगतां देवे दर दवारे माणा, सूरत नूरत इक्क दरसाया। वेरव वरवाए दो जहानां, मण्डल मंडप फेरा पाया। सोहँ शब्द रखाया इक्क बिबाना, सो पुरख निरञ्जन दया कमाया। आदि जुगादी खेल महाना, खेलणहार आप रघुराया। भगत जग करे पछाना, आप आपणी बणत बणाया। आत्म देवे ब्रह्म ज्ञाना, पारब्रह्म सरनाया। एका मारे तीर निशाना, सोए रिहा उठाया। दरस दिखाए दया कमाए चतुरभुज हरि बिधनाना, आप आपणा वेस वटाया। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, निहकलंक नरायण नर, कलिजुग अन्तम डंक वजाया।

निहकलंका हरि भगवन्ता, एका एक अखवाईआ। पकड उठाए साजन सन्ता, सन्त कन्त आप हो जाईआ। जुगत जगत बणाए साची बणता, जोग जुगत आपणे हत्थ रखाईआ। सृष्ट सबाई तेरी कलिजुग झूठी मिटे जगत रुत्त बसन्ता, रैण अन्धेरी रहण ना पाईआ। धाम अव्वला पारब्रह्म इकल्ला इक्क सुहंता, चार वरन सच्ची सरनाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, निहकलंक नरायण नर, निरगुण निरगुण रूप वटाईआ।

निरगुण रूप हरि उजाला, एका एक कराया। प्रगट होया गुर गोपाला, हरि गोबिन्द वेस वटाया। तोङ्गणहारा जगत जंजाला, जागरत जोत जगाया। दरस दिखाए काया मन्दर अंदर सच्ची धर्मसाला, आप आपणी दया कमाया। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, निहकलंक नरायण नर, निरगुण वेस अनेक आपणा आप वटाया।

निरगुण रूप हरि करतार, करता पुरख अखवाया। सरगुण मेला विच्च संसार, जुग जुग आण कराया। चेला गुर इक्क दवार, एका दर सुहाया। नाम भरया सच्च भंडार, भरनहार आप अखवाया। एका बख्शे चरन प्यार, चरन चरनोदक मुख चवाया। मरन जन्म दए सवार, गेडा आपणे हत्थ रखाया। कर्म निहकरमी पावे सार, धर्मी धर्म धराया। वरन वरनी वस्सया बाहर, जात पात ना कोई रखाया। इक्क इकल्ला एका एकँकार, एका कार कमाया। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, कलिजुग प्रगट हो अन्तम निहकलंक अवतार, जोती जामा भेरव वटाया। जोती जामा हरि शाहो भूप, हर घट आप समाइंदा।

वेरव वरवाए चारों कूट, दह दिशा फेरी पाइंदा। मेट मिटाए जूठ झूठ, माया ममता वंड वंडाइंदा। सन्त सुहेले जो जन जुग जुग गए रूठ, कर किरपा मेल मिलाइंदा। दस पंज गिआ तुठ, बीस बीस नाल रलाइंदा। आप बंधाए एका मुऱ्ठ, एका तोल तुलाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, निरगुण वेस वटाइंदा।
(पहली विसारव २०१५ बिक्रमी)

* * * * *

घर सुहञ्जणा हरि करतारा, एका एक सुहाया । निरगुण जोती नूर उजिआरा, नूरो
नूर रखाया । शब्दी धुन शब्दी राग अपर अपारा, शब्दी ताल वजाया । शब्दी गुर सुनणेहारा,
सुनणेहार आप हो जाया । गुरमुख साचे सन्त कर प्यारा, क्रिया कर्म दए मिटाया । रसना
नाउँ जिस उच्चारा, कर किरपा पार कराया । महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान तेरा दवारा,
बिन सतिगुर पूरे किसे हत्थ ना आया ।

कोटन कोट ब्रह्मा शिव विष्ण महेश मंगण दर दवार, बैठे सीस झुकाया । कोटन
कोट राम कृष्ण लै अवष्टार, आवण जावण रवेल रचाया । कोटन कोट साध सन्त रहे पुकारा,
दिवस रैण रसन अलाया । कोटन कोट रिख मुन रहे धिआ, ध्यान विच्च किसे ना आया ।
कोटन कोट कर रहे ज्ञान, ज्ञान नाम मंत्र ना किसे दृढ़ाया । कोटन कोट कर रहे अशनान,
हरि चरन अशनान ना कोई वरवाया । कोटन कोट रसना रस करन पान, अमृत रस ना
किसे चरवाया । कोटन कोट जोधे सूर बली बलवान, बीड़ा धर्म कर्म ना किसे उठाया । कोटन
कोट झुल्लदे पए निशान, पारब्रह्म तेरा निशान ना किसे झुलाया । नानक गोबिन्द दिता
इकक ज्ञान, एका मंत्र दृढ़ाया । एका एक श्री भगवान, गुर गोबिन्द रिहा सीस झुकाया ।
आदि जुगादि रहे निशान, दो जहान ना कोई मेटे मेट मिटाया । सद अबिनाश ना बिरध
बाल जवान, एका रंग समाया । घट घट अंदर रकर्वे वास, ना मरे ना जाया । गुरमुखां
जन भगतां होए दासी दास, सीस आपणा भेट चढ़ाया । मण्डल मंडप पावे रास, गोपी
काहन रूप वटाया । गुरसिरव गुरसिरव अन्तम पूरी करे आस, निहकलंका नाउँ धराया । हउँ
सेवक सदा वसां पास, विछड़ करे ना जाया । सतिगुर सरनाई गुरमुख ना होए करे निरास,
हरि साचा वेरव वरवाया । सिंघ गोबिन्द सद बल बल जास, गुर पूरे मेल मिलाया । अन्तम
आया करन बन्द रखलास, लकर्व चुरासी गेड़ कटाया । साची भगती रखवाई रसन तजौणा
मदिरा मास, भगत भगती लेरवे लाया । निझ घर आत्म रखे वास, जगत र्तिसना चाह
मिटाया । आपे होया स्वास स्वास, अजपा जाप आप हो जाया । सदा सुहेला सहाई पृथमी
अकाश, तिन्नां लोकां पार कराया । सच दवारे कर निवास, गुरमुख साचे लए तराया । जोती
जोत करे प्रकाश, अन्तम जोती मेल मिलाया । करणहार सर्ब गुण तास, आपणी करनी रिहा
कराया । जुग जुग पूरन करदा आस, कलिजुग अन्तम दए कराया । जोती जोत सरूप हरि,
आप आपणी जोत धर, गुरसिरव तेरा वेरवण घर, पौड़ी पौड़ी चढ़दा आया । (७-३५३)

* * * * *

निहकलंक नाम धर, शब्दी डंक वजावणा । वेरवणहारा साचा घर, ना भेव छुपावणा ।
लकर्व चुरासी जाए हर, अन्तम मुख भवावणा । गुरमुख विरला जाए तर, जिस चरनी सीस
निवावणा । दरस दिखाए अग्गे रखड़, पूर कराए भावना । ना कोई सीस ना कोई धड़, तोड़े
लंका गढ़ रावणा । ना कोई विद्या अकर्वर गिआ पढ़, भेरवाधारी धरे भेरव बावना । जगत
अगनी गिआ सड़, अमृत बररवे सीतल सावना । पंच विकारा वगे हड़, मनमुख जीव सर्ब
रुड़ावणा । गुरमुख विरला साचे जाए चढ़, पूरन ब्रह्म करे पछानणा । साचे अंदर जाए

वङ्ग, ना छुटे हरि का दामना। हरि सुहाए कंचन गढ़, धुरदरगाही होए जामना। कोई ना सके अगे अङ्ग, प्रभ मारे तीर निशानना। कलिजुग उरवेड़े लग्गी जङ्ग, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, निहकलंक नरायण नर, नर नरायण आप अखवावण।
(७-३३७)

त्रेता राम अवतार दुअपर कृष्ण मुरार, कलिजुग लै अवतार निहकलंक अखवाए।
(२६ पोह २००७ बिक्रमी)

जुग जुग धारे भेरव, हरि निरंकारया। जुग जुग धारे भेरव, शब्द अपारया। जुग जुग धारे भेरव, लक्ख चुरासी विच पसारया। जुग जुग धारे भेरव, सतिजुग त्रेता द्वापर पार उतारया। जुग जुग धारे भेरव, ब्रह्मा ज्ञान दवाए वेद विदाता रसन उच्चारया। जुग जुग धारे भेरव, शिव शंकर साची जोत जगा रिहा, बाशक तशका गल लटका रिहा। जुग जुग धारे भेरव, सुरप्त राजा इन्द करोड़ तेतीसा संग बहा रिहा। जुग जुग धारे भेरव, भगत धरू बणाए साची बिन्द, साचा दर आप सुहा रिहा। जुग जुग धारे भेरव, वङ्ग जोधा दाता हरि मरगिंद, शब्द ताज सिर टिका रिहा। जुग जुग धारे भेरव, नर हरि हरि नर वङ्ग मरगिंद, निन्दक दुष्ट दंत आप खपा रिहा। जुग जुग धारे भेरव, हरि बरखशिंद, गरमुख साचे मेले आप करा रिहा। जुग जुग धारे भेरव, बेमुख घले धर्म राए दी जेले, लाड़ी मौत नाल परना रिहा। जुग जुग धारे भेरव, फल लगाए साची वेले, पुरीआं लोआं आप लंघा रिहा। जुग जुग धारे भेरव, अचरज खेल मात प्रभ खेले, कलिजुग वेला अन्त सुहा रिहा। जुग जुग धारे भेरव, हरि सन्त बणाए सच सुहेले, सच वङ्गिआई आप दवा रिहा। जुग जुग धारे भेरव, गुरमुखां चाढ़े नाम तेले, शब्द वटना आप लगा रिहा। जुग जुग धारे भेरव, करे खेल अन्तम वेले, नेत्र सुरमा इक्क सुहा रिहा। जुग जुग धारे भेरव, गुरमुखां साचे मेले, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, नाम गाना जगत निशाना, हथ्य बन्ना रिहा।
(२१ पोह २०११ बिक्रमी)

आपणी काया ना करी प्यारी, गुरसिरव काया आण शिंगारी। गुरसिरव रचिआ तेरी बहतर नाड़ी। कलिजुग जीवां आई किस्मत माड़ी। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, जिमी असमान आपे बैठा पाड़ी।

आपणी देह आप तजाई। गुरसिरव साचे तेरी काया जोत जगाई। सृष्ट सबाई दए दुहाई निहकलंक प्रगट होया केहड़े थाई। केहड़ा देस केहड़ा वेस, ना कोई जाणे ना पछाणे,

ਪੁਛਦੇ ਫਿਰਨ ਜਾਦਿਆਂ ਰਾਹੀਂ। ਸਾਧ ਸਨਤ ਨਾ ਮਿਲੇ ਕਨਤ, ਨਾ ਫੜਦਾ ਕੋਈ ਬਾਹੀਂ। ਕਲਿਜੁਗ
ਮਾਯਾ ਪਾਈ ਬੇਅੱਤ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਦਿਸੇ ਕਿਸੇ ਨਾਹੀ।

ਆਪਣੀ ਕਾਧਾ ਦਿਤੀ ਤਜ। ਸਿੱਘ ਪੂਰਨ ਵਿਚ ਵਡਿਆ ਭਜ਼ | ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਪੜਦੇ ਰਿਹਾ ਕਜ਼ |
ਅਮੂਤ ਪਾਏ ਰਜ਼ ਰਜ਼ | ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਪੰਚਮ ਜੇਠ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ ਵਿਚ ਮੈਦਾਨਾ
ਪਾਏ ਗਜ਼।

ਕਾਧਾ ਛੜ੍ਹਿਆ ਝੂਠਾ ਚੋਲਾ। ਗੁਰਸਿਰਖ ਤੇਰੀ ਆਤਮ ਹਰਿ ਜੀ ਮਵਲਾ। ਸ੃਷ਟ ਸਬਾਈ ਤੱਤਾਂ
ਕੀਤਾ ਪਦਾ ਉਹਲਾ। ਏਹ ਕਾਧਾ ਝੂਠੀ ਜੀਵਾਂ ਜੰਤਾਂ ਦਿਸੇ, ਏਹ ਪਾਧਾ ਰੋਲ ਘਚੋਲਾ। ਸ੃਷ਟ ਸਬਾਈ
ਖਿਡ ਖਿਡ ਹੱਸੇ, ਰਾਹ ਆਪਣਾ ਨਾ ਕਿਸੇ ਦੱਸੇ, ਗੁਰਸਿਰਖ ਸਾਚੇ ਚਰਨ ਬਹਾ ਕੇ ਆਪ ਬਣਾਏ
ਭੋਲੇ ਭਾਲੇ। ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਪੂਰੇ ਤੋਲ ਆਪੇ ਤੋਲੇ। (੧੩ ਚੇਤ ੨੦੧੧ ਬਿਕ੍ਰਮੀ)

* * * * *

ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਕਲਾਂਕ ਨਿਹ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਨਾ ਹੋਗ। (੩੦ ਚੇਤ ੨੦੦੮ ਬਿਕ੍ਰਮੀ)

* * * * *

ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਆਪਣੀ ਕਾਧਾ ਆਪ ਤਜਾਈ, ਵੀਹ ਸੌ ਬਿਕ੍ਰਮੀ
ਛੱਭੀ ਪੋਹ। ਛੱਭੀ ਪੋਹ ਦੇਹ ਤਜਾਈ। ਅਚਰਜ ਰਖੇਲ ਹਰਿ ਵਰਤਾਈ। ਚਾਰ ਮਹੀਨੇ ਨੌਂ ਦਿਨ ਗਿਣ
ਗਿਣ ਲਾਂਘਾਈ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥੁ ਹਹਿ, ਪੰਚਮ ਜੇਠ ਅਚਰਜ ਰਖੇਲ ਮਾਤ ਵਰਤਾਈ। ਪੰਚਮ ਜੇਠ
ਜੋਤ ਜਗਾਈ। ਵਿਚ ਮਾਤ ਕਰੀ ਰੁਸ਼ਨਾਈ। ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਚੇ ਲਏ ਜਗਾਈ। ਘਨਕਪੁਰ ਹਰਿ ਦਧਾ
ਕਮਾਈ। ਗੁਰ ਸਾਂਗ ਸਾਂਗ ਰਲਾਈ। ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਗਤ ਅਵਲਲੜੀ
ਰੀਤ ਚਲਾਈ।

ਪੈਹਲਾ ਸਾਲ ਹਰਿ ਗੁਜਾਰੇ। ਕਰੇ ਜੋਤ ਸਤਿ ਚਮਤਕਾਰੇ। ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਸੁਣਾਏ,
ਬਣਾਏ ਦਰਬਾਰ ਇਕਕ ਅਪਾਰੇ। ਚਾਰ ਦਰ ਦਰਵਾਜੇ ਅਟੂ ਬਾਰੇ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥੁ ਹਹਿ, ਸਤਾਰਾਂ
ਹਾਡ ਪਲਂਘ ਭਾਹਿਆ ਸਚ ਦਰਬਾਰੇ।

ਸਚ ਦਰਬਾਰ ਆਪ ਸਜਾਧਾ। ਚਾਰ ਦਰਵਾਜੇ ਕੁਣਟ ਚਾਰੇ ਮੁੱਖ ਰਖਾਧਾ। ਵੇਰਵ ਵਿਚਾਰੇ
ਸ੃਷ਟ ਸਬਾਈ ਤੇਰੇ ਦੁੱਖ, ਪੜਦਾ ਉਹਲਾ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਧਾ। ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ,
ਆਪਣਾ ਭਾਣਾ ਸਾਚਾ ਰਾਣਾ ਆਪੇ ਰਿਹਾ ਜਣਾਧਾ।

ਦੂਜੇ ਸਾਲ ਦਧਾ ਹਰਿ ਧਾਰੇ। ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਅਧਾਰੇ। ਰਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਰਸਨ ਤਚਾਰੇ।
ਕੁਰਾਨ ਅੜੀਲਾਂ ਪਾਵੇ ਸਾਰੇ। ਵੇਦ ਪੁਰਾਨਾਂ ਪਢ ਪਢ ਹਾਰੇ। ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ,
ਜੋਤ ਸੱਥੀ ਰਖੇਲ ਅਪਾਰੇ।

तीजे साल तिन्ने लोक। एका चले शब्द सलोक। कोई ना सके अग्गों रोक। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, जोत सरूपी खेल अपारे, आपणा गेड़ा आपे लाया, सृष्ट सबाई रिहा झोक।

चौथे साल चरन गुर धरे। अन्तम खेल आपे करे। सच दवारे हरि जी रखडे। लेरव लिखाए, वेरव वेरव सर्ब उठाए, पहली माघी भेव खुलाए, गुरसिख अग्गे सीस झुकाए, प्रभ अबिनाशी किरपा करे। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, माझे देस आपणे कारज आपे करे हरे।

आपणा काज आप रचाया। तिन्न अस्सू नींह रखाया। सोहणा मन्दर इक्क बणाया। काला रखाया हरि जी अंदर, अन्ध अन्धेरा जगत कराया। बेमुखां आत्म वैजा जंदर, ना किसे तुडाया। घर घर रोवण गवारी बन्दर, हाहाकार करे बिललाया। माझे देस तेरी हद पुरी घनक आप बणाया।

पुरी घनक हरि रिवच्च लकीरे। फिरे हाल वांग फकीरे। नींह रखाए धीरे धीरे। सिरों लाहे सभ दे चीरे। इक दूजे नालों विछडन वीरे। हउमे लग्गे सभ नूं पीडे। सन्त मनी सिंघ लेरव लिखाया, निहकलंक बन्ने बीडे। साचा शब्द लिखाए आप, उठाए हसत कीडे। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, बेमुख जीवां आपे पीडे।

चौथे साल खेल निराली। आप उठाए घटा काली। बैठी रहे हत्थां खाली। लुट्ठी जाए वड वड धन माली। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, इक्क दूजे दी करे चाली।

चले चाल हरि निराली। ना कोई जाणे जोत ज्वाली। ना कोई बूझे जीव अकाली। बैठे लभ्ण धर्मशाली। फल ना दिस्सया किसे डाली। चारे कुण्टां होया खाली। करे खेल दो जहानां वाली। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, गुरमुख साचे सन्त जनां, आपे सार समाली।

पंज साल पंज प्यारा। करे खेल अपर अपारा। साची जोत आप जगाए, माझे देस करे उजिआरा। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, आप कराए आपणा खेल अपर अपारा।

छेवे साल हरि माझे देसे। जोत सरूपी हरि प्रवेशे। साचा शब्द करे आदेसे। भुल्ले फिरन नर नरेशे। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, जोत सरूपी धारे भेसे।

साल सत्तवें खेल रचाया। पंचम जेठ मात सुहाया। सप्तम जेठ खुशी मनाया। सिंघ सवरन अग्गे लाया। धुर दी बाण माण गवाया। सच दवारे आसण लाया। भगत भगवान मेल मिलाया। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, खाणी बाणी राह चलाया।

ਅਠਵੇਂ ਸਾਲ ਹਰਿ ਦਿਆ ਕਮਾਈ। ਦਸਵੇਂ ਚੇਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀ ਨੀਂਹ ਰਖਾਈ।
ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪਣੀ ਰਚਨਾ ਆਪ ਰਚਾਈ।

ਨਾਵੇਂ ਨੌਕਾ ਇਕਕ ਚਲਾਈ। ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਵਿਚ ਟਿਕਾਈ। ਕਾਧਾ ਪਾਣੀ ਗਾਗਰ ਆਪ ਭਰਾਈ।
ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲੇ ਹੋਏ ਉਜਾਗਰ, ਆਏ ਹਰਿ ਸਰਨਾਈ। ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਫੜ ਫੜ
ਬਾਹੋਂ ਉਪਰ ਲਏ ਚਢਾਈ।

ਦਸਵੇਂ ਸਾਲ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ ਵਿਚਾਰੇ। ਧਰਤ ਮਾਤ ਤੇਰੇ ਪਾਏ ਹਿਸ਼ੇ, ਕਰੇ ਰਖੇਲ ਅਪਾਰੇ।
ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵੀ ਨਾ ਕਿਸੇ ਦਿਸੇ, ਮੁਲਲੇ ਜੀਵ ਗਵਾਰੇ। ਜੂਠੀ ਝੂਠੀ ਚਕੀ ਪੀਸੇ, ਨਾ ਦਿਸੇ ਹਰਿ ਕਰਤਾਰੇ।
ਭੇਵ ਮਿਟਾਏ ਬੀਸ ਇਕੀਸੇ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰ ਅਵਤਾਰੇ।

ਸਾਲ ਧਾਰਵੇਂ ਮਿਲਧਾ ਧਾਰ। ਪ੍ਰਭ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਸਚ ਭਤਾਰ। ਗੁਰ ਸਾਂਗਤ ਕਰਨ ਆਧਾ ਧਾਰ।
ਦਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਹੋਧਾ ਮੰਗਤ, ਮੰਗੇ ਭਿਕਰਵ ਨਾਮ ਅਪਾਰ। ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਸਾਲ
ਗਧਾਰਵੇਂ ਕਰੇ ਰਖੇਲ ਅਪਰ ਅਪਾਰ।

ਸਾਲ ਗਧਾਰਵੇਂ ਮਿਟਦੀ ਜਾਏ ਚਾਰ ਧਾਰੀ। ਫਿਰਦੀ ਜਾਏ ਘਰ ਘਰ ਬਹਾਰੀ। ਰੋਂਦੇ ਫਿਰਨ
ਨਰ ਨਾਰੀ। ਢਾਹੁੰਦੀ ਜਾਏ ਤਚਚ ਤਸਾਰੀ। ਵਹਿੰਦੇ ਵਹਣ ਵੈਹਨਦੀ ਜਾਏ ਸੂਣਈ ਸਾਰੀ। ਬੇਮੁਰਖਾਂ ਨੀਂਹ
ਬਹਿੰਦੀ ਜਾਏ, ਇਕਕੋ ਲਗੇ ਧਕਕਾ ਭਾਰੀ। ਇਕਕੋ ਗਾਹ ਗੈਹਨਦੀ ਜਾਏ, ਤੱਤੇ ਲਗੇ ਸੁਹਾਗਾ ਭਾਰੀ। ਮਹਾਰਾਜ
ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਕਰੇ ਰਖੇਲ ਹਰਿ ਨਿਰੱਕਾਰੀ। (੭ ਜੇਠ ੨੦੧੧ ਬਿਕ੍ਰਮੀ)

* * * * *

ਨਿਹਕਲਕ ਨਿਹਕਲਕ ਨਿਹਕਲਕ ਨਰ ਨਿਰਕਾਰਧਾ। ਨਿਹਕਲਕ ਨਿਹਕਲਕ ਨਿਹਕਲਕ,
ਸ਼ਬਦ ਡੱਕ ਰਾਓ ਰੱਕ ਚਾਰ ਦਿਵਾਰਧਾ। ਨਿਹਕਲਕ ਨਿਹਕਲਕ ਨਿਹਕਲਕ, ਬਾਰ ਅਨਕ ਜੋਤੀ
ਯਾਮਾ ਭੇਖ ਵਟਾ ਰਿਹਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਜੋਤੀ ਯਾਮਾ ਭੇਖ ਧਰ, ਨਿਹਕਲਕ ਆਪੇ
ਆਪ ਅਖਵਾ ਰਿਹਾ।

ਨਿਹਕਲਕ ਆਪ ਅਖਵਾਇੰਦਾ। ਸ਼ਬਦ ਡੱਕ ਇਕਕ ਵਜਾਇੰਦਾ। ਜਨ ਭਗਤ ਉਪਜਾਏ ਜਿਉਂ
ਰਾਜਾ ਜਨ ਜਨਕ, ਲਾਏ ਤਨਕ ਕਰਮ ਕਮਾਇੰਦਾ। ਭੇਰਵਾਧਾਰੀ ਵਾਸੀ ਪੁਰੀ ਘਨਕ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ
ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਜੋਤੀ ਯਾਮਾ ਭੇਖ ਵਟਾਇੰਦਾ। (੨੫ ਭਾਦਰੋਂ ੨੦੧੨)

* * * * *

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਪਾਧਾ ਵਾਸਤਾ, ਜੋਤ ਜੋਤ ਜੋਤ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ
ਰਾਸਤਾ, ਰਸਤਾ ਮਾਰਾ ਅਗਮਸ਼ ਅਥਾਹੀਆ। ਰਖੇਲ ਵੇਰਵਣਾ ਆਹਿਸਤਾ ਆਹਿਸਤਾ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ
ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਕਿਸੇ ਹੋਣ ਨਾ ਦੇਵੀਂ ਨਿਰਾਸਤਾ, ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਹਤਥ ਟਿਕਾਈਆ। ਰਖੇਲ ਕਰਨਾ
ਆਪਣੇ ਮਣਡਲ ਰਾਸ ਦਾ, ਰਹਬਰ ਹੋ ਕੇ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਭੇਵ ਚੁਕਾਉਣਾ ਹਙ਼ੁ ਮਾਸ ਨਾਡੀ ਪਵਣ

स्वास दा, साह साह परदा आप उठाईआ। साहिब स्वामी सच आखदा, सति तेरी वडयाईआ। तेरा खेल अलकरवणा अलाख दा, अलख अगोचर लखिआ ना जाईआ। तूं नूर नुराना इकको जापदा, दूजा नजर कोई ना आईआ। मैं सभ दे लेखे वाचदा, सच मालक बेपरवाहीआ। मेरा लहणा याद कर लै भविष्ट वाक दा, वाकफकार हो के दिआं सुणाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच दा हुक्म इकक सुणाईआ।

सतिगुर शब्द कहे मेरा इकको तरला, मिन्नत विच्च सीस निवाईआ। जुग चौकड़ी इकको तैनूं वरना, दूजा संग ना कोई बणाईआ। मैं आदि जुगादि कदे नहीं मरना, जीवण मरन विच्च कदे ना आईआ। मैं अकर्वरां वाला नाम कदे नहीं पढ़ना, निशअकर्वर देणा समझाईआ। मेरा भेव रहे ना चोटी जढ़ना, जढ़ चेतन्न संग ना कोई बणाईआ। जलधार वहण नहीं हड़ना, समुंद सागर ना कोई डुबाईआ। मैनूं सच दस्स की खेल जुग जुग करना, करनी करते कार भुगताईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, एका देणा धुर दा वर, दर ठांडे आस रखाईआ।

सतिगुर शब्द कहे प्रभ मैं दस्सां साचा हित, हितकारी हो के सीस निवाईआ। तेरा खेल वेखां नित, नित नित तेरा संग बणाईआ। जिस कारन आएं लोकमात नवित्त, नर नरायण फेरा पाईआ। किस तन वजूद वसें चित, माटी खाक सोभा पाईआ। मेरे साहिब परमेश्वर पित, पड़दा उहला देणा उठाईआ। की लेखा दएं लिख, अकर्वर अकर्वरां नाल मिलाईआ। की सिख्या देवें सिख, साख्यात समझाईआ। कि मालक होवें इकक, एकँकार अगम्म अथाहीआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, एका देणा साचा वर, सिर मेरे हथ टिकाईआ।

पुरख अकाल कहे सुण शब्दी सुत दुलार, दूलै दिआं जणाईआ। विष्ण ब्रह्मा शिव बणना सेवादार, लकर्व चुरासी संग बणाईआ। फेर खेल करां अपार, अपरम्पर हो के आप कराईआ। पंजां तत्तां दिआं आधार, मानस जाति खोज खुजाईआ। जोती नूर कर उजिआर, शब्दी शब्द डंक वजाईआ। रूप धरां विच्च संसार, आप आपणा वेस वटाईआ। तेई तत्तां वाले लए अवतार, आपणी कार भुगताईआ। संदेसा देवां धुर दी धार, धुर दा हुक्म इकक जणाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच दा रंग आप रंगाईआ।

पुरख अकाल कहे पंजां तत्तां देवां माण, तन वजूद वडयाईआ। शब्दी शब्द दे धुनकान, अगम्म आवाज सुणाईआ। रस अमृत पीण खाण, बखिंश करां चाई चाईआ। सुत दुलारे तेरा संग बणावों महान, सगला संग वरवाईआ। अवतर रूप हो विच्च जहान, भज्जां वाहो दाहीआ। तरकश फडां कमान, रथां रथ भवाईआ। जुग जुग खेल महान, आपणे हथ रखाईआ। तत्तां तत्तव दिआं दान, नूर नूर रुशनाईआ। पैगम्बरां कर इलहाम, आलमीन पड़दा इकक चुकाईआ। कलमा दस्स कलाम, कायनात सुणाईआ। सारे करन

ਪਰਨਾਮ, ਨਿੱਤ ਨਿੱਤ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਹਫ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ
ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਮਾਲਕ ਇਕਕ ਅਰਖਵਾਈਆ।

ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਪਿਆ ਹਸ਼ਸ, ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਜਣਾਈਆ। ਫਿਰ ਤਨ ਵਜੂਦ
ਜਾਮੇ ਧਾਰਾਂ ਦਸ, ਗੁਰ ਗੁਰ ਲੋਕਮਾਤ ਵਡਯਾਈਆ। ਅਮ੃ਤ ਬਖ਼ਥਾਂ ਰਸ, ਨਿੜਰ ਇਕਕ ਝਿਰਾਈਆ।
ਆਪਣੇ ਕਰਾਂ ਵਸ, ਸਿਰ ਸਿਰ ਹਤਥ ਟਿਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਹਫ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ
ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਹੇ ਜੁਗ ਜੁਗ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਰੂਪ ਧਰਾਂ, ਤਤ ਤਤ ਵਡਯਾਈਆ। ਨਾ
ਜਨਮਾਂ ਮਰਾਂ, ਚੁਰਾਸੀ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਡਾਈਆ। ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਰਾਂ, ਕਰਕੇ ਦਿਓਂ ਵਰਖਾਈਆ।
ਨਰ ਨਰਾਧਨ ਹੋ ਕੇ ਵਰਾਂ, ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਅਗਲਾ ਭੇਵ ਦਸ਼ਾਂ ਜ਼ਰਾ, ਜ਼ਾਹਰ ਜ਼ਹੂਰ
ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਤਨ ਵਜੂਦ ਜਗਤ ਬਣਾਵਾਂ ਸ਼ਰਅ, ਸ਼ਰੀਅਤ ਸੰਗ ਰਖਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਹੁਕਮ ਦੇਵਾਂ ਰਖਾ,
ਖਾਲਸ ਆਪ ਦੂਢਾਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਹੋ ਕੇ ਤਤਾਂ ਵਿਚਵ ਵੜਾਂ, ਆਪਣਾ
ਆਸਣ ਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਹਫ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਤਿ
ਸਚ ਸਚ ਸੁਣਾਈਆ।

ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਗੁਰੂਆਂ ਬੀਤੀਆ ਸਮਾਂ,
ਸਮਾਪਤ ਪਿਛਲੀ ਖੇਲ ਕਰਾਈਆ। ਅਗਲਾ ਹੁਕਮ ਦਸ਼ਣਾ ਨਵਾਂ, ਨਰ ਨਿੱਕਾਰ ਹੋ ਕੇ ਆਪ ਦੂਢਾਈਆ।
ਬ੍ਰਹਮਣਡਾਂ ਖਣਡਾਂ ਫਿਰਾਂ ਵਿਚਵ ਚਵਾਂ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਭਜ਼ਾਂ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਸਚ ਦਵਾਰੇ ਸਾਚੇ ਰਵਾਂ,
ਸਚ ਸਿੱਧਾਸਣ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਹਫ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ
ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕਕ ਸੁਣਾਈਆ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਉਪਜਿਆ ਇਕਕ ਤਰਾਨਾ, ਤੁਰੀਆਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਜਣਾਈਆ।
ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਪਹਿਰੇ ਬਾਨਾ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ। ਆਹ ਕਮਮ ਦਸ਼ੇ ਕਲਾਮਾ, ਕਾਧਨਾਤ
ਪਢਾਈਆ। ਰੂਪ ਧਰੇ ਅਮਾਮਾ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਨੂਰ ਇਲਲਾਹੀਆ। ਵੇਸ ਵਟਾਏ ਧੁਰ ਦਾ ਕਾਹਨਾ, ਘਨੀਆ
ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਵਜਜੇ ਇਕਕ ਦਮਾਮਾ, ਗੋਬਿੰਦ ਰਿਹਾ ਸੁਣਾਈਆ। ਉਹ ਲੇਖਾ ਵੇਰਖੋ
ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ, ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਅਨੱਤਮ ਪਹਿਰੇ ਬਾਣਾ, ਬਾਣ ਅਣਧਾਲਾ ਤੀਰ
ਉਠਾਈਆ। ਸ਼ਰੀਅਤ ਵਿਚਵ ਨਾ ਹੋਇ ਗੁਲਾਮਾ, ਬੰਧਨ ਬੰਧ ਨਾ ਕੋਈ ਬੰਧਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਹਫ
ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਧੁਰ ਦਾ ਹਰਿ, ਧੁਰ ਵੱਡਾ ਵੱਡਾ ਵਡਯਾਈਆ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਕੀ ਅਰਖੀਰੀ, ਆਖਵਰ ਦੇ ਜਣਾਈਆ। ਚਾਰ ਜੁਗ
ਦੀ ਚਲਣੀ ਪੀੜੀ, ਭਜ਼ਣੀ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਤ੍ਰੁਂ ਮਾਲਕ ਖਾਲਕ ਬੇਨਜੀਰੀ, ਬੇਨਜੀਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ।
ਕੁਛ ਲੇਖਾ ਦਸ਼ ਤਹਿਰੀਰੀ, ਤਹਿਰੀਰ ਵਿਚਵ ਸਮਝਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਹਫ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ
ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਿਹਾ ਸੁਣ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਮੇਰੇ ਦੂਤ, ਦੁਤੀਆ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ। ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ

गुरुआं तों बाद पंज तत धरां कलबूत, काया इक्क वडयाईआ। दरोही फेर के चारो कूट, कुण्टां दिआं हिलाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, एका देणा साचा वर, सच करनी कार कमाईआ।

पुरख अकाल किहा मैं वजावां इक्क डंक, कलिजुग अन्त अन्त सुणाईआ। किसे रहण ना देवा शंक, सहिसा आप मिटाईआ। सतिगुर शब्द याद रखीं मेरा खेल होणा विच्च पुरी घनक, अनक कल आपणी कार भुगताईआ। पंचम जेठ रहे ना शंक, सहिसा दूर कराईआ। उन्हीं सौ अठताली बिक्रमी होवे अंक, अंकड़िआं नाल गवाहीआ। जगत बणाउणी बणत, बसन बनवारी आपणा भेव चुकाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, धुर परदा आप चुकाईआ।

सतिगुर शब्द किहा की खेल करें विच्च शरीर, सति सच दे जणाईआ। तूं मालक पीरन पीर, बेपरवाह नूर इल्लाहीआ। किस बिध देवे धीर, धरनी धवल धीर धराईआ। किस बिध बदलें चीर, तन वजूद वेस वटाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच दा हुक्म इक्क सुणाईआ।

पुरख अकाल कहे सुण शब्द हुक्म अधारी, हुक्म दिआं जणाईआ। जुग चौकड़ी खेल अपारी, निरगुण सरगुण तेरी धार चलाईआ। सतिजुग रेता द्वापर खेल होवे नयारी, अवतार पैगबर गुरू तेरा संग बणाईआ। नाम कलमा तन जाण उच्चारी, सिफतां ना वडयाईआ। फिर मंगण मंग बण भिखारी, दर ठांडे सीस झुकाईआ। किरपा कर सच्ची सरकारी, शहनशाह अगम्म अथाहीआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच दा हुक्म इक्क सुणाईआ।

पुरख अकाल कहे सतिगुर शब्द जगत रहणा नहीं कोई तन, गुर अवतार पैगबर नजर कोई ना आईआ। जो घड़िआ सो देवां भन्न, भन्नणहार आप अखवाईआ। पंज जेठ घर ताबो चंडना चन्न, जवंद सिँघ रुशनाईआ। फेर खेल करना जिस नूं समझे कोई ना मन, बुद्धि भेव कोई ना पाईआ। एह माया त्रैगुण लेरवा मुकाउणा माटी चंम, चम्म दृष्टी दृष्ट बदलाईआ। तन वजूद भाण्डा देणा भन्न, लोकमात रहण ना पाईआ। नूरी जोत जोत दा चन्न, चन्न चन्न करे रुशनाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल धुर दा हरि, धुर मालक इक्क अखवाईआ।

सतिगुर शब्द कहे प्रभू जे तन माटी भाण्डा दित्ता फोड़, वजूद रिहा ना राईआ। फिर किधर जाएं दौङ, पड़दा देणा चुकाईआ। तैनूं तककीए नाल गौर, गहर गवर वेरव वरवाईआ। पुरख अकाल किहा मेरा खेल अवर दा और, अवर दिआं जणाईआ। तन वजूद झुल्ले कोई ना चौर, चवर ना कोई वडयाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच दा खेल आप प्रगटाईआ।

सतिगुर शब्द कहे प्रभ जिस वेले रिहा ना भाण्डा कच्चा, तन नजर कोई ना आईआ ।
कुछ अगला दस्स पता, अवतार पैगंबर गुर सारे बैठे राह तकाईआ । भेव खोलू दे रता,
रतन अमोलक हीरे आप उपजाईआ । साची सतिगुर वाली दे मता, कूड़ मत रहे ना राईआ ।
पुरख अकाल खिड़ खिड़ा के हस्सा, खुशीआं विच्च नचाईआ । जिस वेले कलिजुग अन्तम
अन्धेरी होई मस्सा, साचा चन्द ना कोई चमकाईआ । उस वेले खेल वेरवीं बिनां अकरवां,
शब्दी शब्द शब्द समझाईआ । जिस दीआं अवतार पैगंबरां गुरुआं पाईआ दस्सां, उह पड़दा
दिआं चुकाईआ । मैं सम्बल खेड़े वसां, साढ़े तिन्न हथ्य वज्जे वधाईआ । जोती जोत सरूप
हरि, आप आपणी किरपा कर, एका देणा धुर दा वर, धुर हुक्म इक्क सुणाईआ ।

पुरख अकाल कहे मैं दस्सां खेल अपारा, परा पसन्ती मद्दम बैखरी तों बाहर जणाईआ ।
तूं शब्दी सुत दुलारा, दूलू इक्क अखवाईआ । मैं आपणे रंग रहिवां निरँकारा, जुग जुग
आपणी कार भुगताईआ । सम्बल नगर महल्ल उसारा, सोहणी बणत बणाईआ । जिस दीआं
जगत दिसण ना चार दीवारा, छप्पर छन्न ना कोई सुहाईआ । पत्थर इट्ट ना लावां गारा,
दूजी वंड ना कोई रखाईआ । साढ़े तिन्न हथ्य करां त्यारा, त्रैभवण धनी हो के वेरव वरखाईआ ।
अप तेज वाए पृथमी अकाश कर प्यारा, प्रीतम हो के दिआं वरखाईआ । जोती जोत सरूप
हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच दा रंग आप रंगाईआ ।

सतिगुर शब्द कहे प्रभू तेरा सम्बल केहड़ा देस, सुहञ्जणा कवण जणाईआ । पुरख
अकाल किहा अंगमा, लेख लिखण विच्च ना कोई समझाईआ । जिस वेले आवां जोती
धर के भेस, अव्वलड़ा भेरव वटाईआ । दीन दुनी लवां वेरव, चारों कुण्ट पड़दा लाहीआ ।
आपणा धाम टिकाणा बणावां एक, एकँकार हो के सोभा पाईआ । जिस दी आशा रक्ख
रे गिआ गुर तेग बहादर टेक, टिकके मस्तक खाक रमाईआ । उस दा लेखा पूरा करना
हेत, हितकारी हो के मेल मिलाईआ । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर,
करे खेल साचा हरि, सच दी करनी कार कमाईआ ।

पुरख अकाल किहा मेरा खेल होणा अपार, सतिगुर शब्द दिआं समझाईआ । जो
आसा रक्ख के गए तेई अवतार, दूआ तीआ नाल मिलाईआ । सो सम्बल गृह करां त्यार,
आप आपणी वंड वंडाईआ । नवां महल्ल दिआं उसार, घाड़त घड़न आप घड़ाईआ । जिस
वेले तेई साल जोबन अवसथा होवे सिंघ शेर उजिआर, आपणा बल प्रगटाईआ । जोती
जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल धुर दा हरि, धुर आपणा रंग रंगाईआ ।

पुरख अकाल किहा मेरा खेल अगम्मा खास, खालस दिआं जणाईआ । सतिगुर
शब्द करना विश्वास, विशा अवर ना कोई दृढ़ाईआ । अन्त शेर सिंघ दा सरीर होणा नास,
लोकमात रहण ना पाईआ । मेरा नूर होवे प्रकाश, नूर नुराना डगमगाईआ । जिस नूं झुकणे
पृथमी अकाश, गगन गगनंतर सीस झुकाईआ । उस दा भेत खोलां खास, खालस आप
समझाईआ । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच
दा परदा आप खुलाईआ ।

ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਿਹਾ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਰ ਲੈ ਗੌਰ, ਧਿਆਨ ਵਿਚਿ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਖੇਲ ਹੋਣਾ ਅਵਰ ਕਾ ਔਰ, ਔਰਤ ਮੰਦ ਸਮਝੇ ਕੋਈ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦਾ ਬਦਲਣਾ ਦੌਰ, ਦਰੋਹੀ ਆਪਣੀ ਕਲ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ ਜੋਤ ਦਾ ਮੋਡ, ਅਗਮਮ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਹਨਦੇ ਬਾਹਣ ਗੌੜ, ਅਮਾਮ ਅਮਾਮਾ ਸਿਪਤ ਸਾਲਾਹੀਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਰਿਵਲਾਈਆ।

ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਉਹ ਵੇਖ ਲੈ ਆਪਣਾ ਪਤਰ, ਪਤਰਕਾ ਦਿਆਂ ਫੂਢਾਈਆ। ਬਿਕਮੀ ਤਕਕ ਲੈ ਉਨ੍ਹੀ ਸੌ ਇਕਤਤਰ, ਸਤਿ ਇਕਕ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਪੰਚਮ ਜੇਠ ਹੋਵੇ ਨਛਤਰ, ਗ੍ਰਹ ਮਿਲੇ ਵਡਧਾਈਆ। ਸਚ ਤਨ ਹੋਵੇ ਅਗਮਮਾ ਰਤਨ, ਜਿਸ ਦੀ ਕੀਮਤ ਨਾ ਕੋਈ ਚੁਕਾਈਆ। ਧਰਨੀ ਉਤੇ ਚਲਾਉਣਾ ਰਥਨ, ਰਥਵਾਹੀ ਆਪ ਅਖਵਾਈਆ। ਜਿਸ ਸਭ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ਮਥਨ, ਮਿਥਿਆ ਦਿਸੇ ਲੋਕਾਈਆ। ਝਾਗੜਾ ਮੇਟਣਾ ਰਟਨ, ਰਵਾ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਹੇ ਬਿਕਮੀ ਉਨ੍ਹੀ ਸੌ ਇਕਤਤਰ ਤਕਕ, ਉਨ੍ਹੀ ਸੌ ਚੌਦਾਂ, ਸਚ੍ਚੀ ਵਜ੍ਜੀ ਵਧਾਈਆ। ਤਨ ਵਜੂਦ ਸਰੀਰ ਆਯਾ ਗਾਉੱਦਾ, ਤੁੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ। ਜਿਸ ਨਾਮ ਵਡਿਆਧਾ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦਾ, ਬਿਸ਼ਨ ਕੌਰ ਜਣੇਂਦੀ ਮਾਈਆ। ਪਾਲ ਸਿੱਘ ਦੀ ਗੋਦ ਸੁਹਾਉੱਦਾ, ਸੋਹਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਹਰਿ ਕੌਰ ਦੀ ਧੁਨ ਨੂੰ ਭਾਗ ਲਗਾਉੱਦਾ, ਸਿੱਘ ਹੀਰਾ ਨਾਲ ਤਰਾਈਆ। ਆਤਮ ਸਿੱਘ ਸੁੰਦਰ ਸਿੱਘ ਨਾਲ ਵਡਿਆਧਾ, ਜੀਵਣ ਸਿੱਘ ਨਾਲ ਤਰਾਈਆ। ਬੰਤੀ ਤੇਜੀ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਧਾ, ਸੋਹਣਾ ਖੇਲ ਰਿਵਲਾਈਆ। ਨੌ ਵਾਰ ਅਕਰਵਾਂ ਮੀਟ ਕੇ ਬੱਦ ਕਰਾਧਾ, ਨੌ ਵਾਰ ਫੇਰ ਖੁਲਾਈਆ। ਨੌ ਵਾਰ ਰੋ ਕੇ ਹਾਲ ਸੁਣਾਧਾ, ਸਾਹਿਬ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਧੁਰ ਦਾ ਹਰਿ, ਧੁਰ ਹੁਕਮ ਇਕਕ ਵਰਤਾਈਆ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਤਕਕਿਆ ਜਗਤ ਸ਼ਰੀਰ, ਤਨ ਮਾਟੀ ਵੇਖ ਵਰਵਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਢਣਡਾਵਤ ਕੀਤੀ ਕਬੀਰ, ਨਿੱਉ ਨਿੱਉ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਪੈਗਗਬਰਾਂ ਕਿਹਾ ਦਸਤਗੀਰ, ਦਸਤ ਦਸਤ ਨਾਲ ਰਖਵਾਈਆ। ਅਵਤਾਰ ਕਹਣ ਬੇਨਜੀਰ, ਤਨ ਵਜੂਦ ਦਿੱਤਾ ਬਣਾਈਆ। ਗੁਰੂਆਂ ਕਿਹਾ ਅਮ੃ਤ ਠਾਂਡਾ ਸੀਰ, ਝਿਰਨਾ ਅਗਮਮ ਝਿਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਧੁਰ ਦਾ ਹਰਿ, ਧੁਰ ਵੜਾ ਵਡ ਵਡਧਾਈਆ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਿਹਾ ਜਨਮਧਾ ਪੂਤ ਪੰਜ ਤਤਤ, ਘਰ ਵਜ੍ਜੀ ਵਧਾਈਆ। ਝਾਗੜਾ ਮਿਟਿਆ ਮਾਸ ਰਤ, ਕੂੜ ਕੁਡਿਆਰਾ ਡੇਰਾ ਢਾਈਆ। ਅੰਤਰ ਉਪਜੀ ਧਰਮ ਮਤ, ਨਾਮ ਸਤਿ ਜਣਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਮਾਲਕ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪਤਿ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਅਖਵਾਈਆ। ਜਿਸ ਅੰਤਰ ਸਦ ਜਾਣਾ ਵਸ, ਗ੍ਰਹ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਮੈਂ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਉਣੀ ਹਾਸ਼ ਹਾਸ਼, ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਹਾਲ ਸੁਣਾਈਆ। ਘਰਦਿਆਂ ਪੂਰਨ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਲੈਣਾ ਰਕਖ, ਪੂਰਨ ਜੋਤ ਵਿਚਿ ਸਮਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਨਾ ਹੋਵੇ ਵਕਖ, ਸਮੱਲ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਇਕਕੋ ਹੋਣਾ ਹਵਾ, ਹਟਵਾਣਾ ਇਕਕ ਅਖਵਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਆਉਣ ਨਵੂ, ਭਜ਼ਜਣ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਰੰਗ ਆਪ ਰੰਗਾਈਆ।

ਪਂਚਮ ਜੇਠ ਕਹੇ ਮੈਂ ਤਕਕਧਾ ਜਗਤ ਸੁਤ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਜਗਤ ਦਏ ਵਧਾਈਆ। ਝਾਣੂ ਸਂਦੇਸਾ ਦਿੱਤਾ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਅਚੁਤ, ਚੇਤਨਾ ਦੀਆ ਕਰਾਈਆ। ਉਹ ਵੇਰਵ ਤਨ ਸਰੀਰ ਪੈਂਡਾ ਰਿਹਾ ਸੁਕਕ, ਤਤਾਂ ਵਾਲਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਜ਼ਰ ਕਿਤੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ ਹੋ ਕੇ ਜਾਣਾ ਉਠ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਡਗਮਗਾਈਆ। ਸਾਲ ਉਨਤੀ ਰਹਣਾ ਚੁਪਪ, ਦੋ ਨੌਂ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦੇਣਾ ਸਮਯਾਈਆ। ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਕਲਿਜੁਗ ਹੋਏ ਅਨ੍ਧੇਰਾ ਘੁਪਪ, ਸਾਚਾ ਚਨਦ ਨਾ ਕੋਈ ਚਮਕਾਈਆ। ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਦਾ ਸਰੀਰ ਜਾਣਾ ਛੁਪ, ਜਗ ਨੇਤ੍ਰ ਵੇਰਵਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਉਜਾਲਾ ਹੋ ਕੇ ਜਾਣਾ ਉਠ, ਨੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਸਮੱਲ ਜਾਣਾ ਤੁਢੁ, ਘਰ ਆਪਣੇ ਭੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਧੁਰ ਦਾ ਹਰਿ, ਧੁਰ ਦੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

ਪਂਚਮ ਜੇਠ ਕਹੇ ਮੈਂ ਤਕਕਧਾ ਖੇਲ ਮਹਾਨਾ, ਪ੍ਰਭ ਸਹਜ ਦਿੱਤਾ ਵਰਖਾਈਆ। ਪੂਰਨ ਸਿੱਧ ਜਨਮਧਾ ਜਿਸ ਦਾ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਨਿਸ਼ਾਨਾ, ਪੂਰਨ ਵੇਰਵੇ ਥਾਉੰ ਥਾਈਆ। ਪਾਲ ਸਿੱਧ ਛਡਾ ਦਿੱਤਾ ਦਾਣਾ, ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਦਿੱਤਾ ਵਰਖਾਈਆ। ਮੰਗਲਵਾਰ ਸੀ ਗਾਧਾ ਗਾਣਾ, ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਸੁਣਾਈਆ। ਨਸ਼ਾ ਚਢਧਾ ਜਗਤ ਜਹਾਨਾ, ਜਗਤ ਜਗਤ ਵਿਚਚ ਮਿਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਸੁਣਾਈਆ।

ਪਂਚਮ ਜੇਠ ਕਹੇ ਮੈਂ ਹੋਧਾ ਹਕਕਾ ਬਕਕਾ, ਹੈਰਾਨੀ ਵਿਚਚ ਜਣਾਈਆ। ਮੈਨੂੰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਸਂਦੇਸਾ ਦਿੱਤਾ ਪਕਕਾ, ਸਹਜ ਨਾਲ ਸੁਣਾਈਆ। ਪੈਗਗਬਰਾਂ ਕਿਹਾ ਹਕੀਕਤ ਹਕਕਾ, ਹਕ ਹਕ ਵੁਡਾਈਆ। ਗੁਰੂਆਂ ਕਿਹਾ ਫਰਕ ਨਾ ਰਤਾ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਦਿੱਤਾ ਖੁਲਾਈਆ। ਏਹ ਸਮੱਲ ਦੇਸ ਸਚਾ, ਸਾਡੇ ਤਿੰਨ ਹਤਥ ਵਜੜੇ ਵਧਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਆਵੇ ਨਸ਼ਾ, ਭਜੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਰੈਣ ਅਨ੍ਧੇਰੀ ਮੇਟੇ ਮਸ਼ਾ, ਨੂਰੀ ਚਨਦ ਚਨਦ ਚਮਕਾਈਆ। ਵਿ਷ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਮਾਰੀਆਂ ਕਚਾਂ, ਨਚੇ ਟਪੇ ਕੁਝੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਕੂਝੇ ਪੈ ਗੈਈਆਂ ਗਣਾਂ, ਨੇਤ੍ਰ ਰੋਵੇ ਮਾਰੇ ਧਾਹੀਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ।

ਪਂਚਮ ਜੇਠ ਕਹੇ ਮੈਂ ਤਕਕਧਾ ਚੌਰੀ ਚੌਰੀ, ਚੁਰਾਹਿਆਂ ਵਿਚਚ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਕੀ ਖੇਲ ਕਰੇ ਜੋ ਹਰ ਘਟ ਅੰਦਰ ਘੌਰੀ, ਘੌਰ ਅੰਧੇਰੇ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਡੋਰੀ, ਡੋਰੀ ਗੱਢੁ ਪਵਾਈਆ। ਉਹ ਬਣ ਕੇ ਬਾਂਕਾ ਛੋਹਰੀ, ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਵਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ।

ਪਂਚਮ ਜੇਠ ਕਹੇ ਨਨ੍ਹੇ ਬਾਲ ਨੂੰ ਆਈ ਸੁਰਤੀ, ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਰੂਪ ਸਮਾਈਆ। ਜਗਤ ਜਿਜ਼ਾਧਾਸੂਆਂ ਦਿੱਤੀ ਗੁੜ੍ਹਤੀ, ਆਪਣਾ ਸਗਨ ਬਣਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਅੰਤਰ ਲਿਵ ਧੁਰ ਦੀ, ਧੁਰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਤੁਡਾਈਆ। ਉਨ ਆਸਾ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ ਅਨਨਦ ਪੁਰ ਦੀ, ਪੁਰੀਆਂ ਲੋਆਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਭੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਸ਼ਬਦ ਜੋਤ ਜੁਡਦੀ, ਉਸ ਧਾਮ ਦਿੱਤੀ ਵਡਧਾਈਆ। ਜਿਸ ਪੂਰਨ ਦੀ ਲੋਹੜੀ ਵੰਡੀ ਸੀ ਗੁੜ ਦੀ, ਉਹ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਨੂੰ ਮਿਵੁਾ ਰਸ ਖਵਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਭਲੀ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਖੁਰਦੀ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਬੜਾ ਕਨੂੰਨੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਸਮਯਾ ਕਿਸੇ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਉਸ ਨੇ ਪੂਰਨ

ਸਿੱਘ ਦਾ ਪਾਲ ਤੋਂ ਨਾਂ ਧਰਾਯਾ ਨੂਨੀ, ਜਿਸ ਨੂਨ ਨੂਨ ਵਿਚਚ ਭੇਲ ਲਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਆਧੂ ਇਕ ਦੋ ਦੋ ਤੋਂ ਦੂਣੀ ਦੋਹਰੀ ਖੇਲ ਰਿਵਲਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੇ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਵਿਚਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤੀ ਕੂਣੀ, ਕਾਧਾ ਕੁਰਹ ਵੇਰਖ ਵਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੋ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਵਰਖਾਈਆ।

ਪੰਚਮ ਜੇਠ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਸਾਡੇ ਤਿੰਨ ਹਤਥਦਾ ਮੁਨਾਰਾ, ਬਿਨ ਅਕਰਖਾਂ ਅਕਰਖ ਉਠਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਘਡਿਆ ਆਪ ਨਿਰੱਕਾਰਾ, ਬਾਡੀ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਖਾਈਆ। ਜਗਤ ਜਗਤ ਦਾ ਬਣਾ ਮੁਲਾਰਾ, ਤਤ ਤਤ ਨਾਲ ਚਮਕਾਈਆ। ਖੇਲ ਦਸ਼ਦਾ ਰਿਹਾ ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ, ਅਲਰਖ ਅਗੋਚਰ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਮੁਗਤਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਹਣਾ ਸਭ ਨੇ ਸਾਚਾ ਮੀਤ ਪਿਆਰਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੋ ਖੇਲ ਧੁਰ ਦਾ ਹਰਿ, ਧੁਰ ਵਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ।

ਪੰਚਮ ਜੇਠ ਕਹੇ ਮੈਂ ਕੀ ਦਸ਼ਾਂ ਹਾਲ ਮੁਰੀਦਾ, ਸਿਪਤ ਨਾ ਕੋਈ ਸਾਲਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਬਾਲ ਦਾ ਤਕਕਿਆ ਦੀਦਾ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਈਆ। ਮੈਂ ਸਮਝਿਆ ਖੇਲ ਕੋਈ ਪੋਚਦਾ, ਪਹਚਾਨ ਸਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਜਿਸ ਪੈਗਗਬਰਾਂ ਦੀਆਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰਨੀਆਂ ਈਦਾਂ, ਆਦਤ ਇਥਾਦਤ ਵੇਰਖੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ। ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਗੁਰੂਆਂ ਤਕਕਣੀਆਂ ਵਲਦੀਅਤਾਂ, ਪੜਦਾ ਉਹਲਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ। ਅਗਗੇ ਸਚ ਦੇਣੀਆਂ ਨਸੀਹਤਾਂ, ਹੁਕਮ ਸਚ ਸੁਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੋ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਖੇਲ ਆਪ ਰਿਵਲਾਈਆ।

ਜੇਠ ਕਹੇ ਮੈਂ ਰਿਹਾ ਤਾਕ, ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਮੈਨੂੰ ਸਭ ਦੇ ਧਾਦ ਭਵਿਖਤ ਪਿਛਲੇ ਵਾਕ, ਵਾਕਫ ਹੋ ਕੇ ਦਿਆਂ ਸੁਣਾਈਆ। ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਈਸਾ ਨੇ ਸਤਿ ਸਤਿ ਦਾ ਤਕਕਿਆ ਕਲਾਕ, ਘੜੀ ਘੜੀ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਝਣ੍ਣ ਸਾਂਦੇਸ਼ਾ ਦਿੱਤਾ ਆਰਖ, ਧਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਜਣਾਈਆ। ਵਸਲੇ ਵਜੀਹ ਆਉਣਾ ਮੇਰਾ ਬਾਪ, ਮੇਹਰਵਾਨ ਨੂਰ ਇਲਲਾਹੀਆ। ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਬਦਲੇ ਹਾਲਾਤ, ਹਾਲਾਤ ਵੇਰਖੇ ਖਲਕ ਖੁਦਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੋ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਸਚ ਵਡਿਆਈਆ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਖੇਲ ਸਾਂਸਾਰੀ, ਜਗਤ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਪੂਰਨ ਕਾਧਾ ਲਗੇ ਪਿਆਰੀ, ਵਡੇ ਛੋਟੇ ਵੇਰਖ ਵਰਖਾਈਆ। ਸਾਂਸਾਰ ਦੀ ਰੀਤੀ ਜਗਤ ਦੀ ਧਾਰੀ, ਜਗਤ ਨਾਲ ਸਮਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੋ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਦ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਬਾਲਾ ਹੋਧਾ ਹੁਸ਼ਿਆਰ, ਆਪਣੀ ਲੜ੍ਹ ਅੰਗਢਾਈਆ। ਕੋਈ ਸਮਝੇ ਨਾ ਕੋਈ ਜੀਵ ਸਾਂਸਾਰ, ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਕਿਸ ਦਾ ਘਰ ਕਿਸ ਦਾ ਘਰ ਬਾਰ, ਮਾਲਕ ਕਵਣ ਅੰਖਵਾਈਆ। ਕਿਸ ਦਾ ਮਨਦਰ ਕਿਸ ਕੀਤਾ ਤਧਾਰ, ਕਵਣ ਦੀਪ ਜੋਤ ਕਰੋ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਕਵਣ ਸਿੱਧਾਸਣ ਆਸਣ ਲਾਏ ਸਚੀ ਸਰਕਾਰ, ਸੋਭਾਵਨਤ ਸੁਹਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਵਰਖਾਈਆ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸਤਿ ਸਤਿ ਸੁਣਾਉਂਦਾ, ਸਚ ਸਚ ਜਣਾਈਆ। ਪੂਰਨ ਸਿੱਘ ਨਿਕਕਾ ਬਾਲਾ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਰਿਵਡਾਉਣਧਾਂ ਨਾਲ ਵਰਚਾਉਂਦਾ, ਰਿਵਡੈਣੇ ਹਤਥਾਂ ਵਿਚਚ ਫੜਾਈਆ। ਕਦੀ ਜਗਤ ਚੂਸਣੀ ਮੁਰਖ ਟਿਕਾਉਂਦਾ, ਰਸ ਜਗਤ ਵਾਲਾ ਚੁਸਾਈਆ। ਕਦੀ ਛਣਕਣਾ ਹਤਥ ਛਣਕਾਉਂਦਾ, ਡਕਾ ਦੋ ਜਹਾਨ ਵਜਾਈਆ। ਕਦੇ ਸਚ ਪਾਲਾ ਹਤਥ ਉਠਾਉਂਦਾ, ਅਮ੃ਤ ਜਾਮ ਭਰਾਈਆ। ਕਦੇ ਡੌਰ੍ਹ ਇਕਕ ਵਜਾਉਂਦਾ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਸਵਾ ਦੇਵੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ। ਕਦੇ ਜਗਤ ਭੰਬੀਰੀ ਵਾਂਗ ਭਵਾਉਂਦਾ, ਚਾਰਾਂ ਕੁਣਟ ਹਿਲਾਈਆ। ਕਦੇ ਸ਼ਬਦੀ ਗੁਰਜ ਹਤਥ ਉਠਾਉਂਦਾ, ਵਿਣ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਭਰਾਈਆ। ਕਦੇ ਧਰਤੀ ਮੁਢੀ ਵਿਚਚ ਦਬਾਉਂਦਾ, ਆਪਣੀ ਕਲ ਵਰਤਾਈਆ। ਕਦੇ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਿਆਂ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿਚਚ ਜਣਾਉਂਦਾ, ਤੂਂ ਹੀ ਤੂਂ ਹੀ ਰਾਗ ਅਲਾਹੀਆ। ਕਦੀ ਮਨ ਕੇ ਮਣਕੇ ਸਰ੍ਬ ਭਵਾਉਂਦਾ, ਮਣਕਾ ਮਣਕੇ ਨਾਲ ਤੁਕਰਾਈਆ। ਕਦੇ ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਲੜਾਉਂਦਾ, ਸੋਹਣੀਆਂ ਟਕਕਰਾਂ ਦਾਏ ਟਕਰਾਈਆ। ਕਦੇ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਭੁਕਰੀ ਤਡਫਾਉਂਦਾ, ਖਾਲੀ ਭੰਡਾਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਭਰਾਈਆ। ਕਦੇ ਸਥ ਦੇ ਜਾਮ ਪਾਉਂਦਾ, ਪਾਲੇ ਅਸੁਰਾਂ ਹਤਥ ਫੜਾਈਆ। ਕਦੇ ਜਲ ਪਾਣੀ ਤਡਫਾਉਂਦਾ, ਆਬ ਹਤਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਕਦੇ ਜਗਤ ਵਹਣ ਵਹਾਉਂਦਾ, ਚਾਹ ਕਾਫੀਆਂ ਨਾਲ ਰੁਡਾਈਆ। ਕਦੇ ਆਪਣਾ ਸਵਾਂਗ ਵਰਤਾਉਂਦਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਆਪਣੀ ਅਦਲਾ ਬਦਲੀ ਵਿਚਚ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਕਦੇ ਇਕਕ ਤੋਂ ਦੋ ਦੋ ਤੋਂ ਇਕਕ ਆਪ ਆਪਣਾ ਵਿਚਚ ਛੁਪਾਉਂਦਾ, ਛੁਪਿਆ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਕਦੇ ਮਾਨਵ ਮਾਨਸ ਮਾਨੁਖ ਮਨਮਤ ਵਿਚਚ ਤਡਫਾਉਂਦਾ, ਬੁਦ਼ਿ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਚਤੁਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

ਪਂਚਮ ਜੇਠ ਕਹੇ ਮੈਂ ਤਕਕਧਾ ਇਕਕੋ ਸਾਥੀ, ਜੋ ਸਚਚਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜਿਸ ਲੇਖਾ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਐਰਾਪਤ ਹਾਥੀ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹਤਥ ਟਿਕਾਈਆ। ਸਭ ਦਾ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਬਾਕੀ, ਖਾਲੀ ਭੰਡਾਰੇ ਦਾਏ ਭਰਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਵਕਰਵਰੀ ਚਾਲ ਬਾਂਕੀ, ਨਿਰਾਲੀ ਇਕਕ ਤਕਾਈਆ। ਸਭ ਨੂੰ ਦੇਵੇ ਥਾਪੀ, ਥਪਕ ਥਪਕ ਸੁਆਈਆ। ਉਸ ਨੇ ਕੋਟ ਕੋਟ ਕੋਟ ਜਨਮ ਦੇ ਉਧਾਰਨੇ ਪਾਪੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਨਾਮ ਦਾ ਧਕਕਾ ਦੇਵੇ ਲਗਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੇ ਸਭ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨੀ ਵਾਟੀ, ਵਿਣੂੰ ਰੋਵੇ ਮਾਰੇ ਧਾਹੀਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

ਪਂਚਮ ਜੇਠ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵੇਖਧਾ ਛਣਕਾਟ, ਸੋਹਣਾ ਖੇਲ ਰਿਵਲਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੇ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦਾ ਤਕਕਧਾ ਘਾਟ, ਪਤਨ ਬੈਠਾ ਧੁਰ ਦਾ ਮਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਨੇ ਸ਼ਰਅ ਦੀ ਤਕਕੀ ਪਰਾਤ, ਪੁਰਾਤਨ ਲੇਖਾ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ। ਉਸ ਨੇ ਸਭ ਦੀ ਮੇਟਣੀ ਵਾਟ, ਅਗਲਾ ਪਨਥ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕਕ ਸੁਣਾਈਆ।

ਪਂਚਮ ਜੇਠ ਕਹੇ ਮੈਂ ਖੇਲਦਾ ਵੇਖਧਾ ਬਾਲਾ, ਸੋਹਣੀ ਖੇਲ ਵਰਖਾਈਆ। ਨਚੇ ਟਪੇ ਕੁਝੇ ਮਾਰੇ ਛਾਲਾ, ਵਲੀਆ ਛਲੀਆ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ। ਕਦੇ ਹਰਸੇ ਤੇ ਕਦੇ ਰੋਵੇ ਬਾਹਲਾ, ਜਿਦ ਵਿਚਚ ਜਿਦ ਆਪਣੀ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ। ਕਦੇ ਮਾਂ ਨੂੰ ਕਛੇ ਗਾਲਾ, ਕੋਠੇ ਕਂਧਾਂ ਉੱਤੇ ਭਜੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਕਦੇ ਰੋਡਿਆਂ ਦੀਆਂ ਬਣਾਵੇ ਮਾਲਾ, ਪਥਰ ਗੀਟੇ ਹਤਥਾਂ ਵਿਚਚ ਰਖਾਈਆ। ਕਦੇ ਹਤਥ ਮਾਰੇ ਕਰੀਰਾਂ ਡਾਲਾ, ਫਲ ਫੁਲਲ ਦਾਏ ਝੜਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕਕ ਵਰਤਾਈਆ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੈਗਗਬਰਾਂ ਗੁਰੂਆਂ ਤੋਂ ਸੁਣਧਾ ਅਰਖੀਰ, ਸਭ ਨੇ ਦਿੱਤਾ ਸੁਣਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੇ ਸਮੱਲ ਦੀ ਕੀਤੀ ਤਾਮੀਰ, ਸੋ ਸਮੱਲ ਦਾ ਮਾਲਕ ਇਕ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਜਿਸ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਗੁਰੂਆਂ ਦਿੱਤੀ ਧੀਰ, ਸਿਰ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹਥ ਟਿਕਾਈਆ। ਉਸ ਦਾ ਖੇਲ ਹੋਣਾ ਬੇਨਜੀਰ, ਨਜ਼ਰ ਵੇਰਖਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਯਾਦ ਰਕਖਧੋ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਆਪਣੀ ਘੜੀ ਦਾ ਉਸ ਨੇ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਜੀਰ, ਸ਼ਰਅ ਦੀਆਂ ਜਾਂਜੀਰੀਆਂ ਦਾ ਤੁਝਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਨਵੀਂ ਬਣਾਏ ਤਕਦੀਰ, ਪਿੱਤਲ ਤੋਂ ਕਂਚਨ ਆਪ ਜਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਰੰਗ ਆਪ ਰੰਗਾਈਆ।

ਪੰਚਮ ਜੇਠ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਦਿਵਸ ਸੁਭਾਗੀ ਚੰਗਾ, ਚੰਗੀ ਮਿਲੀ ਵਡਯਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਪੂਰਾ ਪੁਰੀ ਅਨਨਦਾ, ਅਨਨਦ ਅਨਨਦ ਵਿਚਾਂ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਸੁਣਧਾ ਸੁਹਾਗੀ ਛਨਦਾ, ਤੂ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਘਰ ਘਰ ਵਜ਼ਯਾ ਮਰਦਾਂਗਾ, ਨੌਬਤ ਨਾਮ ਸੁਣਾਈਆ। ਅਗੇ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦੀਆਂ ਜਿਸ ਨੇ ਨਵੀਆਂ ਪਾਉਣੀਆਂ ਵੱਡਾਂ, ਹਿੱਸੇ ਹਤਥੋਂ ਹਤਥ ਫਡਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਜਿਸ ਦੀ ਧਾਰ ਨੂੰ ਹੋ ਗਏ ਸਾਲ ਅਠਵਾਂਗਾ, ਪੰਜ ਅਠੂ ਮਿਲ ਕੇ ਵਜੀ ਵਧਾਈਆ। ਜਿਸ ਲੇਖਾ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਸਾਲ ਸਾਲ ਬਵਾਂਗਾ, ਸਿੱਧ ਸ਼ੇਰ ਸ਼ੇਰ ਜਣਾਈਆ। ਅਗਲਾ ਹੁਕਮ ਦਾ ਲਾਤਣਾ ਪੰਜਾ, ਪੰਚਮ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਰਿਵਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਭੇਟਾ ਹੋ ਗਿਆ ਲਾਲ ਚੋਲਾ, ਲਾਲਨ ਲਾਲ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦਾ ਵੇਰਵੇ ਹੋਲਾ, ਹੋਲੀ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦਾ ਭੁਲਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਕਲਿਜੁਗ ਦਾ ਕਰਨਾ ਗੋਲਾ, ਮਾਲਕ ਰਹਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਨੇਤਰ ਰੋਵੇ ਧਰਨੀ ਧੌਲਾ, ਧਵਲ ਮਾਰੇ ਧਾਹੀਆ। ਕੀ ਖੇਲ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਮੌਲਾ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਨੂਰ ਇਲਾਹੀਆ। ਵਾਹਦਾ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਕੌਲਾ, ਇਕਰਾਰ ਵੇਰਵੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

ਧੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਦਿਵਸ ਦਿਵਸ ਵਿਚਾਂ ਬਦਲਾ, ਬਦਲੀ ਹਰਿ ਕਰਾਈਆ। ਅਗੇ ਹੋਵੇ ਧਰਮ ਦਾ ਅਦਲਾ, ਇਨਸਾਫ ਵੱਡ ਵੱਡਾਈਆ। ਸ਼ਰਅ ਸ਼ਰਅ ਨੂੰ ਕਰੇ ਕਤਲਾ, ਕਾਤਲ ਮਕਤੂਲ ਲੇਖਾ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਤਕਕੇ ਰਤਨਾ, ਰਤਨ ਅਸੋਲਕ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ। ਜਿਸ ਸਮੱਲ ਬਣਾਧਾ ਆਪਣਾ ਵਤਨਾ, ਸੋ ਬੇਵਤਨਾਂ ਲਏ ਉਠਾਈਆ। ਵੀਹ ਸੌ ਤੱਤੀ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਬਣ ਗਿਆ ਪਤਨਾ, ਪੰਚਮ ਜੇਠ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਪੰਚਮ ਜੇਠ ਸੁਹਾਵਾ, ਰੁਤਡੀ ਸਚ ਸੁਣਾਈਆ। ਸਭ ਦਾ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਦਾਹਵਾ, ਜੋ ਦਾਹਵੇਦਾਰ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਚਾਰ ਜੁਗ ਦੇ ਤਕਕੇ ਰਾਹਵਾਂ, ਰਹਬਰ ਹੋ ਕੇ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਦਾ ਅਨੱਤਮ ਲੇਖਾ ਕਰੇ ਸਾਵਾਂ, ਸਾਂਵਲ ਸੁੰਦਰ ਹੋ ਕੇ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਰੰਗ ਆਪ ਰੰਗਾਈਆ।

ਪਂਚਮ ਜੇਠ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਇਕਕ ਵਧਾਈ, ਵਧਕੇ ਦਿਆਂ ਸੁਣਾਈਆ। ਏਹ ਤਨ ਉਪਜਿਆ ਵਿਚਕ ਸਤਾਈ, ਦੋ ਸੱਤ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਦੇਣ ਗਵਾਹੀ, ਸ਼ਹਾਦਤ ਗੁਰ ਭੁਗਤਾਈਆ। ਏਹ ਨੂਰ ਅਗਮ ਇਲਲਾਹੀ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜਿਸ ਨੇ ਕਲਿਜੁਗ ਕੂੰਡੀ ਕ੍ਰਿਧਾ ਮੇਟਣੀ ਸ਼ਾਹੀ, ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਸਿਰ ਰਕਰਵੇ ਠੰਡੀਆਂ ਛਾਈ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਨਾ ਲਾਗੇ ਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਮੇਲਾ ਆਪ ਮਿਲਾਈਆ।

ਪਂਚਮ ਜੇਠ ਕਹੇ ਜਨ ਭਗਤੇ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਜੁਗ ਜਨਮ ਦੀਆਂ ਤਡੀਕਾਂ, ਤਾਰੀਖ ਤਵਾਰੀਖ ਦਏ ਗਵਾਹੀਆ। ਜੋ ਮਂਗਦੇ ਰਹੇ ਭੀਖਾਂ, ਮਿਕਰਖ ਹੋ ਕੇ ਝੋਲੀਆਂ ਡਾਹੀਆ। ਪਢਫੇ ਰਹੇ ਹਦੀਸਾ, ਕਲਮਾ ਨਾਮ ਅਲਾਈਆ। ਝੁਕਾਡੱਦੇ ਰਹੇ ਸੀਸਾਂ, ਭਣਡਾਵਤ ਬਨਦਨਾ ਸਜਦਿਆਂ ਵਿਚਕ ਸਮਾਈਆ। ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਰ ਵਿਚਕ ਪੀਸਣ ਪੀਸਾ, ਚਕਕੀ ਧਰਮ ਧਾਰ ਚਲਾਈਆ। ਸਭ ਦਾ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਹਰਿ ਜਗਦੀਸਾ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਵਡ ਵਡਧਾਈਆ। ਵਿ਷ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਤਕਕਣ ਲਾ ਕੇ ਨੀਯਾਂ, ਬਿਨਾਂ ਅਕਰਖਾਂ ਅਕਰਖ ਖੁਲਾਈਆ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਲੇ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾ ਕੀਤੀਆਂ ਕਮੀਜਾਂ, ਬਸਤਰਾਂ ਨਾਲ ਸੁਹਾਈਆ। ਰਿਖਲਾਉਣਿਆਂ ਵਾਲੀਆਂ ਚੀਜਾਂ, ਵੇਰਵੇ ਰਖਲਕ ਖੁਦਾਈਆ। ਜਿਸ ਸਭ ਦੀਆਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰਨੀਆਂ ਰੀਯਾਂ, ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ। ਤੈਗੁਣ ਦੀਆਂ ਤਮੀਦਾਂ, ਤਿੰਨ ਹਾਰ ਦੇਣ ਗਵਾਹੀਆ। ਅਕਵੰਜਾ ਅਕਰਖਾਂ ਨਾਨਕ ਮਾਰੀਆਂ ਲੀਕਾਂ, ਬਵਾਂਜਖਾਂ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਨਵਾਈਆ। ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਪ੍ਰੀਤਾ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਨਾਲ ਵਡਧਾਈਆ। ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਇਕਕੋ ਮੀਤਾ, ਮਿਤਰ ਪਾਰਾ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ। ਜੋ ਸਭ ਦਾ ਸੀਨਾ ਕਰੇ ਠਾਂਡਾ ਸੀਤਾ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਨਾ ਲਾਗੇ ਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਖੇਲ ਆਪ ਰਿਖਲਾਈਆ।

ਜੇਠ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਸਭ ਦੇ ਅਗੇ ਬਨਦਨਾ, ਬਨਦੀਖਾਨਾ ਲੈਣਾ ਤੁਝਾਈਆ। ਵੇਰਖਣਾ ਇਕ ਅਨਨਦਨਾ, ਅਨਨਦ ਅਨਨਦ ਵਿਚਕਾਂ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ। ਓਸੇ ਦੀ ਧੂੰਡੀ ਸਸਤਕ ਲਾਉਣਾ ਚਨਦਨਾ, ਜੋ ਚਨਦ ਸਿਤਾਰਿਆਂ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੇ ਬ੍ਰਹਮਣਡਾਂ ਖਣਡਾਂ ਪਾਰ ਲੱਘਣਾ, ਅੰਦ ਵਿਚਕ ਨਾ ਕੋਈ ਲਟਕਾਈਆ। ਜੇਠ ਕਹੇ ਮੈਂ ਉਸ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਭਗਤੋ ਤੁਹਾਥੋਂ ਮੰਗਣਾ, ਰਖਾਲੀ ਝੋਲੀ ਅਗੇ ਡਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਹਤਥ ਨੂੰ ਚਢ ਗੈਈਆਂ ਰੰਗਣਾ, ਉਹ ਲਾਲ ਰੰਗੀਲੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਏ ਬਣਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੇ ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਵੱਝਣਾ, ਵੱਝ ਮੁਹਾਣਿਆਂ ਲੋੜ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ। ਨੌਂ ਸੌ ਚੁਰਾਨਮੇ ਚੌਕੜੀ ਜੁਗ ਪਿਚਿਆਂ ਪੂਰਨ ਸਿੱਖ ਦਾ ਸਰੀਰ ਫੇਰ ਜਮਣਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਮੱਭਲ ਕਹ ਕੇ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਗੁਰ ਗਏ ਗਾਈਆ। ਉਥੇ ਖੇਲ ਕਰੇ ਸੂਰਾ ਸਰਬਗਣਾ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਨੂਰ ਇਲਲਾਹੀਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਖ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਿਸ ਨੇ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਸਾਚਾ ਵੰਡਣਾ, ਅਤੋਟ ਅਤੁਛ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ। (੫ ਜੇਠ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮਤ ਦ)

* * * * *

ਨਿਹਕਲਕ ਹਰਿ ਜੋਤ ਜਗਾ, ਸ਼ਬਦੀ ਅਮਾਮ ਅਖਵਾਈਆ। ਬ੍ਰਹਮਣ ਗੈੜਾ ਆਪ ਹੋ ਜਾ, ਗੋਬਿੰਦ ਗੜ ਸੁਹਾਈਆ। ਸਮੱਭਲ ਨਗਰੀ ਡੇਰਾ ਲਾ, ਮਕਕਾ ਮਦੀਨਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਪੰਡਤ ਕਾਸ਼ੀ

लए जगा, जगत विद्या दए दुहाईआ। साची सिख्या दए सिरवा, एका मत समझाईआ। चार वरनां एका धाम दए बहा, जूठे झूठे मेट मिटाईआ। मुस्लम सुन्नी कोई रहणा ना, पंडत पांधा ना कोई तिलक लगाईआ। ग्रंथी पन्थी ना सके कोई किसे बचा, ना होवे कोई सहाईआ। पुरख अबिनाशी आप आपणी जोत जगा, चारों कुण्ट करे रुशनाईआ। शब्द निराला तीर चला, लक्ख चुरासी दए खपाईआ। शाह कंगाला वेरव वरखा, दो जहानां फेरा पाईआ। तालब तलथ पूरी दए करा, गालब गलब आप अखवाईआ। सालस होवे विच्च जहां, सच सालसी आप कराईआ। चार वरनां खालस खालसा दए बणा, एका मंत्र नाम दृढ़ाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, कलिजुग कूड़ करे जुदाईआ। (७-३५)

* * * * *

महाराज शेर सिंघ आदि जुगादि, है भी होसी हुंदा आया। (२५ चेत २००८ बिक्रमी)

* * * * *

सतिगुर शब्द निहकलंक निरवैर कलकी अवतार, जिस नूं जन्मे कोई ना माईआ। पूत सपूता ब्राह्मण गौड़ा पंडत पांधा मुल्ला शेरख मुसाइक समझ ना पाए जीव विच्च संसार, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, साची करनी कार कमाईआ। निहकलंक हरि का रूप, हरि जू आप अखवाइंदा। जिस दा डंका चार कूट, दह दिशा हुक्म सुणाइंदा। लेरव चुकाए जूठ झूठ, माया ममता मोह मिटाइंदा। दए वड्हिआई काया पंज तत भूत, भविख्त आपणा वेरव वरखाइंदा। वसणहारा महल्ल अहुल इक्क अरूज, अर्श फर्श चरनां हेठ दबाइंदा। भेव खुलाए आपणा दूज, जन भगतां पङ्गदा लाहिंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, कल कलकी वेस वटाइंदा।

कल कलकी जोत उजाला, निरवैर वड्ही वड्हयाईआ। दो जहानां बण रखवाला, जिमीं असमानां वेरव वरखाईआ। ब्रह्मण्ड रवण्ड पुरी लो वेरवे हाला, लक्ख चुरासी रवोजे थाउँ थाईआ। कलिजुग कूड़ी क्रिया त्रैगुण वेरवे जगत जंजाला, पंज तत अप तेज वाए पृथमी आकाश पङ्गदा रिहा उठाईआ। सति धर्म दी सच्च सच्ची धर्मसाला, सचरवण्ड निवासी पुरख अबिनाशी इक्को इक्क जणाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, कल कलकी दए वड्हयाईआ।

कल कलकी निहकलंक एक, आदि पुरख नजरी आईआ। गुर अवतार पीर पैगगबर जिस दी रक्खदे टेक, भगत भगवान ओट रखाईआ। हर घट अन्तर जो रिहा वेरव, अनभव आपणा रवेल रचाईआ। सम्बल वसणहारा साचे देस, साढ़े तिन्न हत्थ सोभा पाईआ। जिस नूं लभ्दे विष्ण ब्रह्मा शिव गणेश, करोड़ तेतीसा हत्थ किसे ना आईआ। सो साहिब स्वामी अन्तरजामी जोती जाता पुरख बिधाता निरगुण सरगुण कर के भेस, वेस अव्वलङ्घा इक्क

ਵਟਾਈਆ। ਧੁਰ ਸਂਦੇਸ਼ਾ ਨਰ ਨਰੇਸ਼ਾ ਸਤਿਜੁਗ ਸਤਿ ਸਤਿ ਦੇਵੇ ਸਂਦੇਸ਼, ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਕਰੇ ਪਢਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਗੁਰਸਿਰਖਾਂ ਸਾਚੇ ਸੱਤਾਂ ਕਾਧਾ ਮਨਦਰ ਅੰਦਰ ਵੱਡ ਕੇ ਸਾਚੇ ਪੌਡੇ ਚੱਡੇ ਕੇ ਦਰਸੇ ਭੇਦ, ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਪਡਦਾ ਪਰੇ ਹਟਾਈਆ। ਸੋ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਲੈਣ ਪੇਰਖ, ਨਿਜ ਨੇਤ੍ਰ ਰਖੁਣੀ ਮਨਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਵਸਣਹਾਰਾ ਨਿਹਕਲਲਕ ਇਕਕੋ ਏਕ, ਏਕੱਕਾਰ ਅਰਖਵਾਈਆ।

ਪੰਜ ਤਤ ਨਰ ਨਿਹਕਲਲਕ, ਤਤਤਵ ਤਤ ਨਾ ਕੋਈ ਵਡਧਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਜਿਸ ਦਾ ਦੋ ਜਹਾਨ ਸਾਚਾ ਡੱਕ, ਸ਼ਬਦੀ ਸ਼ਬਦ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ। ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਦਿਆਲ ਹੋ ਕੇ ਸਾਛੇ ਤਿੰਨ ਹਤਥ ਸੁਹਾਏ ਬੱਕ, ਬੱਕ ਦਵਾਰੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਂਕਡਿਆਂ ਵਿਚਚ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਅੰਕ, ਬੀਸ ਬੀਸਾ ਹਰਿ ਜਗਦੀਸ਼ਾ ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਇਕ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਚਾਰ ਵਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਸ਼ਤਰੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸ਼ੂਦ੍ਰ ਵੈਸ਼ ਦਰਸੇ ਸਚ ਹਦੀਸਾ ਨਾਮ ਮੰਤ੍ਰ ਕਲਮਾਂ ਸਤਿ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕ ਸਮਯਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਰਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲਲਕ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ।

ਨਿਹਕਲਲਕ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦਿਆ ਕਮਾਇੰਦਾ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦੇਵੇ ਦਾਨ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦ੍ਰਾਪਰ ਕਲਿਜੁਗ ਵੇਰਖ ਵਰਖਾਇੰਦਾ। ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਧ ਸੱਤ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਬਣ ਕੇ ਸਾਚਾ ਕਾਹਨ, ਨਾਮ ਬਾਂਸਰੀ ਇਕ ਸੁਣਾਇੰਦਾ। ਲੋਓਾਂ ਪੁਰੀਆਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਡਾਂ ਖਣਡਾਂ ਮਾਰ ਧਿਆਨ, ਜੇਰਜ ਅੰਡਾ ਰਖੋਜ ਖੁਜਾਇੰਦਾ। ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਬਣ ਬਲਵਾਨ, ਨੌਜਵਾਨ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ। ਰਖੱਡਗ ਰਖਣਡਾ ਤੀਰ ਕਮਾਨ, ਸ਼ਸਤਰ ਬਸ਼ਤਰ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ ਧਾਰ ਵਿਚਚੋਂ ਪ੍ਰਗਟਾਇੰਦਾ। ਜਿਸਦਾ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗਗਬਰ ਰਸਨਾ ਜੇਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦਨਦ ਦੇ ਕੇ ਗਏ ਬਿਆਨ, ਕਾਗਜ ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਇੰਦਾ। ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸ਼ਵਾਮੀ ਪੁਰਖ ਨਿਰਭਣ ਧੁਰ ਦਾ ਦਾਤਾ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਨਿਹਕਲਲਕ ਕਲ ਕਲਕੀ ਇਕ ਅਰਖਵਾਇੰਦਾ। (੬ ਭਾਦਰੋਂ ੨੦੨੯ ਬਿ)

* * * * *

ਆਦਿ ਅੰਤ ਭਗਵਾਨ ਸਦਾ ਮਾਲਕ ਜਗਤ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵਾਲੀ ਇਕ ਅਰਖਵਾਇੰਦਾ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦ੍ਰਾਪਰ ਕਲਿਜੁਗ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸ਼ਕਤ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਦਿਆ ਕਮਾਇੰਦਾ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗਗਬਰ ਸਾਧ ਸੱਤ ਵੇਰਖਣਹਾਰਾ ਭਗਤ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ। ਕੂਡੀ ਕ੍ਰਿਧਾ ਮੇਟਣਹਾਰਾ ਵਿਚਚ ਸੰਸਾਰਾ, ਕਲ ਕਲਕੀ ਜਾਣੇ ਆਪਣਾ ਵਕਤ, ਘੜੀ ਵਾਰ ਥਿਤ ਆਪਣੇ ਘਰ ਰਖਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਸੂਰਾ ਹਾਜਰ ਹੜ੍ਹੂਰਾ ਸ੃਷ਟ ਸਬਾਈ ਇਕਕੋ ਦਰਸੇ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ ਇ਷ਟ, ਸ਼ਤ੍ਰੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸ਼ੂਦ੍ਰ ਵੈਸ਼ ਇਕਕੋ ਰਾਹ ਵਰਖਾਈਆ। ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਬ੍ਰਾਹਮ ਪਾਰਬ੍ਰਾਹਮ ਰਖੋਲ੍ਹਣਹਾਰਾ ਦ੃਷ਟ, ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਨਾਦ ਧੁਰ ਦਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਹਰਵਾਨ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ।

ਵਿ਷ਨੂੰ ਕਹੈ ਮੈਂ ਸੇਵਾਦਾਰ, ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਹੈ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਰਖੇਲ ਰਿਵਲਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਕਹਣ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਰੀਏ ਕਾਰ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਕਰਨ ਪੁਕਾਰ, ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਚਾਰੇ ਰਖਾਣੀ ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਰਹੀ ਜਣਾਈਆ। ਸਭ ਦਾ ਮਾਲਕ

एकँकारा हरि निरँकारा धुर दरगाही परवरदिगार, सचरवण्ड निवासी पुरख अबिनाशी मुकामे हक्र डेरा लाईआ। जिस दा भविख्तां विच्च करदे गए विचार, लिखतां विच्च सुनेहडे दिन्दे गए संसार, रसना जिहा बत्ती दन्द सुणाईआ। कल कलकी लए अवतार, जोती जाता वड बलकार, निहकलंक आपणा डंक वजाईआ। नौ खण्ड पृथमी सत्त दीप शाह सुलतानां राज राजानां करे खुआर, चार कुण्ट दह दिशा वेरव वरवाईआ। नाम डंका राओ रंकां आप सुणा के करे खबरदार, सोया कोई रहण ना पाईआ। जगमग जोत जोत जगे अगम्म अपार, अलकरव अगोचर अगम्म अथाह करे सच रुशनाईआ। गुरमुख गुरसिख सज्जण सुहेले लए उठाल, गुर चेले मेल मिलाईआ। धुर दी सिख्या इकको दए सिखाल, साची करे पढ़ाईआ। उठ लाडले मेरे लाल, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, साची करनी कार कमाईआ। साची करनी करे निरँकार, करते हत्थ वडी वडयाईआ। बीस इकीसा होया खबरदार, धुर संदेशा रिहा सुणाईआ। सदी चौधवीं मारे मार, चौदां तबक दए हिलाईआ। चौदां लोक रोवण धाहीं मार, ब्रह्मण्ड खण्ड सर्ब कुरलाईआ। शतरी ब्राह्मण शूद्र वैश देवे ना कोई आधार, चार वरन अठारां बरन धीरज धीर ना कोई धराईआ। खड़ग खण्डा नाम कटार, तेज परचंडा इकको इक्क चमकाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, कलिजुग अन्तम वेरव वरवाईआ।

कलिजुग अन्तम खेल करे विष्णुं भगवाना, वडी वड वडयाईआ। सति धर्म दा इक्क निशाना, सति सतिवादी ब्रह्म ब्रह्मादी आप झुलाईआ। गुरमुखां गुरसिखां देवे नाम निधाना, अमृत रस इकको जाम प्याईआ। भाग लगाए काया मन्दर साढ़े तिन्न हत्थ मकाना, घर विच्च घर करे रुशनाईआ। शब्द सुणाए अगम्मी गाना, अनहद नादी नाद वजाईआ। हरि का रोक ना सके कोई भाणा, ना कोई मेटे मेट मिटाईआ। बीस इकीसा हरि जगदीसा तख्तों लाहे राजा राणा, सीस छत्र ना कोई झुलाईआ। लेख जाणे दो जहानां, ब्रह्मण्ड खण्ड जेरज अंडज उत्भुज सेतज खोज खुजाईआ। जोत सरूपी पहिरे बाण, निहकलंक बली बलवाना, भेद अभेदा आपणे हत्थ रखाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, हरिजन बख्तो सच सरनाईआ।

निहकलंक वड राजन राज, पारब्रह्म अखवाइंदा। जिस दे सीस सोहे इकको ताज, तख्त निवासी सारे मेट मिटाइंदा। करनी करता करे आपणा काज, कुदरत कादर खेल वरवाइंदा। जन भगतां रक्खे लाज, गुरमुखां आपणे रंग रंगाइंदा। रातीं सुत्यां दिने जागदिआं शब्द सरूपी मारे आवाज, सोई सुरत आप उठाइंदा। साचे बेडे नाम चढ़ा के जहाज, नईआ नौका पार कराइंदा। एथे ओथे दो जहानां दे के साथ, धुर दा संगी वेरव वरवाइंदा। साचा सिमरन पूजा पाठ, जोग अभिआस हठ तप साधन इकको नाम जणाइंदा। काया मन्दर अंदर सुरती शब्दी गोपी काहन पवाए रास, घनईआ सईआ इकको नजरीं आइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, निरगुण सरगुण पूरी करके आस, नानक गोबिन्द आपणी खेल वरवाइंदा।

ਨਿਹਕਲਂਕ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਸੂਰਾ, ਸ਼ਾਬਦੀ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ। ਏਥੇ ਉਥੇ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਹਾਜ਼ਰ ਹਯੂਰਾ, ਹਜਰਤਾਂ ਵਿਚ੍ਚਾਂ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਸੇਵਕਾਂ ਵਿਚ੍ਚਾਂ ਸੇਵਕ ਚਾਕਰ ਬਣੇ ਮਜਦੂਰਾ, ਮਾਣ ਅਮਿਮਾਨ ਨੇਡ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਰਾਗੀਂ ਵਿਚ੍ਚਾਂ ਨਾਦ ਅਗਮੀ ਵਜਾਏ ਅਨਹਦ ਸਾਚੀ ਤੂਰਾ, ਧੁਰ ਦੀ ਬਾਣੀ ਆਪ ਸੁਣਾਈਆ। ਭਵਿਖਤ ਵਾਕਾਂ ਕਰਕੇ ਪੂਰਾ, ਲੇਖਾ ਲਿਖਤ ਦਾਏ ਕਰਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਕ੍ਰਿਧਾ ਸਾਫ਼ ਕਰੇ ਕੂਡਾ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਚਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਖ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ।

ਨਿਹਕਲਂਕ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਆਯਾ, ਸ਼ਾਬਦੀ ਧਾਰ ਜਣਾਈਆ। ਤੈਗੁਣ ਕੂੜੀ ਮੇਟਣਹਾਰਾ ਮਾਧਾ, ਮਮਤਾ ਮੋਹ ਚੁਕਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਰਖਾਯਾ, ਸ੃਷ਟ ਸਬਾਈ ਦਾਏ ਸਮਝਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਸਭ ਦਾ ਇਘਟ ਜਣਾਯਾ, ਦ੃ਘਟ ਦਿਭ ਦਾਏ ਖੁਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਖ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਧੁਰ ਦੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ। ਨਿਹਕਲਂਕ ਹਰਿ ਕਾ ਰੂਪ, ਹਰਿ ਹੀ ਨਜ਼ਰੀਂ ਆਈਆ। ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਸਤਿ ਸੱਖ੍ਖ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਖੇਲ ਰਿਵਲਾਈਆ। ਵੇਰਵਣਹਾਰਾ ਚਾਰੇ ਕੂਟ, ਦਹ ਦਿਸ਼ਾ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖ ਵੇਰਖੇ ਸਚ ਸਪੂਤ, ਸਨਤ ਸੁਹੇਲੇ ਗੋਦ ਉਠਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਖ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ।

ਸਾਹਿਬ ਸੁਲਤਾਨ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਨਤਾ, ਏਕੱਕਾਰਾ ਇਕ ਅਰਖਵਾਇੰਦਾ। ਵੇਰਵਣਹਾਰਾ ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜਾਂਤ, ਜਗਤ ਜੁਗਤ ਆਪਣੇ ਹਤਥ ਰਖਾਇੰਦਾ। ਕਲਿਜੁਗ ਵੇਲਾ ਆਯਾ ਅੰਤ, ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਅਨਧੇਰਾ ਛਾਇੰਦਾ। ਅੰਦਰ ਵੱਡਕੇ ਰਾਂਦੇ ਗੁਰਮੁਖ ਸਚ੍ਚੇ ਭਗਤ, ਨੇਤ੍ਰ ਨਿਜ ਧਿਆਨ ਸੰਬੰਧ ਲਗਾਇੰਦਾ। ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਵਾਲੀ ਅਰਥ ਫਰ਼ਾ, ਆਸਰਮ ਤੇਰਾ ਸਚ੍ਚਾ ਨਜਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ। ਜਗਤ ਤੁਸਨਾ ਮਾਧਾ ਮਮਤਾ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੱਕਾਰ ਰਿਹਾ ਭਡਕ, ਅਗਨੀ ਅਗਗ ਅਮੂਰਤ ਸਿੰਚ ਨਾ ਕੋਈ ਬੁਜ਼ਾਇੰਦਾ। ਸਤਿ ਧਰਮ ਧਰ ਸੀਲ ਸਨਤੋਖ ਤੁਟਾ ਤਗ, ਡੋਰੀ ਨਾਮ ਤਨਦ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਖਾਇੰਦਾ। ਕਲਿਜੁਗ ਜੀਵ ਹੱਸ ਬੁਛਿ ਹੋਈ ਕਗ, ਬਗਲਾ ਬਘ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ। ਅੰਤਰ ਵੇਰਖ ਰਖੇਲ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗਗਬਰ ਤੇਰਾ ਰਾਹ ਤਕਾਇੰਦਾ। ਨਿਹਕਲਂਕ ਹੋ ਪ੍ਰਗਟ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਖ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕਕੋ ਦੇਣਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਤੇਰਾ ਦਰ ਸੁਚ੍ਚਾ ਨਜ਼ਰੀਂ ਆਇੰਦਾ।

ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਤੇਰੀ ਆਸਾ, ਆਸਾ ਆਸਾ ਵਿਚ੍ਚਾਂ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਤੇਰਾ ਭਰਵਾਸਾ, ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਅੰਤਮ ਕੂੜੀ ਕ੍ਰਿਧਾ ਵੇਰਖ ਤਮਾਸਾ, ਜੂਠ ਝੂਠ ਵਜਜੀ ਵਧਾਈਆ। ਜੀਵ ਜਾਂਤਾਂ ਸਾਧਾ ਸਨਤਾਂ ਅੰਦਰੋਂ ਰਖਾਲੀ ਕਾਸਾ, ਨਾਮ ਪਦਾਰਥ ਵਸਤੂ ਸਚ ਝੋਲੀ ਨਾ ਕੋਈ ਟਿਕਾਈਆ। ਰਸਨਾ ਜਿਹਾ ਬੱਤੀ ਦਨਦ ਪਢ ਪਢ ਥਕਕੇ ਗਾਥਾ, ਵਿਦਾ ਨਾਲ ਕਰਨ ਲੜਾਈਆ। ਜਿਧਰ ਵੇਰਖੋ ਸਭ ਨੂੰ ਦਿਸੇ ਘਾਟਾ, ਕਨ੍ਹੀ ਗੱਢੁ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਖਾਈਆ। ਤੁਧ ਬਿਨ ਸਾਹਿਬ ਸ਼ਵਾਮੀ ਕਲ ਦਿਸੇ ਕੋਈ ਨਾ ਰਾਖਾ, ਰਕਖਦਾ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਥਾਉੰ ਥਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਸੂਰਾ ਲਿਖਾ ਕੇ ਗਿਆ ਸਾਕਾ, ਸਾਰਖੀ ਆਪਣੀ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਅੰਤਮ ਸਦੀ ਵੀਹਵੀਂ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਦੇਵਾਂ ਬਾਕਾ, ਲੇਖਾ ਅਗਲਾ ਪਿਛਲਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਅਗੇ ਰਹਣ ਨਾ ਦੇਵਾਂ ਕੋਈ ਆਕਾ, ਅਕਲ ਸਭ ਦੀ ਦਿਆਂ ਭਵਾਈਆ। ਸਚ ਦਵਾਰ ਦਾ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਸਾਚਾ ਤਾਕਾ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਚ੍ਚਾ ਰਾਹ ਚਲਾਈਆ। ਸਭ ਦਾ ਬਣਕੇ ਮਾਈ ਬਾਪਾ, ਪਿਤਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੇਣਾ ਮਿਲਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਜਾਤ ਪਾਤ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਨ

बरन जाता, ऊँच नीच राओ रंक नजर कोई ना आईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सति सतिवादी दया कमाईआ।

सति सतिवादी साचा कर्म, हरि करता आप कमाईआ। इक्के वरवाए सृष्टी धर्म, कूड़ी क्रिया बाहर कछुईआ। भेव चुकाए आत्म ब्रह्म, पारब्रह्म पड़दा दए उठाईआ। गोबिन्द दरसे साची सरन, पुरख अकाल मिलाईआ। ठग्गाँ चोरां यारां आवे फड़न, कूड़ कुड़िआरां बंधन देवे पाईआ। शाह सुलतानां राज राजानां नाल आया लड़न, साचा खण्डा खड़ग तेग रिच इक्को हथ्य उठाईआ। साची मंजल आया चढ़न, सचरवण्ड निवासी पुरख अबिनाशी आपणा फेरा पाईआ। कलिजुग किरपा आया करन, गुरमुख गुरसिख वेरव वरवाईआ। जो नित नवित्त आत्म अन्तर ध्यान करन, बिन समाधी समाधी विच्च समाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, नेत्र खोलूके हरन फरन, निज नैन करे रुशनाईआ।

विष्णुं भगवान जोत में जाता, अकल कला अखवाईआ। आदि जुगादि बण झयाता, ज्ञान इक्को इक्के दृढ़ाईआ। सुरती शब्दी बन्न के नाता, आत्म परमात्म मेल मिलाईआ। कलिजुग अन्तम वेरवणहार तमाशा, लोआं पुरीआं ब्रह्मण्डां खण्डां खोज खुजाईआ। निरगुण सरगुण सरगुण निरगुण पावणहारा रासां, मण्डल मंडप सारे बंक सुहाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, साची बंसरी नाम वजाईआ। साची बंसरी वजावे बीन, नाम खुमारी इक्के चढ़ाईआ। लेखा चुकके लोक तीन, त्रैगुण डेरा ढाहीआ। मार्ग दस्स इक्क महीन, सुखमन पन्ध मुकाईआ। तेरा नाम लईए चीन, दूजी अवर ना कोई पढ़ाईआ। तेरे उत्ते सभ दा आवे यकीन, भरोसा इक्को दे कराईआ। स्वामी तेरी सृष्टी तेरे होए अद्वीन, सिर सके ना कोई उठाईआ। हुक्मे अंदर नर मदीन, नारी नर दोवें सीस झुकाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा धुर दा वर, दो जहानां वेरव वरवाईआ।

दो जहानां हरि जू मालक, एकँकार आप अखवाईआ। सृष्ट सबाई बण प्रिपालक, विष्णुं हो के सेव कमाईआ। नूर खुदाई जाहर जहूर हो के खलक खालक, मखलूक आपणे रंग रंगाईआ। कलिजुग अन्तम सभ दी सूरत रक्खे साबत, सतिजुग साचा राह चलाईआ। जिस करनी करन आया बाबत, बाबल आपणा फेरा पाईआ। सो सभ दी पूरी करके हाजत, हुजरा हक्क दए वरवाईआ। जिथ्थे वज्जे इक्को नौबत, डंका नाम सुणाईआ। परम पुरख दी होवे सोहबत, इक्को नाम ध्याईआ। कलिजुग अन्तम मुक्की वेरवो मोहलत, वेला वक्त दए दुहाईआ। सभ दी खाली होणी कूड़ी गोलक, माया मोह रहण ना पाईआ। गोबिन्द डंका वज्जणा इक्क अमोलक, दो जहानां करे शनवाईआ। परम पुरख दा मेला होणा ओड़क, नाता तुड्हे सर्ब लुकाईआ। जिसनूं खोजदे गए कोट कोटन, कोटी कोट ध्यान लगाईआ। उह चढ़के वेरवे काया मन्दर अंदर सभ दी चोटन, सच दवारे डेरा लाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सद देवणहार वडयाईआ।

श्री भगवान कहे सुणो लोक परलोक, ब्रह्मण्ड खण्ड दिआं जणाईआ। कलिजुग अन्तम शब्द संदेशा देवां धुर सलोक, सोहला आपणा नाम सुणाईआ। निहकलंक निरगुण जोत, रूप रंग रेख समझ किसे ना आईआ। सति दवारे बिन सतिगुर पूरे कोई ना सके पहुंच, कोटन कोट पान्धी राही राह विच्च बैठे डेरा लाईआ। बुद्धि नाल किसे ना आवे सोच, कलिजुग जीव अनभव अकरव ना कोई खुलाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, कलिजुग लेरवा दए मुकाईआ।

कलिजुग कूच होणा डेरा, लोकमात रहण ना पाईआ। शब्द गुर गोबिन्द मारे फेरा, वेस आपणा आप वटाईआ। लकर्व चुरासी उलटा देवे गेड़ा, शब्दी लड्ठ भवाईआ। एस भाणे नूं रोके केहड़ा, राजे राणे सर्ब खाक मिलाईआ। कूड़ी क्रिया मात विच्चों चुकके झेड़ा, सच सुच्च वज्जे वधाईआ। चार कुण्ट दह दिशा वसदा उजडे सारा खेड़ा, मन्दर मस्जिद शिवदवाले मट्ठ देण दुहाईआ। अठां सट्ठां तीर्थ तट्ठां होया अन्धेरा, गंगा गोदावरी जमना सुरसती नेत्र नैणां नीर रही वहाईआ। बिन साहिब स्वामी अन्तरजामी कोई ना बन्ने बेड़ा, शौह दरया पार ना कोई लंधाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, शब्द संदेशा रिहा सुणाईआ।

कलिजुग अन्तम सारे रहे दौड़, भज्जण वाहो दाहीआ। कोई कहे ओ ब्राह्मण गौड़, नेत्र नैण अकरव खुलाईआ। कोई कहे उस जाणा बौहड़, जो अमामां दा अमाम बेपरवाहीआ। कोई कहे उसने वेखणा तकक के गौर, बिन अकरवां अकरव खुलाईआ। जिस दे आदि जुगादि सिर ते झुलदा चौर, सो साहिब स्वामी लासानी इकको इकक अखवाईआ। नानक गोबिन्द किहा कल कलकी जाए बौहड़, निहकलंक आपणा नाम रखाईआ। जिस दे हथ्य विच्च लकर्व चुरासी डोर, विष्ण ब्रह्मा शिव हुक्मे विच्च भवाईआ। गुर अवतार पीर पैगग्बर सारे उसदे अग्गे रखडे हथ्य जोड़, नमो नमो सजदा सीस झुकाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल बेपरवाहीआ।

बेपरवाह निहकलंक निहकर्मी, कर्म कांड नजर कोई ना आईआ। धुर दा माल सभ दा धर्मी, धर्म इकको इकक लगाईआ। वसे बाहर वरनी बरनी, ज्ञात पात विच्च वडके आपणा आप ना कदे फसाईआ। जीव जंत साध सन्त सभ नूं बरखो इकको सरनी, सरनगत इकको दए दृढ़ाईआ। तूं मेरा मैं तेरा इकको तुक पढ़नी, सोहँ सति सरूप समाईआ। साची मंजल गुरमुख चढ़नी, काया मन्दर अंदर पौड़ी डण्डा इकक वरवाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, कल कलकी बेपरवाहीआ।

कल कलकी हरि फेरा पाया, पाररब्रह्म वड्डी वडयाईआ। जिस दा रूप रंग किसे नजर ना आया, शास्त्र सिमरत वेद पुरान अञ्जील कुरान खाणी बाणी रही सुणाईआ। साचे नगर डेरा लाया, उच्च मुनारा इकक सुहाया, सम्बल मिली वडयाईआ। अदल इन्साफ करने आया, जगत गुस्तारव मेटण आया, भगत उदास वेखण आया, गुरमुख लए जगाईआ। पृथमी आकाश

ਰਖੋਜਣ ਆਯਾ, ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮਾਦ ਵਰੋਲਣ ਆਯਾ, ਸ਼ਬਦ ਅਗਮੀ ਬੋਲਣ ਆਯਾ, ਧੁਰ ਦਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ। ਲਕਰਵ ਚੁਰਾਸੀ ਨਾਮ ਕਿੱਤੇ ਤੋਲਣ ਆਯਾ, ਸਚ ਦਵਾਰ ਸੂ਷ਟ ਸਬਾਈ ਇਕਕੇ ਰਖੋਲੜਣ ਆਯਾ, ਏਕਾ ਦੂਜਾ ਭਉ ਸੰਬੰਧ ਮੁਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਰਧ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਹਰਵਾਨ ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕਕ ਉਠਾਈਆ।

ਕਲ ਕਲਕੀ ਵਰਤੇ ਆਪਣੀ ਕਲ, ਕਾਲਰਵ ਟਿਕਕਾ ਦਾ ਮਿਟਾਈਆ। ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਜਿਸ ਦਾ ਛਲ, ਅਛਲਲ ਛਲ ਧਾਰੀ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਵਰਖਾਈਆ। ਸਚ ਸਿੱਧਾਸਣ ਪੁਰਖ ਅਭਿਨਾਸ਼ਨ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਬੈਠਾ ਮਲਲ, ਛੱਪਰ ਛੜਨ ਚਾਰ ਦੀਵਾਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਜੋਤ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਬਦ ਜੋਤ ਗਿਆ ਰਲ, ਰਲ ਮਿਲ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ। ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਜਾਂਗਲ ਜੂਹ ਉਜਾਡ ਪਹਾੜ ਢੂੰਘੀ ਭਲਲ, ਸਮੁੰਦ ਸਾਗਰ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ। ਕਰੇ ਖੇਲ ਘੜੀ ਘੜੀ ਪਲ ਪਲ, ਛਿਨ ਛਿਨ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ। ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹਾਂ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨਾਂ ਦੇਵੇ ਦਲ, ਆਪਣਿਆਂ ਚਰਨਾ ਹੇਠ ਦਬਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਤਰਖਤ ਦਿਲਲੀ ਦਵਾਰਾ ਲਏ ਮਲਲ, ਮਾਲਕ ਇਕਕ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਧਾਮ ਵਰਖਾ ਕੇ ਇਕ ਨਿਹਚਲ, ਨਿਸਚਾ ਸਭ ਦਾ ਦਾ ਦਾ ਬੰਧਾਈਆ। ਪ੍ਰਭ ਨੂੰ ਸੂਣੀ ਬਦਲਣ ਲਗਿਆਂ ਕੋਈ ਨਾ ਹੋਵੇ ਰਖੇਚਲ, ਅੰਦਰੋ ਅੰਦਰੇ ਸੁਰਤੀ ਸੁਰਤ ਦਾ ਭੁਆਈਆ। ਸੱਤ ਸੁਹੇਲੇ ਗੁਰਮੁਖ ਸਚਵੇ ਮੁਰੀਦ ਮੁਸ਼ਾਰਦ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਵੇਖਣ, ਬਿਨ ਅਕਰਵਾਂ ਆਪਣੀ ਅਕਰਵ ਖੁਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਰਧ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਕਲਕਾਤੀ ਦਾ ਮਿਟਾਈਆ।

ਕਲਿਜੁਗ ਕੂੜਾ ਵੇਲਾ ਚੁਕਕਣਾ, ਚਾਰ ਕੁਣਟ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ। ਸਫਾ ਮਲੇਸ਼ ਉਠਣਾ, ਬਸਤੇ ਸਭ ਦੇ ਬੜ੍ਹ ਵਰਖਾਈਆ। ਹੱਕਾਰ ਵਿਕਾਰ ਕੁਝਣਾ, ਨਾਮ ਖਣਡਾ ਹਤਥ ਉਠਾਈਆ। ਝੂਠਾ ਬੂਟਾ ਪੁਝਣਾ, ਸ਼ੌਹ ਦਰਯਾ ਸੁਟਾਈਆ। ਸੱਤ ਸੁਹੇਲਿਆ ਪੁਚਛਣਾ, ਹਰਿਜਨ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਤੀਰ ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਕਦੇ ਨਾ ਉਕਣਾ, ਅਣਿਆਲਾ ਆਪ ਰਿਹਾ ਚਲਾਈਆ। ਸੂਣਟ ਸਬਾਈ ਤਸ ਦੇ ਅੰਗੇ ਝੁਕਣਾ, ਜੋ ਝੁਕਦਿਆਂ ਰਿਹਾ ਤਰਾਈਆ। ਦੂਰੀ ਛੈਤੀ ਮੇਟੇ ਦੁਖਣਾ, ਦਦਹੀਆਂ ਦਰਦ ਵੰਡਾਈਆ। ਭੁਕਖਿਆਂ ਦੀ ਕਛੇ ਭੁਕਖਣਾ, ਤੁੱਨਾ ਤ੃ਪਤ ਵਰਖਾਈਆ। ਏਸੇ ਕਾਰਨ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗਗਬਰ ਕਲਿਜੁਗ ਅੱਤ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਨਤ ਦੇ ਔਣ ਦੀਆਂ ਸੁਰਖਦੇ ਗਏ ਸੁਰਖਣਾਂ, ਲਿਖਤਾਂ ਭਵਿਖਤਾਂ ਵਾਕਾਂ ਵਿਚਵ ਗਏ ਸੁਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਰਧ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਚਵਾ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀਆ। (੧੫ ਮਈ ੨੦੨੧ ਬਿਕ੍ਰਮੀ

* * * * *

ਉਠ ਜੀਵ ਜਾਗ ਜਾਗ ਜਾਗ, ਪ੍ਰਗਟੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਅਚੁਤ। ਉਠ ਜੀਵ ਜਾਗ ਜਾਗ ਜਾਗ, ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਣੇ ਦੀ ਆਈ ਰੂਤ। ਉਠ ਜੀਵ ਜਾਗ ਜਾਗ ਜਾਗ, ਸਾਚਾ ਨਾਤਾ ਪ੍ਰਭ ਜਿਉ ਪਿਤਾ ਪੁਤ। ਉਠ ਜੀਵ ਜਾਗ ਜਾਗ ਜਾਗ, ਝੂਠਾ ਸੰਸਾਰ ਅੱਤ ਹੋਏ ਨਾ ਮਿਤ। ਉਠ ਜੀਵ ਜਾਗ ਜਾਗ ਜਾਗ, ਕਲਿਜੁਗ ਚਲਲਿਆ ਵਿਛੜ ਜਾਏ ਨਾ ਕਿਤ। ਉਠ ਜੀਵ ਜਾਗ ਜਾਗ ਜਾਗ, ਈਸ਼ਰ ਪ੍ਰਗਟੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਵਾਰ ਨਾ ਥਿਤ। ਉਠ ਜੀਵ ਜਾਗ ਜਾਗ ਜਾਗ, ਕਰ ਦਰਸ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਆਤਮ ਨਿਤ। (੧ ੨੦੫)

* * * * *

उठ जीव जाग, शब्द रसना गए। उठ जीव जाग, प्रभ दरस दिखाए। उठ जीव जाग, निहकलंक जोत सरूप घर में आए। उठ जीव जाग, चरनीं लाग गेड़ चुरासी प्रभ दे कटाए। उठ जीव जाग, महाराज शेर सिंघ जोत सरूप निज घर आए। (१-३०२)

* * * * *

उठ जीव जाग, प्रभ कल विच्च आया। उठ जीव जाग, वेला अन्त प्रभ अन्त कराया। उठ जीव जाग, क्यों माया भरम भुलाया। उठ जीव जाग, क्यों आपणा मूल गवाया। उठ जीव जाग, कर दरस प्रभ रघुराया। उठ जीव जाग, आत्म त्याग मदिरा मास जो आहार बणाया। उठ जीव जाग, प्रभ चरनी लाग कर दरस आत्म सुख पाया। रागन राग, प्रभ सोहँ साचा राग उपजाया। उठ जीव जाग, पहली माघ प्रभ साचा शब्द सुणाया। उठ जीव जाग, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, जोत सरूप जगत पित आया।

उठ जीव जाग, प्रभ भए किरपाला। उठ जीव जाग, कर दरस प्रभ दीन दयाला। उठ जीव जाग, जगत पित आप रखवाला। उठ जीव जाग, महाराज शेर सिंघ कर दरस, आत्म जोत जगाए जिझँ ज्वाला। (१-४२५)

* * * * *

उठ जीव जाग वक्त वहाया। उठ जीव जाग, पतिपरमेश्वर घर में पाया। उठ जीव जाग, निहकलंक कल पाई माया। उठ जीव जाग, कलिजुग वेला प्रभ मिलण दा आया। उठ जीव जाग, भुल भुल क्यों जन्म गवाया। उठ जीव जाग, जोत सरूपी प्रभ कलिजुग खेल रचाया। उठ जीव जाग, झूठे धंदे लाग क्यों माण वधाया। उठ जीव जाग, होण पूरन भाग लाग प्रभ सरनाया। उठ जीव जाग, अनहद शब्द प्रभ सुणावे राग, सोहँ शब्द ढोल वजाया। उठ जीव जाग, चरन लाग, मानस जन्म क्यों जगत गवाया। उठ जीव जाग, साचे प्रभ हृथ्य सृष्ट वाग, कलिजुग बेड़ा पकड़ रुङ्गाया। महाराज शेर सिंघ शब्द सुणावे अनराग, आत्म धुन विच्च देह वजाया।

उठ जीव जाग, जगत विकारी। उठ जीव जाग, कलिजुग मायाधारी। उठ जीव जाग, लाग प्रभ चरन दवारी। उठ जीव जाग, छड़ झूठे धंदे जगत संसारी। उठ जीव जाग, दिसे सभ जगत पसारी। उठ जीव जाग, कलिजुग प्रगटे निहकलंक अवतारी। उठ जीव जाग, चरन लाग, देवे दरस कृष्ण मुरारी। उठ जीव जाग, कलिजुग आया महाराज शेर सिंघ नरायण नर अवतारी। (१-३६३)

* * * * *

* * * * *